Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

Mărturii ortodoxe contemporane

(vol. 1)

Teologie pentru azi
București
2022

© Teologie pentru azi
https://www.teologiepentruazi.ro/
2022

Această carte este proprietatea Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș. Ea nu poate fi tipărită și comercializată fără acordul direct al autorului ei, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

Ediția de față este o ediție online gratuită.

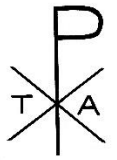

Fotografia de pe coperta primă
a fost făcută de Doamna Preoteasă
Gianina Maria-Cristina Picioruș
la Sfânta Mănăstire Dealu
pe 2 octombrie 2022.

Cuvânt înainte

Ortodocșii de azi trebuie să înțeleagă cine sunt sau, mai degrabă, cine ar trebui să fie. Viețile Sfinților, Patericele, Colecțiile de minuni și de Convorbiri duhovnicești nu au un capăt, nu au un punct final, atâta timp cât trăim în Dumnezeu și Dumnezeu în noi prin slava Lui.

Am cules aceste minuni și aceste cuvinte duhovnicești, aceste cuvinte atât de prețioase, ca pe niște lumini, ca pe niște frumusețI nepieritoare, ca pe cea mai mare avere. E averea Preasfintei Treimi și ea trebuie cunoscută de către toți. Căci toți avem în inimă minuni, minuni de taină, cuvinte și fapte care pot fi puse în cărți ca aceasta.

De aceea, vă rog din toată inima: Scrieți minunile pe care le știți și cuvintele sfinte, primite de la oameni Sfinți, spre slava lui Dumnezeu! Cu cât pierdem asemenea minuni, cu atât sărăcim. Cu cât oamenii Sfinți sunt tratați cu indiferență de către noi, cu atât suntem mai puțin noi înșine.

Indiferența față de lucrările lui Dumnezeu în oameni e un păcat împotriva Sfântului Duh. Dacă nu vrei să auzi cum îi mântuie Dumnezeu pe oameni, dacă nu te bucuri cu cei care le trăiesc, dacă nu te minunezi de frumusețea lor sfântă, atunci desconsideri lucrarea Preasfintei Treimi cu noi, Care dorește ca tot omul să se mântuie și la cunoașterea adevărului să vină.

Trebuie știute și bunele și relele ortodocșilor. Trebuie să luăm aminte, să pătrundem înăuntrul lucrurilor, a evenimentelor și să ne simțim împreună cu cei care le trăiesc, rugându-ne pentru unii și fericindu-i pe alții.

Veți găsi aici oameni cunoscuți marelui public, cititorului avizat, dar și oameni cunoscuți prea puțin sau deloc.

Uneori îmi pare și mie rău că am fost scurt în expunere, lapidar. Însă datele pe care le-am prelucrat, de multe ori, au fost spuse în grabă, le-am auzit providențial sau am insistat ca ele să îmi fie destăinuite.

Le-am cerșit și nu îmi pare rău. Le-am auzit și mă simt bogat din cauza lor, după cum mă simt bogat de fiecare dată când văd că oamenii fac lucruri minunate pentru Dumnezeu și pentru oameni.

Nu contează cât de mic e lucrul pe care îl faci! Important e să îl faci cu iubire și smerenie. Nu contează dacă ești bucătar la Mănăstire sau director de bancă, Episcop sau vânzătoare în piață, profesoară sau mamă casnică. Ceea ce este important e aceasta: ca acolo unde ești, oamenii să se bucure că văd în tine pe omul lui Dumnezeu, că Dumnezeu vorbește prin tine. Și trebuie să le fie dor să vorbească cu tine, să se bucure nespus când te văd venind la ei.

Dacă te înjură când te văd, dacă le este silă de tine, dacă le provoci repulsie, iar asta pe drept motiv, atunci ești un ortodox care trebuie să devină ortodox. Pentru că toți avem nevoie de pocăință și de îndreptare.

Nu am mers cu sacul la pomul lăudat, ci am așteptat. Cartea s-a scris în timp și s-a scris organic. Auzeam, reținem, veneam acasă și puneam în computer toate datele furnizate. Iar receptând toate aceste lucruri, mi s-a făcut mult mai profund sufletul meu.

O carte trebuie să te surprindă, să te facă să vezi că nu îl știi pe cel de lângă tine și nici pe tine. Cartea trebuie să îți vorbească. Iar o carte duhovnicească e cartea prin care ne vorbește Dumnezeu, prin care ne cheamă să fim pe deplin convinși de El. Tocmai de aceea, sunt convins de toate cele scrise aici. Nu mă îndoiesc nicio clipă de aceste lucruri. Evidența lor e confirmată de harul lui Dumnezeu și puteți să înțelegeți acest lucru și singuri.

Căci nu trebuie să ne simțim singuri! Dumnezeu e cu noi și trebuie să ne bucurăm continuu. Iar dacă exemplele rele prezentate aici ne smintesc sau ne enervează, atunci să facem în așa fel ca ele să nu se repete niciodată în viața noastră.

Într-o seară, fratele Ionel B.[1] mi-a mărturisit despre Părintele M., Preot de țară – căruia i s-au făcut farmece de către unii frați mânați de Satana – că atunci când a vrut – într-o anume zi – să slujească Sfântul Maslu, a văzut în urma lui, chiar și în Sfânta Biserică, două ouă de găină, care îl urmau rostogolindu-se. Ouăle, mânate de puterea celui rău, l-au urmat până sub policandrul mare din naos, unde – ca și cum ar fi fost lovite cu un ciocan nevăzut – s-au spart deodată și din ele a ieșit un miros urât, respingător. Resturile au fost stropite cu Aghiasmă Mică și îngropate într-un loc ferit din curte. Iar mirosul ieșit din ele a rămas foarte puțin în Sfânta Biserică, pierind de la sine.

*

Tot acestui Preot – lucru de care dă mărturie tot fratele Ionel – mergând într-o zi la o doamnă din orașul Roșiori de Vede, pentru ca să-i citească Molitvele Sfântului Vasilios cel Mare, s-a întâmplat ca oglinda de pe perete să se spargă deodată și, totodată, cuierul de pe același perete să iasă, cu cuie cu tot, din perete. Acest lucru s-a petrecut în momentul când s-au rostit blestemele asupra diavolilor. Apartamentul acesta era nesfințit, iar soțul celei care ceruse sfintele rugăciuni era un om necredincios.

*

O domnișoară, care s-a îndrăcit datorită farmecelor făcute de mama prietenului ei, este adusă la Sfânta Mă-

[1] Celor care au vrut să rămână anonimi le-am împlinit dorința. Orice nume dat nu e unul fictiv.

năstire Cernica, la Fericitul Părinte Ilarion Argatu. Atunci era încă în viață Părintele Ilarion. Intrând la el, acesta vede imediat dracul ce era în ea și le spune că are un drac..., dar „unul mic”. Cea posedată rămâne două săptămâni la Cernica și e pusă să citească la Psaltire. În acest timp se vindecă. După ieșirea din ea a demonului, sora în cauză mai avea stări de frică, atunci când tuna și fulgera afară. Atunci se retrăgea într-un colț al camerei. Cunosc personal această doamnă, care acum e căsătorită și are un copil.

*

O femeie posedată de diavol, care a venit la Sfânta Mănăstire Frăsinei, necheza ca o iapă și scotea bale la gură, dar numai când se citea Sfânta Evanghelie, în anumite momente ale Sfintei Liturghii și la Molitvele Sfântului Vasilios cel Mare. În timpul Sfântului Maslu, tot aici, o altă femeie îndrăcită, trepida ca și când ar fi fost curentată, pentru că demonii din ea nu suportau slava lui Dumnezeu.

*

O familie – soț și soție – mergeau spre Sfânta Mănăstire Frăsinei. Pe drum, în spatele lor, erau două domnișoare îndrăcite. Mergând foarte aproape de ei – și putând astfel să le audă – acestea și-au spus una către alta, că ar fi bine să nu se mai chinuiască să meargă pe jos, ci călare pe un buștean, prăvălit din pădure. Cei doi soți au intrat în panică auzindu-le și au început, la puțin timp după aceea, să se certe pentru lucruri mărunte. Bărbatul își dă seama de înrâurirea Satanei, care se produce asupra lor, și începe să

rostească în sine Rugăciunea Domnească, adică rugăciunea *Tatăl nostru*....Una dintre îndrăcite se apropie de el și vrea să-i tragă o palmă, spunându-i: „Acum te rogi?!”...La care cei doi rămân fără glas. Cele două surori ajung într-o chilie și, văzând Sfintele Icoane, Îl hulesc pe Dulcele Iisus și pe Preacurata Lui Maică cu cuvinte spurcate.

*

Un copil de 9 ani s-a trezit brusc din somn și a văzut în mijlocul camerei sale un Dumnezeiesc Înger, care se ruga la Sfânta Icoană a Mântuitorului ca Arhiereu veșnic. Acest lucru l-a speriat. Fapt pentru care și-a trezit mama, arătându-i din tot sufletul Sfântul Înger. Mama lui nu a văzut nimic, în timp ce Sfântul Înger era văzut numai de către copil. Când au aprins becul, Sfântul Înger s-a făcut nevăzut și pentru copil.

*

O elevă de liceu a văzut într-o noapte, în propria-i cameră, cum a intrat în perete o pisică neagră de dimensiuni mai mari decât a uneia obișnuite. Părinții ei erau necununați, iar ea era puțin credincioasă.

*

Unei mame, care își drăcuia adesea copilul ei cel mai mare, i-a apărut într-o noapte, în vis, un Bătrân, care i-a spus: „Nu-ți mai drăcui copilul, că te omor!”. De atunci, mamei îi e teamă să-l mai drăcuie. Fiul ei era un om foarte credincios și, între timp, a devenit Preot.

*

Un tânăr licean se îndrepta într-o seară spre casă. La o mică distanță, în spatele lui, se auzea mersul unei doamne care avea pantofi cu toc. Dar, când s-a uitat în spate, nu a văzut nicio femeie. Pentru că erau demoni.

*

Un taximetrist, la miezul nopții, are parte de întâlnirea cu un demon. Un domn bine aranjat dorește să iasă la o plimbare în afara Bucureștiului. Domnul urcă în mașină și, prin niște dezvăluiri uluitoare pentru șofer, îl face pe acesta să se panicheze. La un moment dat, șoferul observă picioarele domnului. În loc de pantofi, acesta este uluit de copitele și de părul ca de măgar de pe picioarele lui. Șoferul oprește brusc mașina, deschide ușa și o ia la fugă, revenind a doua zi ca să-și recapete mașina.

*

Unui tânăr, care se întorcea cu oile acasă, trecând pe lângă Cimitir la vreme de seară, îi e dat să vadă un bărbat, care sărea din Cruce în Cruce și spunea: „Stai că te prind! Stai că te prind!”...Bărbatul părea a fi un pământean la prima vedere, dar s-a dovedit, mai apoi, a fi un demon.

*

Un tânăr de 18-19 ani trecea pe un pod de cale ferată. La capătul podului, tot spre seară, întâlnește un Moș îmbrăcat în alb, care stătea lângă un foc. Tânărul îl salută pe acesta, zicându-i: „Bună seara!”, dar el nu-i răspunde nimic.

Trecând mai departe și fiind impresionat de înfățișarea Bătrânului, tânărul privește în urmă spre acesta. Însă Bătrânul dispăruse...

*

Doi frați de sânge, în Miercurea Mare, își aduc aminte că trebuie să ia dintr-o Sfântă Biserică, cu hramul *Adormirea Maicii Domnului*, un covor pe care trebuia să-l spele. Fiind apropiații Preotului și știind unde găsesc cheile ca să descuie Biserica, au venit pe la ora 21.30 ca să ia covorul pentru spălat. Cântând axionul Preacuratei Stăpâne și alte cântări ortodoxe – unul dintre ei cânta la strană – se urcară în cafasul din pronaos, care avea o largă vedere spre naos și aici li se dădu să vadă un fapt minunat. Pe când unul dintre ei – cel mai în vârstă – începu să rostească „Slavă Tatălui...", Ușile Împărătești și Sfintele Uși s-au deschis deodată cu o bubuitură puternică, ca și cum le-ar fi deschis o rafală de vânt. Lumina era puțină și slabă și efectul neașteptat al trântirii ușilor i-a înspăimântat pe cei doi, mai ales pe cel mai tânăr. Încurajându-se unul pe altul, cei doi s-au coborât din cafas și, intrând în Sfântul Altar, au găsit micul covor din fața Sfintei Mese strâns vălătuc, ca și când Cineva fusese acolo.

*

Niște elevi seminariști, mai mult în joacă decât în serios, au început să-i cânte unui coleg de-al lor ectenia întreită a celor adormiți. În timpul așa-zisei înmormântări, colegul lor a devenit inconștient și a căzut la pământ. Colegii lui și-au întrerup cântarea și s-au înspăimântat. După un anumit timp, colegul lor s-a trezit și le-a mărtu-

risit că se vedea lângă ei, că îi auzea și îi vedea, dar nu le putea spune nimic. Pentru că trăia o moarte clinică.

*

În localitatea Giurgiu, în timpul unui incendiu, la un apartament de la etajul unu al unui bloc, a avut loc o minune a Preacuratei Stăpâne. Tot apartamentul și camera unde se aflau doi copii singuri erau în flăcări, în afară de colțul în care, Sfânta Icoană a Apărătoarei celor din nevoi străjuia încăperea. Când au fost găsiți de către pompieri – teferi și nevătămați – fetița – care era încă la grădiniță – se ținea cu mâinile de Icoana Preacuratei, iar frățiorul ei de hainele acesteia. Mama celor doi copii le spunea întotdeauna acestora: *Nu eu sunt mama voastră, ci ea e Mama voastră!*, arătând către Preadulcea noastră Stăpână. În timpul incendiului, cei mici strigau: *Mămico, Mămico, nu ne lăsa!*...și aceasta printre multe lacrimi. Și Preacurata Stăpână nu i-a lăsat, după cum nu ne va lasă nici pe noi, dacă vom striga cu credință către ajutorul ei. Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, nu ne lăsa nici pe noi, păcătoșii, și ne miluiește!

*

O mamă îndurerată, după ce a căutat timp de 9 ani vindecarea fiului ei, care se născuse mut, a avut parte de nespusă bucurie din partea Sfântului Ierarh Nicolaos al Mirelor Lichiei, la care ea avea o evlavie aparte. Îi promisese Sfântului Arhiepiscop Nicolaos că va tapeta exteriorul unei Sfinte Biserici cu marmură, dacă îi va tămădui fiul, însă, în acest timp, a mers și la multe alte locuri duhovnicești ale României. Credința ei era nestrămutată:

Sfântul Nicolae poate să-mi ajute! Într-o zi, după rugăciunea de seară, mama adoarme și, în vis, un Bătrân Cuvios îi spune cu dulceață: *Femeie, scoală-te! Fiul tău vorbește.* Când s-a trezit din somn, cu fiul ei se întâmplase minunea atât dorită: vorbea printre plânsete. Femeia i-a mulțumit binefăcătorului ei, deși nu realizase cine era acesta. Când a văzut o anume Icoană a Sfântului Nicolaos, ea a dat mărturie că el e ajutătorul celor necăjiți și îndurerați.

Sfinte Ierarhe Nicolaos, roagă-te neîncetat pentru noi, ticăloșii, și ne miluiește!

*

Un tânăr, care trăia în concubinaj cu o femeie și cu care avea doi copii, într-o noapte, după ce a închis televizorul – fiind lumina aprinsă – a văzut un diavol în ecranul acestuia. Această apariție l-a înfricoșat și l-a făcut să rămână ca țintuit la pat. Simțea pur și simplu cum o forță rea, nevăzută, îl ținea pe loc și nu-l lăsa să se miște.

*

Un Preot a mers la Înmormântarea unei vrăjitoare de etnie romă și a fost uimit de trupul acesteia, care, numai după o singură zi, intrase atât de mult în putrefacție, încât, în coșciug, viermii se puteau vedea peste tot. În momentul când sicriul a fost scos din casă, casa s-a surpat, strivind tot ce era înăuntru.

*

La citirea Molitvelor Sfântului Vasilios cel Mare într-o casă de romi, o femeie de etnie romă, care se încălzea afară

la foc și care nu auzea ce se citește în casă, a început să se tăvălească prin foc și să țipe. Când s-au terminat sfintele rugăciuni, îndrăcita în cauză s-a liniștit.

*

Un copil demonizat, de numai 9 ani, însoțit de părinții săi, a venit la Sfânta Mănăstire Brâncoveni[2]. Întrebați fiind părinții din ce cauză copilul lor a ajuns în acest fel, ei au răspuns că din cauză că l-au drăcuit și blestemat. Acest copil, fiind stropit cu Aghiasmă Mică, a lovit-o pe o soră cu puterea unui bărbat în toată firea.

*

Tot la Sfânta Mănăstire Brâncoveni, după citirea Molitvelor Sfântului Vasilios cel Mare asupra unei îndrăcite, s-a văzut în curtea Mănăstirii, din senin, un nor negru, care a emanat un miros urât. Norul era la o distanță de circa 7 metri de la pământ, iar un martor ocular ne-a spus, că el și un alt frate, n-au mai putut sta în acel loc și au plecat în altă parte a Mănăstirii. Celălalt frate a auzit și chiote ieșind din acel nor negru.

*

O femeie demonizată, care dorea să se apropie de Sfânta Icoană, cea făcătoare de minuni, a Preacuratei Stăpâne, din Sfânta Mănăstire Brâncoveni, începea să chițăie

---

[2] A se vedea:
http://www.brancoveni.ro/monumente-istorice/manastirea-brancoveni/sfanta-manastire-brancoveni.html.

ca un șoarece. Sunetele pe care le scotea erau puternice și ele se estompau în timp ce ea ieșea afară din Biserică.

*

Hramul Sfintei Mănăstiri Nicula din anul 1997. Când Sfânta Icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului[3] era scoasă în curte, procesiunea a fost tulburată de un grup de douăzeci și ceva de penticostali, care au început să le lovească pe Maici și pe pelerinii veniți la această mare sărbătoare. În dezordinea pe care au iscat-o, un penticostal a lovit vasul cu Aghiasmă și, când a căzut Aghiasma pe mâna lui, el a simțit că-l arde. Aghiasma Mare le-a încurajat atunci pe câteva Maici – prin efectul minunat ce îl avea asupra ereticilor – ca să toarne Aghiasmă peste ei și aceștia au luat-o la fugă. Acest lucru minunat i-a fost mărturisit fratelui Ionel B. de către Stareța Eufrosina de la Sfânta Mănăstire Brâncoveni, care a fost martoră oculară a evenimentului.

*

Două tinere, de douăzeci și ceva de ani, au început să se păruiască sub epitrahilul Ieromonahului Nichita de la Sfânta Mănăstire Brâncoveni. Posesia demonică s-a manifestat apoi în mod evident, când, în Sfânta Biserică, cele două tinere au început să se încolăcească precum șerpii. Unui credincios din Brașov, venit la Mănăstire, la Miezonoptică, demonii din ele i-au vorbit despre pachetul de țigări pe care îl avea în buzunar.

---

[3] A se vedea: https://ro.wikipedia.org/wiki/Icoana_de_la_Nicula.

*

Unei mame, care i-a făcut farmece propriei sale fiice pentru ca să se căsătorească, i-a plesnit capul și i-au sărit creierii din cap în timp ce mergea pe stradă. Fiica – devenită ulterior soră de Mănăstire – a fost posedată de diavol în timp ce voia să vină la Mănăstire, pentru ca să rămână definitiv aici. După un an și ceva de chinuri, sora în cauză s-a izbăvit de demonul care o stăpânea. În prezent se află la Sfânta Mănăstire Brâncoveni.

*

Un locotenent-colonel și fiica sa, amândoi îndrăciți, au venit la Sfintele Moaște ale Sfintei Mucenice Filoteia de la Curtea de Argeș. Aici au fost văzuți lovindu-se cu pumnii și, când își reveneau, nu aveau niciun semn pe trupurile lor. Iar bătăile erau serioase și durau circa 15-20 de minute.

*

Două surori gemene, ambele demonizate, care aveau vârsta de 21 de ani, au fost aduse la Sfintele Moaște ale Sfintei Mucenice Filoteia. Fiecare domnișoară era ținută de către doi bărbați solizi și înalți, deși ele erau firave la trup. Li s-a deschis sfânta raclă și una dintre ele a fost împinsă cu capul și atinsă de Sfintele Moaște. Aceasta a scos un țipăt puternic și s-a vindecat. Vindecarea ei i-a costat pe cei doi lovituri la cap, lovindu-i de perete și de strană. Minunea s-a săvârșit în Paraclisul de iarnă și ne-a fost relatată de un fost seminarist, care în prezent este Preot. Sfântă Mucenică Filoteia nu ne lăsa nici pe noi, păcătoșii, și ne binecuvântă!

*

Un student în anul al IV-lea la Facultatea de Fizică, singurul fiu al părinților săi, a fost depistat cu virusul HIV de către doctorii mai multor spitale din București. Luat de niște prieteni, ei au mers la Sfânta Mănăstire Cernica. Fericitul Părinte Ilarion Argatu l-a pus să citească la Psaltire două săptămâni. Făcându-și din nou analizele, acesta a constatat că s-a vindecat. Slavă Ție, Doamne, Cel ce faci cu noi minuni mari și ne miluiești pe noi, păcătoșii!

*

Citindu-se Molitvele Sfântului Vasilios cel Mare, unei domnișoare care auzea în casă anumite zgomote și care era cuprinsă de frică, telefonul a sunat de 6-7 ori, la intervale scurte de timp, deși nu a răspuns nimeni la celălalt capăt al firului.

*

Un satanist declarat, internat la *Spitalul Militar Central* din București, a fost dus în salonul unde trebuia să stea. Imediat ce a intrat în salonul său, el a fost deranjat de Sfânta Cruce a unui frate, pe care acesta o avea la gât. Deși nu îi știa pe cei dinăuntru, de cum a intrat, el a spus: „Cineva dintre voi are o Cruce la gât. Dă-o jos, că nu-mi place!”. Fratele cu Sfânta Cruce, știind că numai el are una, i-a arătat-o, iar el nu suporta să o vadă, privind în altă parte. Cel luat în discuție avea aproape 20 de ani. Cu timpul, el s-a împrietenit cu fratele ce avea Sfântă Cruce și i-a mărturisit că o putere nevăzută nu l-a lăsat să intre în Sfânta Biserică, pe când soția sa a intrat. Soția lui e o femeie credincioasă și

vrea să-i mântuie sufletul. Ajută, Doamne, cu mila Ta, robului Tău acestuia și soției sale și îi miluiește pe ei și pe noi și ne iartă!

*

Unui țăran necredincios, care a vrut să care cocenii de la câmp în zi de sărbătoare, i-a apărut un demon pe cocenii din căruță, sub forma unei arătări negre, cu coarne mici, cu urechi ca de câine și cu o limbă care îi atârna din gură și care îi zâmbea satisfăcută.

*

Aceluiași necredincios, pe timpul când era paznic la primăria din comuna Scrioaștea, jud. Teleorman, pe timp de iarnă, i s-a arătat un om îmbrăcat în negru, care îl împingea cu picioarele în burtă, ca să-l arunce în soba din incinta primăriei. Acela era în somn și, când s-a trezit, s-a găsit cu capul foarte aproape de ușa deschisă a sobei.

*

Soț și soție, dar fără Cununie religioasă, însă cu copii maturi. Într-o zi i-au promis Preacuratei Stăpâne că se vor căsători și și-au stabilit și o anume dată pentru Căsătorie, dar nu s-au ținut de cuvânt. Consecințele au fost imediate: fiul lor mai mic, de numai 21 de ani, a murit, iar celălalt, de 37 de ani, s-a îndrăcit. Ei au fost dați afară de la serviciu, având în prezent[4] datorii de 30 de milioane. Și toate acestea în numai două săptămâni!

---

[4] Era vorba de anul 1999.

*

În timpul Tainei Sfântului Maslu, o domnișoară de 22 de ani, dintr-o localitate de lângă București, se împotrivea Preoților care doreau să o ungă cu ulei sfințit, chircindu-și degetele și apărându-se ca de un lucru rău. În acest timp, ea scotea țipete scurte și puternice.

*

Un frate a găsit într-o noapte argint viu[5] fermecat în găleata cu apă. Aducând Aghiasmă Mică și turnând în apa din găleată, aceasta a început să sfârâie, apoi să clocotească ca o apă în clocot, după care a dispărut metalul fermecat. În găleată a pus numai trei picături de Aghiasmă. După alte două seri, cam la aceeași oră, mergând spre camera mamei lui, în timp ce era la fântână, alt argint viu fermecat l-a înconjurat de jur împrejur ca un cerc. Sărind peste cerc, a luat Aghiasmă Mare și a aruncat peste el, spunând și rugăciunea minții. Argintul viu fermecat a început să sfârâie și încetul cu încetul a început să se stingă ca o lampă intermitentă, dispărând fără urmă. De această dată a fost nevoie de aproape un litru de Aghiasmă Mare ca el să dispară.

*

Doi soți credincioși, din pizma diavolului, s-au certat pentru o anumită sumă de bani. Banii i-au pus într-un anume loc din casă și au uitat de ei, crezând acum că ei

[5] Mercur.

fuseseră furați de o rudă venită în vizită. Soția susținea că nu știe de ei. Soțul nu a crezut-o. Tot el îi cere să facă împreună Acatistul Sfântului Mare Mucenic Minas [Μηνᾶς][6]. Când s-au ridicat de la rugăciune, soțul și-a adus aminte de locul unde pusese banii. El și-a cerut iertare soției, iar Sfântului Mare Mucenic Minas i-au adus mulțumiri, căci Sfântul Minas este cel care înapoiază lucrurile celor păgubiți. Sfinte Mare Mucenice Minas, roagă-te și pentru noi păcătoșii, ca să ne mântuim și noi!

*

Un frate a plecat de la București la Sfânta Mănăstire Frăsinei pentru spor duhovnicesc. Era în Săptămâna Mare. Toată viața fusese un om cerebral, un om la care precumpănea mintea și nu inima. Spre exemplu, dacă Sfinții Părinți mărturisesc despre existența dracilor, el, ca bun creștin, mărturisea existența și puterea lor devastatoare asupra oamenilor, dar fără să priceapă cum se manifestă ei în oameni. În timp ce stătea la Slujbă, el vede cum în spatele lui, la intrarea în Biserică, doi oameni se chinuiau să introducă înăuntru pe un om ce părea normal, dar era posedat de demoni. Bărbatul în cauză răcnea. Fratele văzând acestea s-a înspăimântat și a început să se închine în continuu, în timp ce nevoitorii de aici nici nu s-au sinchisit de eveniment, pentru că ei erau învățați cu astfel de lucruri.

Cel posedat a fost adus cu mare greutate în mijlocul Sfintei Biserici, moment în care, cu o forță inimaginabilă, i-a târât pe amândoi afară. Pentru un timp a stat afară, însă în momentul când s-a bătut o singură dată în toacă – la un

[6] *Cf.* https://www.synaxarion.gr/gr/sid/1149/sxsaintinfo.aspx.

anumit moment al Slujbei – cel posedat a luat-o la fugă într-un mod surprinzător. Toate acestea i-au dat să înțeleagă fratelui puterea, răutatea și manifestarea la nivel mental a înrâuririi satanice, lucru care l-a făcut să fie atent mai îndeaproape la gândurile care îi vin în inimă.

*

Un Părinte văzător cu duhul[7] i-a spus cuiva, care credea că nu o să mai apuce Slujba Sfântului Maslu, să se grăbească, căci peste 5 minute va începe Slujba. Fratele nu a înțeles, pe moment, că acesta îi citise gândurile, dar în timpul Sfântului Maslu a conștientizat acest lucru, dând slavă lui Dumnezeu, că și azi, cei care se curățesc de patimi, sunt cunoscători și purtători de harisme dumnezeiești. Părintele acesta e foarte bătrân și nevoitor în *Athosul românesc*, cum e supranumită Sfânta Mănăstire Frăsinei.

*

În vechime, cine își părăsea Mănăstirea era ca și cum „ar fi căzut din brațele lui Dumnezeu". Mă refer la cine ieșea

---

[7] Mărturisindu-i unui Preot despre vederea înainte de aici, s-a luminat la față și mi-a spus că îl cunoaște pe acest Părinte. E vorba de Părintele Ieromonah Lavrentie Șovre și mi-a confirmat și el că e văzător cu duhul. Acesta ieșea din Mănăstire și vorbea unde era chemat. Preotul mi-a spus: „Vorbea adânc, pentru un context mult mai complex!". Acum a adormit întru Domnul, din cauza unei ocluzii intestinale. Fericite Părinte Lavrentie, miluiește-ne cu rugăciunile tale! A se vedea:

http://www.lavrentie-sovre.eu/marturiile-autorului.html.

un timp din Mănăstire. Din mărturia unui frate, Starețul[8] Sfintei Mănăstiri Frăsinei – acum încă în viață – în 40 de ani de când e Monah, cel mai lung drum pe care l-a parcurs în toți acești ani a fost atunci când – o singură dată – a ieșit până în satul care e vecin cu Mănăstirea.

*

Un bărbat mergea noaptea pe stradă. Deodată, cineva – care apare în spatele lui în mod brusc – îi cere să-i aprindă țigara. Acesta i-o aprinde de la țigara pe care o avea în gură. După acest mic eveniment banal, confidentul său...dispare. Cel în cauză, ajunge mort de frică acasă, după o fugă nebună. Cam așa e când aprinzi țigara...unui diavol. Eveniment relatat mie de către de Robert Săvulescu, fratele soției mele.

*

Un Preot se ceartă cu superiorul său ierarhic și de atunci începe să simtă – după propria sa mărturie – „o gheară în gât care mă sugruma”. De acest disconfort sufletesc nu a scăpat, până nu s-a împăcat cu cel care se certase. Acest lucru a fost mărturisit de către Părintele

[8] Altcineva mi-a spus, că Starețul de aici se numește Ștefan Neonil și că nu merge nici până jos, la Mănăstirea de femei, darămite să iasă afară. A se vedea:

http://arhiepiscopiaramnicului.ro/comunicate-de-presa/parintele-neonil-stefan-staretul-sfintei-manastiri-frasinei-trecut-la-cele, https://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-neonil-stefan-126761.html.

Sabin M., momentan la studii doctorale în Grecia, viitoarei mele soții, în timpul când i-a fost Duhovnic.

*

Sora Maria, educatoarea mea de la Grădiniță și acum Profesoară de Religie la o Școală de copii abandonați din Roșiori de Vede, s-a vindecat de o durere de picior în timp ce mergea, cu multă credință, la Sfânta Icoană a Maicii Domnului, făcătoarea de minuni, din Alexandria, din Sfânta Biserică cu hramul *Adormirea Maicii Domnului*. Ea însăși mi-a mărturisit acest lucru.

În fața acestei Dumnezeiești Icoane, ca și în fața alteia – tot la fel de dumnezeiești – dintr-o Sfântă Biserică din București, simțirea privirii Preacuratei Stăpâne m-a cutremurat. Ochii acestor Dumnezeiești Icoane sunt vii, te străpung până în inimă și în fața lor te simți cu totul netrebnic, pentru că îți vezi adâncul decăderii tale interioare.

Preacurata mea Stăpână, nu ne lăsa pe noi, păcătoșii, deși greșim mult, și ne miluiește!

*

De la Sfintele Moaște ale Fericitului Ilie Mărturisitorul – pe care le-am văzut de mai multe ori, în cavoul personal al Părintelui din Cimitirul Giulești – nu m-am întors niciodată fără bucurie în suflet și fără mângâiere dumnezeiască. Îmi pare rău că nu i-am scris dumnezeiasca sa Viață și Acatistul. Fericite Ilie, bucuria noastră, nu ne lăsa niciodată!

*

Xenia Vlas, traducătoarea de carte sfântă, s-a vindecat la un deget de la picior, în timp ce era într-un pelerinaj, la locurile sfinte ale Rusiei. Nu știe care dintre Sfinți a miluit-o, dar se bucură pentru acest lucru. Această minune s-a petrecut în vara lui 2003.

*

Pe când citeam azi Viața Sfântului Lazaros, Făcătorul de minuni din muntele Galisiului, am găsit că, la rugăciunea Sfântului, „a plouat numai la Mănăstire în chip foarte minunat” [9], iar în rest nu. Acest lucru mi-a reamintit de o discuție cu un Părinte foarte minunat din viața mea, cu Părintele Dumitru Lazăr de la Alexandria[10]. Acesta mi-a mărturisit faptul că, într-o vară, a plouat numai la el în curte, iar în rest nu a căzut niciun pic de ploaie. E un om ce se roagă mult. Într-o zi, în locul lui, am văzut lumina lui Dumnezeu în timp ce slujea Vecernia. Asta mi l-a făcut prieten al inimii mele pentru totdeauna.

Tot lui, demonii i-au luat cheile Sfintei Biserici și ale casei și mergeau cu ele prin aer, demonii nevăzându-se deloc. Până nu a căzut la rugăciune, demonii nu i-au lăsat cheile jos. Tot Sfinția sa mi-a mărturisit, că a venit o posedată de diavol într-o noapte la el acasă, ca să îi citească rugăciuni. El nu a primit-o și aceasta a făcut multe rele în acea noapte. Un alt copil demonizat a stat la el și, într-o noapte, a vrut să pună patul pe perete, că așa vrea el să

---

[9] *Viețile Sfinților pe luna noiembrie*, ziua a 7-a, Ed. Episcopiei Romanului și Hușilor, 1993, p. 104.

[10] Care mai apoi mi-a fost Duhovnic și lângă care am slujit cu pace de la începutul hirotoniei mele și până în anul 2017.

doarmă. A venit la el, la Spovedanie, o femeie ce se culca cu socrul ei, pentru că soțul ei era plecat departe. Pe aceasta a convins-o să se spovedească, cât și pe socrul ei. El a intuit, a văzut în inima lor urmele păcatului și i-a convins de faptul că trebuie să se mărturisească și să plângă pentru acest lucru. Acum, femeia, e nelipsită de la Sfânta Biserică și cântă în corul acesteia.

Mă atenționa de ispitele de la miezul nopții ale demonilor desfrânării, care sunt cumplite, și, când am vrut să stau jos, undeva în spatele Sfintei Mese când el slujea, mi-a spus că nu e locul meu acolo, ci acolo e locul Preoților[11]. Avea dreptate!

Nu îi place să vadă murdară Sfânta Biserică și ar vrea să devină sihastru, dar așteaptă să se căsătorească cei doi copii ai lui, dintre care, băiatul, a făcut Teologia. În viața lui a fost impresionat de un Ierarh ostracizat la Sfânta Mănăstire Curtea de Argeș, care era supravegheat de Securitate, iar în viața lui a avut mute dureri.

Nu-l uita pe robul Tău, Doamne, pe Preotul Dumitru și, pentru sfintele lui rugăciuni, miluiește-mă și pe mine, păcătosul!

*

Sorei Aneta, datorită unor farmece, i s-au umflat picioarele ca niște butuci, încât a fost dusă în cearșafuri la Fericitul Părinte Ilie Cleopa. S-a vindecat, încât acum nu mai are decât mici semne. E o macedoneancă cu multă tărie de caracter și cu multă dragoste. De la ea am primit multă milostenie și multă înțelegere. Face milostenie pe furiș de bărbatul ei, căci acela e indiferent față de cele bisericești. A

[11] Însemnări de când nu eram Preot.

dat milostenii la Sfinte Mănăstiri, la Sfinte Biserici și e nelipsită de la Slujbe. Citește *Psaltirea* și *Psaltirea Maicii Domnului* a Sfântului Dimitrii [Дими́трий] al Rostovului[12]. Are o privire foarte scrutătoare și atentă. Se roagă mult pentru familia ei și vrea ca toți să fie credincioși.

*

Bunica mea, Floarea Picioruș, s-a spovedit și împărtășit la 60 și ceva de ani, iar acum[13] e nelipsită de la Sfintele Slujbe. I se pare un mare chin, dacă lipsește vreodată de la Sfânta Biserică. E un suflet rar, mult prea rar.

Bunicul meu, Marin Picioruș, s-a spovedit și împărtășit și el la 70 de ani. După aceasta i s-a luminat într-un mod minunat fața, pentru că am văzut slava lui Dumnezeu pe fața lui.

Doamne, nu-i uita pe ei niciodată și răsplătește-le lor toată munca ce au depus-o pentru mine, dându-le lor viața cea veșnică, pentru toată grija, atenția, dragostea și înțelegerea pe care mi le-au acordat!

*

Domnul Voicu e un inginer pensionar, care ne-a dat multă milostenie și care vrea să discutăm, de fiecare dată, despre Sfânta Scriptură. Îmi spune ce a mai citit, ce a înțeles, ce a mai trăit și eu îl ascult cu multă bucurie. E atât de smerit, încât nici nu poate să-și dea seama cât mă bu-

[12] A se vedea:
https://en.wikipedia.org/wiki/Dimitry_of_Rostov.

[13] Scriam aceste lucruri pe când ea era în viață. A adormit pe 8 noiembrie 2012.

cură. Doar el mă sună din când în când, ca să vadă ce mai fac[14]. Grijă de părinte și frate. Doamne, nu-l uita pe el și îl miluiește pe el între Sfinții Tăi!

*

Sora Petruța vrea ca oamenii să se roage și să fie buni. Mi-a dăruit din cărțile ei, crezând că nu am acele cărți, alături de bani. Sora Elena, o prietenă a ei, din iubire satanică, s-a îndrăgostit de un Preot și s-a culcat cu el. Remușcările amândurora sunt mari. Hule satanice o împiedică pe ultima la rugăciune și e foarte neliniștită.

Ajută-le lor, Doamne, miluiește-le pe ele și le binecuvântă!

*

O femeie a mers la un Preot ca să îi citească rugăciuni și i-a dat un vițel sau o jumătate de vițel Preotului pentru ca rugăciunile lui să fie folositoare pentru ea. După ceva timp, aceea a ajuns la concluzia că nu au avut niciun rost rugăciunile Preotului. A început să-l vorbească de rău pe Preot și s-a dus să îl reclame la Episcop pentru „neîmplinirea" rugăciunilor sale. Episcopul a fost, bineînțeles, încurcat de problema femeii. Un altul merge la același Preot, pentru ca să primească rugăciunile și binecuvântările sale. După un anumit timp, înțelege și acesta că rugăciunile Preotului nu sunt „productive". Fapt pentru care lasă Sfânta Biserică și trece la adventism.

*

[14] Pe când eram student și masterand.

Cunosc un tânăr care pictează Icoane pe geam și care provine dintr-o familie săracă, dar și indiferentă religios. Poate că lucrurile stau astăzi altfel. A intrat primul, din generația lui, la Seminarul Teologic.

*

Un soț nu a vrut să facă pomenirea soției sale adormite pe motiv că „a fost o curvă toată viața". A prins-o cu un bărbat în tinerețe și de atunci nu a mai iertat-o, deși a avut și el aventurile lui. Aceasta i-a apărut, însă, în vis și l-a înspăimântat prin ceea ce i-a spus. În viața lui, a pus-o să jure pe Sfânta Icoană, lucru de care, mi-a spus și altcineva, că se căiește amarnic. I-a făcut pomeniri până la urmă...

*

O femeie a primit sfat de la un Preot, ca să nu își supere bărbatul, chiar dacă acesta nu vrea momentan ca să se căsătorească religios cu ea. Femeia l-a ascultat pe Preot și s-a purtat foarte frumos cu soțul ei legal, deși nu erau cununați religios. După 6 ani, acela, de la sine, s-a cununat religios cu ea și acum au 25 de ani de când sunt împreună. Ajută-le, Doamne, acestora și îi miluiește!

*

Fratele Ilie din București a luat-o din milă, în căsătorie, pe o femeie care fusese abandonată de bărbatul cu care trăia și cu care avea și un copil mic. Nu au avut copii, dar el a iubit-o și pe sora Elena, cât și pe Cornel, fiul ei. Acum au o nepoată de la Cornel, pe Elena, care este elevă de liceu.

Când există înțelegere, poți să uiți relele din trecut. Ajută-le lor, Doamne, și îi miluiește!

*

O femeie s-a căsătorit de tânără cu un bărbat, dar fără Cununie. În primul lor an de conviețuire a trebuit să avorteze de 4 ori. S-a despărțit de acesta și apoi a trăit cu mai mulți bărbați, pentru perioade scurte de timp. Are o poftă nebună pentru a face sex și spune că nu poate trăi fără acest lucru. O alta, Profesoară de Română, a trăit cu un bărbat în concubinaj și a avut un avort spontan, pe când era la veceu. A trăit o mare depresie. O altă femeie s-a dus la Mănăstire, dar nu a rezistat acolo. A fost dusă la un spital de boli psihice și acolo a făcut perversiuni sexuale cu un alt pacient. Aceste trei femei au în comun aceiași patimă: desfrânarea. Însă au o inimă bună și doresc să fie împlinite. Ajută-le lor, Doamne, și le miluiește!

*

Un fiu se culcă cu mama sa și asta din cauza băuturii. Tatăl băiatului moare primul. Se pare că aflase toată tărășenia. După aceea moare mama, cu o boală gravă a uterului. După aceea și băiatul. Toate acestea într-un timp foarte scurt. Nimeni nu se aștepta la una ca asta de la ei.

Fie voia Ta, Doamne, cu ei și îi miluiește!

*

Un om învățat s-a spânzurat în baie, deși avea de toate. La fel a făcut și o femeie, care nu părea să aibă probleme. O

tânără s-a spânzurat din gelozie într-o încăpere a casei lor, iar un vecin al nostru de la țară s-a spânzurat, pentru că i s-au furat banii, pe care el îi luase după vinderea casei părintești. Toți păreau pașnici. Nu făceau rău altora. Și cu toate astea s-au sinucis. Facă-se voia Ta, Doamne, și cu aceștia!

*

Un bărbat vedea în via lui cum joacă bani deasupra pământului sau cum ies fâlfâiri de foc din pământ. A săpat mai multe gropi, dar n-a găsit nicio comoară. Demonii știu să ne joace feste.

*

Unei femei i s-a urcat un demon în căruță în timp ce mergea la câmp. Era noapte. Calul, deși era o frumusețe de cal, cu o mare putere de tracțiune, nu a putut să mai pornească din loc. Femeia a dat cu biciul în mogâldeață, s-a certat cu ea, a drăcuit-o, s-a rugat de ea ca să plece mai mult timp, dar nimic: mogâldeața stătea în codârlă. Când, spre ziuă, și-a mai venit în fire, femeia s-a rugat lui Dumnezeu și dracul a plecat. Astfel a putut să ajungă la câmp.

*

Pe o tânără – pe care o cunosc foarte bine – o apuca frica când intra în Sfânta Biserică sau când trebuia să sărute Sfintele Moaște. Nu putea să stea de atâtea gânduri și frici

în Biserică. Acum se simte foarte bine și nu mai are nicio teamă. Se spovedește, se împărtășește regulat, citește multe cărți sfinte și se roagă cu dragoste, deși înainte nu putea și o apuca panica, atunci când trebuia să se spovedească.

Altcineva mi-a spus, că în primele dăți când a început să vină la Biserică o astupa fumul tămâii din cădelniță. Acum, după 5 sau 6 ani, de venire aproape permanentă la Biserică, vrea ea însăși să tragă mirosul tămâii în piept, pentru că îi place foarte mult și nu se mai astupă deloc. Le-am spus la amândouă că a fost lucrarea demonilor asupra lor, pentru ca ele să considere că mersul la Sfânta Biserică le e „dăunător".

*

Un bărbat nu a putut să adoarmă până nu s-a spovedit și împărtășit. A stat mai multe zile în comă, dar când a venit Preotul la el cu Sfintele Taine, acesta s-a trezit deodată și a fost conștient în tot timpul cât Preotul a fost la el. Preotul nu a apucat să facă nici 200 de metri, că cei ai casei au venit după el, pentru ca să-i spună că cel bolnav a murit. A mers apoi ca să îi citească cele ale Înmormântării.

*

Un Părinte consideră că cei care au trecut prin chinurile pușcăriei au suferit prea mult și de aceea îi împărtășește imediat. Nu crede că poate fi un canon mai greu decât acesta: decât canonul închisorii.

*

Alt Părinte nu prea dă canoane la Sfânta Spovedanie, deoarece acesta crede că el e mai păcătos decât aceia care se spovedesc la el.

*

În timpul comunismului, oamenii se botezau și se căsătoreau în ascuns, acasă. Un Protosinghel mi-a relatat despre modul cum a oficiat Sfânta Cununie unor oameni ai partidului, pe când era Stareț la Sfânta Mănăstire Neamț.

*

Unui Preot i se sfărâmă oasele picioarelor datorită unei boli, dar el ridică în acest timp o foarte frumoasă Biserică, iar altul e bătut de proprii săi enoriași.

Părintele meu Ștefan, primul meu Duhovnic, a fost acuzat că s-a culcat cu o femeie, deoarece a pierdut epitrahilul de pe bicicletă și l-a găsit cea în cauză. Un preot, la beție, a spus că turlele Bisericii arată ca niște „p*** belite", iar despre altul se spune că trăiește cu niște fete care se prostituează. Alegeți exemplele bune!

Uneori, unii oameni mi-au spus „că noi, cei ai Bisericii, dărâmăm Biserica", dar eu le-am spus tuturor că temeliile ei nu pot fi dărâmate nicicând, chiar dacă ar mai fi doar un singur om Sfânt pe pământ.

Episcopii sunt acuzați de simonie, de pact cu Securitatea, de nepotism...Îmi place să cred că lucrurile sunt doar minciuni. Preoții sunt considerați cu toții proști, niște neisprăviți, ceea ce nu este adevărat. Însă când vezi numai la altul păcate, iar la tine nu, atunci nu e de mirare că te crezi „Sfânt" .

*

Pe Părintele Adrian[15] de la Sfântul Antim[16] l-am văzut în lumina dumnezeiască la o Sfântă Slujbă. Pentru Sfintele lui rugăciuni, miluiește-ne și pe noi, Doamne!

*

Arhidiaconul Petru I. David[17], iubitul nostru Dascăl de Teologie și îndrumătorul nostru în ale vieții preoțești, ne spunea pe când trăia că Preafericitul Părinte Justinian Marina[18], Patriarhul României, a fost ucis și că el crede că e Sfânt. M-am închinat la fericitul lui mormânt și m-am umplut de har. Cred că e Sfânt!

*

Unei bibliotecare îi e teamă acum să mai trăiască oricum. După ce a făcut Teologia și-a dat seama ce ne așteaptă pe toți. Îmi spunea că atunci când nu conștientiza responsabilitatea care ne revine, trăia „liniștită" în neștiința ei, dar acum nu mai poate să facă acest lucru. I-am spus acesteia: „Noi, care știm atâtea despre Dumnezeu și Sfinții Lui, la Dreptul Judecător, dacă nu vom fi găsiți vrednici de El, vom fi mai jos decât toate desfrânatele și decât toți ereticii...".

---

[15] A se vedea:
https://ro.wikipedia.org/wiki/Adrian_Făgețeanu.

[16] De la Mănăstirea *Sfântului Antim Ivireanul* din București.

[17] A se vedea articolul scris întru pomenirea sa:
https://teologiesiviata.ro/misiune-si-slujire-personalitatea-diaconului-profesor-dr-petru-i-david.

[18] A se vedea:
https://ro.wikipedia.org/wiki/Justinian_Marina.

*

Bogdan S., fostul meu coleg la Teologie, mi-a mărturisit experiențele lui minunate legate de rugăciunea inimii. Se roagă, îi place să se roage mereu și mă întreba adesea despre rugăciunea neîncetată. Undeva a avut o vedere dumnezeiască, la o Sfântă Mănăstire, iar o lucrare a mea despre Sfântul Simeon Noul Teolog l-a făcut să înțeleagă și mai multe despre ce s-a petrecut cu el. Într-un timp îmi era foarte apropiat. Acesta a găsit în niște munți ai României pe ucenicul unui Stareț, care le-a dat să mănânce mure, că altceva nu avea nici el. Nu se temea că e singur, căci spunea că ei au pe lângă ei pe toți Sfinții. Mi-a spus Bogdan: „Dacă așa arăta ucenicul, îți dai seama cum arată Părintele lui?”. Apoi, despre Părintele Nicodim Bujor[19] de la Ploiești, mi-a spus că e un om dumnezeiesc și asta am auzit și eu despre el la Sfânta Mănăstire Cernica. A găsit epitrahilul Sfântului Calinic Cernicanul, a avut o viață minunată, dar și plină de sărăcie și când vorbești cu el, nu ai mai vrea să pleci[20]. Doamne, pentru rugăciunile Sfinților Tăi acestora și pentru cei neștiuți de noi, mulți la număr, miluiește-ne pe noi și ne iartă!

*

[19] O carte despre el:

https://www.egumenita.ro/produse/detalii/4688-parintele-nicodim-bujor.

[20] Scriam aceasta pe când el trăia, pentru că a adormit pe 30 ianuarie 2011, într-o zi de duminică, *cf.*

https://lumeacredintei.com/reviste/lumea-monahilor/lumea-monahilor-nr-112-octombrie-2016/parintele-nicodim-bujor-duhovnicul-cu-mustrari-de-catifea/.

Un Preot care mărturisea, a fost surprins de venirea unui bărbat, care, deși de confesiune romano-catolică, dorea să se mărturisească la un Preot ortodox. Preotul l-a primit și i-a ascultat mărturisirea. Credea că l-a convins să nu se împărtășească, deoarece nu avea credința deplină a Ortodoxiei și pentru că nu era botezat ortodox. Dar când trebuia să se împărtășească credincioșii, cel în cauză a venit și el. Pentru că Hristos Dumnezeu atrage sufletele la El, după cum noi nu putem înțelege întotdeauna.

*

Dezamăgirea unui Preot era aceasta: trebuia să înceapă Sfânta Liturghie, dar, în Sfânta Biserică, nu era decât el și cântărețul. Voia să renunțe. „Sfânta Liturghie" – spunea el – „trebuie să o faci cu bucurie, dar când oamenii nu vin la Slujbă, ce bucurie poți avea?". A prelungit mai mult Utrenia și aștepta. Dar, deodată, vede cum mai mulți oameni au intrat deja înăuntru, veniți din alt oraș, numai pentru că Dumnezeu îi bucură și vrea să îi bucure pe cei care Îi slujesc Lui cu smerenie.

*

Un tânăr – viitor Preot – citește cărți duhovnicești și noaptea are un vis: un lup îl hăituia, îl alerga fără scăpare, pe un câmp imens și sterp. Fuga tânărului era plină de spaimă, dar un Sfânt Înger îi arată o Sfântă Biserică și îi spune: „Aici este scăparea ta!". Concretețea dumnezeiască a acestui îndemn l-a convertit, l-a edificat pe acest tânăr. Întâlnirea cu Dumnezeul Cel Viu s-a produs pe când acesta era în clasa a X-a.

*

Un Părinte de la Sfânta Mănăstire Cernica, într-o situație aparte, le mărturisește unor Părinți că el a viețuit aici 70 de ani în mod neîntrerupt. Aviz celor care își mută repede casa și nu vor să rabde greul arșiței acestei vieți.

*

Ieromonahul Calinic, de la Sfânta Mănăstire Agafton[21], după rugăciunile de exorcizare ale Sfântului Vasilios, rostește un cuvânt de învățătură. Atunci a mărturisit, că în timpul rugăciunilor un demon i-a spus, că va ieși acum, dar că îl va aștepta la vamă. La vămile văzduhului.

*

O bătrână din București are mare evlavie față de Preacurata Fecioară Maria. În fața Sfintei sale Icoane, ea își face în fiecare zi rugăciunile. Și rugăciunile ei sunt bine primite. Asta putem înțelege din următorul fapt. A pus o floare în glastră, sub Sfânta Icoană și când aceasta înflorește, floarea își îndreaptă „privirea" spre Maica lui Dumnezeu. A crezut inițial, că e vorba doar de „o întâmplare" și a schimbat poziția Icoanei. Dar floarea s-a îndreptat tot spre ea, ca semn că și bucuria Preacuratei Stăpâne față de această femeie e mare.

*

[21] A se vedea: https://agafton.mmb.ro/.

Un Preot vrea să renunțe la o improvizație a Axioniței, pentru că îl stânjenea la predică. Când a vrut să facă acest lucru, o credincioasă i-a propus să doneze ea însăși o Icoană în toată regula.

*

Canonul de sine al uni tânăr Preot este acela ca în fiecare zi să facă câte o mică Slujbă în Sfânta Biserică sau să o deschidă pur și simplu. Într-o zi a vrut să renunțe la acest bun obicei, dar totuși s-a dus. Pe treptele Bisericii îl aștepta un credincios romano-catolic – în această localitate, romano-catolicii și reformații sunt cam 5.000, iar ortodocșii doar 45 de oameni –, care nu dorea decât să se roage într-o Biserică ortodoxă. Și s-a rugat îndelung...

*

Trebuia să se împărtășească a doua zi. E vorba de un tânăr student la Teologie. Și, în vis, niște fețe de oameni, care păreau a fi de Ierarhi și de Preoți, veneau spre el. Și s-au apropiat, și păreau că sunt prietenoși cu tânărul, dar când au trecut de el, acele părute persoane bisericești, și-au arătat adevărata lor față, de demoni, și au început să urle la el, zicându-i: „Nu mai crede! Nu mai crede!...”. S-a împărtășit a doua zi, iar noaptea a visat că a plecat de la el un gândac negru. După o altă împărtășire a visat Biserica unde s-a împărtășit și faptul că multe vipere îi mușcau pe credincioșii de acolo. A luat o secure și a început să omoare viperele, începând cu cele mai mari. Însă numai pe una foarte mică nu a putut să o răpună, datorită iuțimii cu care aceasta se mișca.

*

În fața Episcopului Ioan, un constructor încearcă să îl mintă cu privire la niște detalii tehnice ale muncii sale. Episcopul făcuse în tinerețe Politehnica și știa că acesta vrea să îl înșele. Omul era foarte locvace și găsea tot felul de argumente pentru ca să îl convingă. În timp ce acesta își ținea pledoaria, a făcut infarct și a murit pe loc. Acest Episcop e un om de mare forță duhovnicească.

*

Părintelui Calinic i-a spus un demon: „Calinic, dacă eu mi-aș arăta fața lumii, toți ar muri de frică!”. Dar demonii nu pot face tot ce îi îndeamnă propria lor răutate să facă.

*

Un romano-catolic obișnuia să meargă duminica la muncă în pădure. Într-o duminică era să îi moară calul, într-alta i s-a întâmplat o altă nenorocire. De atunci a renunțat la acest obicei păgân și acum e apropiat Bisericii Ortodoxe.

*

Un student se trândăvește și nu vrea să mai meargă la Sfânta Liturghie de sâmbătă. Voia să meargă a doua zi. Stă în pat și visează: Era în curtea unei Biserici și spre el venea o turmă de porci, părut pașnică. Când s-au apropiat de el, porcii s-au dovedit răi, căci doreau să-l sfâșie. A ocolit locașul și, în partea Sfântului Altar, pe afară, a intrat într-o mulțime de oameni. Numai ce a intrat aici, că a și scăpat de demonii-porci. Căci dacă stai afară de comunitatea liturgică, riști să pățești multe pagube sufletești.

*

O bătrână credincioasă nu vine la Slujbă. Preotul își dă seama că nu e ceva în regulă cu această femeie și merge el acasă la ea. O găsește bolnavă și îi propune să facă Sfântul Maslu, dar ea se scuza. Preotul începe Slujba. Între timp vine fiul femeii, beat și cu poftă de fumat și de bălmăjit vrute și nevrute. Începe să spună tot felul de lucruri urâte, să își aprindă țigara de la lumânare, să vorbească prostii...iar femeii îi crăpa obrazul de rușine. Preotul continuă Slujba! Face abstracție de comportamentul lui. La un moment dat, acesta rămâne ca un lemn într-o anume poziție și Preotul îl stropește cu Aghiasmă. În discuția lui cu Preotul, de după aceea, bărbatul s-a umilit în inima lui. Iar mama lui a recunoscut că s-a schimbat fiul ei de la acel incident.

*

Părintele locuiește singur la țară, iar soția sa e la studii la București. O romano-catolică, ce nu prea frecventează slujbele lor, îi face ochi dulci Preotului ortodox. Stă vizavi de casa unde stă el. Și Preotul are o anume curiozitate față de ea. Sta și o privea de la geam și, poate, că începea să-i placă și lui. Dar, stând la geam, coboară un păianjen cu cruce din tavan, pe reverenda lui și rămâne uimit, că nu avea așa ceva în casă. A renunțat să o mai privească pe acea femeie! Un lucru, care poate părea „banal” pentru unii, poate produce o mare schimbare în alții.

*

O fiică a unei femei ortodoxe devine adventistă. În comuna Peretu, județul Teleorman. Și pentru că Sfintele

Icoane sunt „idoli” pentru adventiști, aceea ia Sfânta Icoană a Preacuratei Stăpâne și o aruncă în foc. Iese afară fata, care crezuse că făcuse „un mare bine”, că o scăpase pe mă-sa de „idol” și e trăsnită din senin. Trupul ei ardea, dar nu putea fi stins focul, însă nici nu murea. Trupul i-a ars în întregime. Oamenii o priveau înspăimântați. Din cauza acestei minuni, mulți dintre adventiștii acestei comune s-au întors la Ortodoxie.

*

Doi frați: un băiat și o fată, merg să se împărtășească pentru prima dată. Părintele era bătrân și dacă te spovedeai lui te auzea toată lumea, deoarece trebuia să îți spui păcatele cu voce tare ca să te audă. Fata și-a spus numai unele păcate și de aceea, mi-a mărturisit, că nu a simțit nimic când s-a împărtășit. Dar eu cred, mai degrabă, că Hristos Dumnezeu a lucrat în adâncul ființei ei, pentru că aceea a mers apoi la un Preot mai tânăr și, după ce s-a spovedit și s-a împărtășit, a simțit o bucurie profundă.

*

Un Ieromonah de la Sfânta Mănăstire Radu Vodă din București, trebuia să facă slujba de pomenire a Sfintei familii imperiale a Romanovilor, care a fost martirizată în întregime. Vrând să se odihnească puțin înainte de Slujbă, a adormit. În vis a văzut un Copil, care l-a îndemnat să se trezească și să meargă să facă Sfânta Slujbă. Părintele a zis: „Mai lasă-mă să dorm!”. Dar Copilul l-a îndemnat din nou să se trezească. Atunci el l-a întrebat: „Tu cine ești?”, la care Copilul i-a răspuns: „Eu sunt Alexei”. Preotul s-a trezit și și-a dat seama că era Sfântul Mucenic Alexei, Prințul cel mai

mic al Sfintei familii imperiale a Rusiei, care era pomenită în acea zi.

Sfinților Mucenici și Împărați ai Rusiei, nu ne lăsați pe noi, păcătoșii, ci ne treziți întotdeauna din noaptea patimilor noastre spre voia lui Dumnezeu și spre iertarea păcatelor noastre, ca să ne mântuim și noi, păcătoșii!

*

Mergeam pe stradă. Mă întorceam acasă. Era spre seară și treceam prin fața unor vile fastuoase. Și găsesc pe jos câteva foi din discuția unui Sfânt cu demonii. Îmi aduc aminte că știam această carte, că am citit-o, dar nu mai știu sigur cine este acela. Un Preot mi-a spus astăzi că e vorba de Sfântul Antonios cel Mare, dar eu nu mai îmi aduc aminte.

Ceva paralel. Un coleg[22] de la Master mă salută. Avea în mână un volum din Filocalie și îl întreb ce număr are. Și pentru că l-am întrebat acest lucru, îmi spune cum a găsit cartea. Când să intre în bloc, măturătoarea a găsit Filocalia aruncată pe scara blocului și voia să o arunce. Acesta i-a cerut-o și a primit-o imediat. Cred că era vorba de volumul opt, în ediția de la Humanitas. Mi-a arătat că era subliniată și că era citită până la discutarea patimilor. Ca semn de carte, avea o fotografie sugestivă: un tânăr beat sau drogat, care sta rezemat de un zid. De ce a putut arunca cineva un volum din Filocalie? Nimeni nu a cerut-o înapoi sau nu a declarat-o pierdută. De ce aruncăm cărțile Sfinte? Ne mustră conștiința dacă le avem lângă noi sau considerăm că ele sunt niște „aiureli”?

[22] L-am anunțat pe acest coleg, că i-am notat mărturia sa.

*

Un vis edificator. Un frate nu știa ce credință să aleagă: Ortodoxia sau erezia neoprotestantă a „Creștinilor după Evanghelie”[23]. În noaptea acelei zile frământate pentru el, acesta vede, în vis, partea de sat cu Sfânta Biserică a ortodocșilor în lumină, iar partea de sat cu locașul neoprotestant în întuneric profund. Un Sfânt Înger îi spune să aleagă lumina Sfintei Ortodoxii și tot atunci îl vede pe Preotul ortodox slujind înăuntru Bisericii. A doua zi a mers la Sfânta Biserică și s-a făcut un om aparte. Doamne, ajută-i lui, robului Tău, iar acum, când trece prin aceste momente grele pentru el, îl miluiește! Aș vrea ca acest om să ajungă să-mi fie un prieten adevărat și să alunge de la el acele lucruri care îl fac să stea departe de mine. Îmi pare tare rău pentru el.

*

Cuvintele unui om paralitic, pe care un Părinte îl cinstește ca pe un Sfânt și care se numește Die: „Nu mă rog la Dumnezeu să-mi dea înapoi sănătatea picioarelor. Mă rog doar ca, înainte de moarte, să pot o singură dată rosti psalmul de pocăință în genunchi”[24]. Ajută-ne, Doamne, pentru rugăciunile lui cele sfinte!

*

---

[23] În Teleorman, noi le zicem „pocăiți”, deși aceștia nu au nimic în comun cu pocăința reală.

[24] *Cf. Formula AS*, anul XIII, nr. 591 (44), 17-24 noiembrie 2003, p. 19. Un articol al lui Sorin Preda.

La Mănăstirea Colț din România s-a descoperit un alt Sfânt român. „L-au găsit întreg, cu carne pe oase, uscat și frumos mirositor”[25]. Sihastrul Daniel a luat o părticică din Sfintele sale Moaște, dar nu a putut să plece cu ea, ci „a căzut la pământ, ca paralizat”[26]. Dar când a pus-o înapoi, s-a făcut dintr-o dată bine. Acest Părinte Daniel s-a rugat și a postit mult pentru a afla numele acestui nou Sfânt și i s-a vestit de către Dumnezeu că numele lui e Ioan. Sfinte, Preacuvioase Părinte Ioane, nu ne lăsa pe noi, păcătoșii, ci ne miluiește!

*

Părintele Teofan de la Cetățuia a fost dat afară de Securitate și a fost obligat să devină florar. Ucenicul lui, Părintele Grighentie de la Strâmba, spunea că Părintele Teofan a zis odată: „Floarea, dacă nu o bagi în seamă, se ofilește. Așa și omului: trebuie să-i dai nădejde, să-l asculți. Vorbindu-i, arăți că-ți pasă”[27] de el.

*

Părintele Grighentie spunea unui reporter: „Am învățat de la flori smerenia și de la copaci răbdarea. Pustietatea Strâmbei m-a învățat însă lucrul cel mai de preț: dragostea de aproapele, bucuria de a vedea un chip omenesc. Când, după săptămâni întregi de singurătate, zăream apropiindu-se pe poarta Mănăstirii chipul unui credincios, parcă

---

[25] *Cf. Formula AS*, anul XIII, nr. 560, martie 2003, p. 13. Un articol al lui Bogdan Lupescu.

[26] Ibidem.

[27] *Cf. Formula AS*, anul XIII, nr. 561, aprilie 2003, p. 19. Un articol al lui Sorin Preda.

îmi venea în vizită Hristos. De atunci am luat obiceiul să ofer oricărui păşeşte în Mănăstire o Icoană, o carte de rugăciuni. Mi-a luat ceva timp ca să pricep, dar am reuşit: Bucuria se întoarce negreşit, iubirea cu atât mai mult”[28].

*

Un Stareț a văzut într-un vis că va trebui să aibă grijă de un copil, care va deveni Monah. Peste câtva timp s-a întâlnit cu acel copil și l-a recunoscut după înfățișarea avută în vis. L-a ajutat pe acel copil și acesta, ajuns la vârsta de aproape 50 de ani, mi-a mărturisit acest lucru.

*

Un Părinte a fost bătut, pentru că a vrut să scape pe cineva de la bătaie. A fost lovit de acei oameni și a fost internat în stare gravă la spital. Au rămas unele urmări de la această agresiune, dar Părintele s-a manifestat față de cel care l-a bătut ca adevăratul păstor duhovnicesc.

*

Părintele Vasian de la Poiana Schitului. Acest Schit e pe locul fostului Schit Boroșești, ctitorit în 1392 de cneazul Duma Negru[29]. Părintele Vasian a fost om simplu și mărturisește că a avut o viață desfrânată. Lucra ca civil în cadrul armatei. Odată a intrat la Slujbă în Sfânta Mănăstire Cernica și s-a simțit țintuit la Slujbă de o putere nevăzută lângă

[28] Ibidem.

[29] A se vedea: https://planiada.ro/destinatii/iasi/schitul-lui-duma-negru-1392-787.

stâlpul de lângă Sfintele Moaște. S-a dus la Tarcău și a fost călugărit. A fost și la Sfântul Munte Athos. Întorcându-se în România, a căutat loc unde să se așeze și și-a făcut locaș între ruinele Schitului. Lucrătorii silvici l-au bătut și l-au batjocorit de multe ori și i-au furat mâncarea, dar el nu a plecat. E un om simplu, ars de soare, cu părul alb și dezordonat și cu barbă arămie-albă, cu haine sărăcăcioase, cu mâini mari și muncite. Are în jur de 40-50 de ani acum[30]. Silvicultorului, care dădea o căruță de lemne pe o căruță de piatră smulsă din vechiul Schit, mai întâi i-a murit băiatul, apoi a căzut și a murit și el, chiar lângă pădure, de ziua lui. ÎPS Daniel Ciobotea al Moldovei a reînființat Schitul, dar silvicultorii se opun. În jurul Schitului e o tabără de sculptură[31].

*

O Doamnă la vreo 40 de ani a îngrijit de un Preot bătrân până la adormirea acestuia. Printre lucrurile rămase de la el a fost și un Molitfelnic, pe care femeia nu l-a folosit numai spre informare, spre citire, ci și-a citit Molitvele Sfântului Vasilios de una singură, cu ambiția – probabil – că va alunga singură dracii de la ea. Mai precis, nu știu motivația intimă pentru care a făcut acest lucru. Dar urmările au fost dezastruoase pentru ea: dracii îi dădeau puterea să leviteze, o loveau, se întâmplau tot felul de fenomene satanice cu ea și în casa ei. Putem, cu smerenie, să citim aceste rugăciuni ale Sfântului Vasilios sau ale Sfântului Ioannnis, pe care le cunoaștem toți sub numele de „Molitvele de exorcizare”, ca

[30] Anul 2003.

[31] După o emisiune TV, din care și-a notat soția mea, Doamna Preoteasă Gianina Maria-Cristina.

să le aflăm conținutul, după cum putem citi Sfintele Liturghii sau alte dumnezeiești cărți, însă greșeala mireanului e aceea că vrea să se substituie Preoților, să creadă că și el are „dreptul" să facă ceea ce fac Preoții. Însă, fiecare dintre noi, avem doar unele drepturi sau mai multe în cursul Slujbelor dumnezeiești.

*

Un Protoiereu basarabean i-a spus unui tânăr: „Da, bun lucru e să citești și să afli, însă, dacă citești și nu faci, te împietrești!". Acela nu mai uită aceste cuvinte. Ceea ce pare „banal" pentru noi, e un răspuns, un îndemn, o salvare, o bucurie pentru alții.

*

Un prieten foarte apropiat al meu a fost în pelerinaj în Rusia. La un moment dat, un bărbat de vreo 50 de ani, când a auzit că el și cei care erau cu el sunt de alt neam, din altă țară, dar tot ortodocși, l-a îmbrățișat și a început să plângă. Acest om ne poate învăța să nu mai credem în teorii ca: cei care nu se cunosc bine, „nu se pot iubi"; sentimentele nu trebuie exprimate năvalnic, ca să nu „smintim"; ortodocșii „nu sunt uniți" între ei, căci suferim „cu toții" de filetism și nepăsare față de ceilalți ortodocși din afara spațiului național.

*

O femeie începe să meargă la Sfânta Biserică și devine o extremistă. Postul și rugăciunea o epuizează pe ea, o duc spre boală și vrea să impună același regim și soțului ei.

Soțul, mai nevolnic: ar face și el ce face ea, dar el e mai realist. El, îi spune unui nepot: „Eu aș mânca și de post, dar nu mai am putere să muncesc”. Iar cel care mi-a relatat cazul de față, mi-a spus că acest episod l-a dus cu gândul la realitatea exprimată adesea de Dumnezeiești Părinți: că după un post mare, greu, vine îmbuibarea și după multa rugăciune, o oboseală, care te face să îți fie silă să te rogi și să te miști. Are dreptate!

*

Părintele Iachint de la Sfânta Mănăstire Putna spunea: „Dacă dracul nu te trage mult înapoi, te împinge mult în față”, înainte.

*

Îmi spunea un prieten iubit: „Omul ține foarte mult la intimitatea lui. Dar când îl doare[32], vorbește”. Când nu mai poate să rabde singurătatea egoismului, starea de decădere în care se află, omul devine un glas dureros, o dorință de comuniune, pentru că inima lui suferă. Dorința de prietenie, de iertare, de sinceritate reală, vine după momente de deraiere spirituală, de decădere care ne mustră adânc conștiința noastră.

*

Același: „Teologii de altădată căutau Duh, acum vor să se informeze”. În loc să căutăm smerenia, curățirea de pa-

[32] Și accentua aici, pentru că nu era vorba de o durere superficială, ci de o durere adâncă, insuportabilă.

timi, slava lui Dumnezeu, noi vrem numai să vedem „cât de deștept” era un Sfânt Părinte sau „cât de eretic” putea fi. S-a ajuns și aici, din păcate!

*

Am vorbit cuiva și a înțeles cu inima cuvintele mele. Tocmai de aceea, a plâns mult. Iar lacrimile ei erau unele de care nu sunt vrednic și nu voi fi vrednic niciodată, pentru că sunt lacrimile pocăinței și ale marii iubiri de Dumnezeu.

*

Un Preot cuvios mi-a spus de curând, că o Sfântă Icoană a Preacuratei Stăpâne a plâns. E vorba de un sat din Transilvania. A plâns în timpul Sfintei Liturghii.

*

Îmi spune un frate, că e vizitat de cei care îl cunosc, ca și când ar fi un om Sfânt, dar el se simte gol și îi vine să se ascundă de ei. Are multă smerenie acest om și muncește mult pentru a fi cunoscut cuvântul Sfinților Părinți.

*

Când vorbea Fericitul Constantin Galeriu, uitai de toate. Cuvintele sale îți umpleau inima. Venea în tine pacea lui Dumnezeu și erai foarte bucuros. Cuvintele sale erau dumnezeiești și el îți spunea de fiecare dată încă altceva, pe care nu îl știuseși mai înainte. Pauzele sale în vorbire, tăria vocii, fața sa, gesturile sale te cucereau. El e o mare pierdere

pentru cei de acum, dar se roagă pentru noi. Fericite Părinte Constantin, nu ne lăsa pe noi, păcătoșii, și ne miluiește!

*

Mama Episcopului Calinic Argatu al Argeșului cunoștea tot calendarul ortodox pe de rost. Ne-a spus-o el însuși, la o predică.

*

Un Părinte Profesor a vrut să glumească pe seama bărbii mele și mi-a spus un cuvânt...„spiritual”: „Eu nu port barbă, pentru că – vorba Părintelui Drăgulin – vreau <să aibă oamenii unde să scuipe>!”. Uneori, cuvintele prin care îți scuzi păcatele sunt ridicole.

*

Mulți Preoți invocă faptul că nu poartă reverendă pentru că o murdăresc prea repede. Dar când sunt ei Preoți, dacă nu suferă pentru hitonul pe care l-au primit de la Dumnezeu[33]?

*

[33] Acum, nici eu nu merg întotdeauna cu reverenda pe mine, pentru că aș fi foarte enervant oriunde m-aș duce. În loc să enervez pe oameni și să îi pornesc împotriva mea, prefer să merg în haine obișnuite, fără însă a mă comporta altfel decât preoțește.

Cunosc persoane care se împărtășesc de mai multe ori cu aceeași spovedanie. Consider că mărturisirea e ceva normal înainte de primirea Sfintelor Taine.

*

Unui Preot i-a dispărut deodată Sfântul Agneț în timpul Sfintei Liturghii. Un altul, nou hirotonit, din cauza emoției sau a neștiinței, în loc să țină Sfântul Agneț pe palmele sale, până i-l cere Episcopul, el l-a mâncat. De la alții am auzit că au probleme cu șoarecii din altar, care atentează la Sfintele Taine.

*

Un Preot a fost depus din treaptă, pentru că a fost găsit de Părintele Patriarh...la veceu, îmbrăcat cu sfintele veșminte, cu care slujea Sfânta Liturghie. Preotul a ieșit afară din mare necesitate, dar atenționarea acestei întâmplări constă în aceea, că Preotul trebuie să nu mai mănânce și să nu mai bea atât de mult, dacă vrea să slujească Sfânta Liturghie a doua zi. Un Episcop nu mai mânca de cu seară, pentru ca să poată sluji a doua zi.

*

O femeie credea că va scăpa de patima desfrânării dacă va merge cu picioarele goale pe pietre. Dar patimile nu stau în trup, ci în suflet! (...) E tot neliniștită și acum.

*

Un Părinte Ieromonah a sfințit un apartament de bloc, dar nu a stropit cu Aghiasmă și în baie. Probabil credea că baia nu trebuie sfințită. Prea multe sechele, atât la Preoți, cât și la credincioși.

*

Un Părinte vrea să devină Episcop, dar el drăcuie toată ziua și neagă pe mulți Sfinți Părinți. Mi-ar fi plăcut ca acest lucru să fie o minciună, dar nu este. Tot așa, am auzit că Patriarhul Iustin fuma cu o mare nepăsare.

*

Un Episcop tânăr a mărturisit, că el nu mai e Monah, ci Episcop. E terifiantă afirmația acestui Ierarh român, dacă o comparăm cu marea și atenta conștiință a Sfinților Ierarhi.

*

Un teolog ortodox grec a renunțat să meargă de unul singur în Sfântul Munte Athos, pe motiv că nu poate merge cu el și soția lui. „Restricția" de a nu intra femeile în Sfântul Munte i se pare „nefondată".

*

În localitatea Cucuieți, din județul Bacău, s-au găsit în câțiva ani, în interiorul lemnelor aduse din pădure, mai multe semne sfinte: chipuri de Îngeri, Cruci și, de curând, chipul Mântuitorului la scară redusă. Acest ultim semn

minunat l-am văzut într-o fotografie din ziarul *Libertatea*[34]. Am auzit că există o Sfântă Cruce găsită într-un lemn și într-o Biserică bucureșteană. În apropiere de Gara Basarab.

*

Doi tineri erau la Sfânta Mănăstire Frăsinei. Trebuia să plece, iar un alt tânăr i-a rugat, ca să îl ia în mașina lor. Acesta era posedat de diavol, dar le-a ascuns acest lucru. În timpul mersului, șoferul a observat, că deși el apasă pe frână, ca să oprească, mașina accelera viteza. Era o sfidare a oricărei logici umane! Mașina nu mai asculta de conducătorul auto. Și, în acel moment, a apucat să zică o dată: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiule al lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi, păcătoșii!". (...) Mașina s-a oprit, lovindu-se de ceva, la câțiva centimetri de o Troiță. Tânărul le-a mărturisit că e posedat de diavol și cei doi tineri – din care unul îmi e coleg la Master – au înțeles unde voia să îi ducă diavolul: la moarte. Dar Mântuitorul nostru ne apără, atunci când vrem să facem bine celorlalți. Preacurate Doamne, miluiește-ne pe noi și ne iartă!

---

[34] Ziarul *Libertatea* din 12 noiembrie 2003, p. 3. Un articol semnat de Eduard Adam din Bacău. Despre aceste evenimente minunate a scris și *Lumea credinței*, în numărul din ianuarie pe 2004, sub titlul: *Icoane în inima fagului*. Aici, în p. 27, se spune că pe 9 noiembrie 2003, Ionel Iordache – cel ce a tăiat fagul – a găsit 17 ipostaze ale chipului Mântuitorului în lemnul său. Preotul Paroh Irinel Cernat e fotografiat cu aceste Icoane găsite în fag, iar chipul Mântuitorului e în mișcare. Fagul avea o vârstă de 300 de ani și era situat pe locul unui Schit de Monahi, renumiți pentru viața lor. Cu 5 ani în urmă, tot aici, s-a găsit o bucată de lemn care avea încrustată în ea semnul Sfintei Cruci. Un lemn asemănător s-a găsit și cu trei ani în urmă.

*

I-am spus unui coleg despre cartea aceasta, pe care o citiți acum, și el mi-a spus: „O să ai ispite mari de la draci, pentru că faci așa ceva!”, fără ca asta să însemne că era împotriva cărții, ci în sensul că i-a plăcut subiectul, dar el nu s-ar încumeta să scrie despre el. Și i-am spus: „Eu am mereu ispite...”. Și acum continui, cu ceea ce nu i-am spus lui: Mai înainte de toate eu mă gândesc la bucuria care vine de aici, de la a cunoaște voia lui Dumnezeu, și în niciun caz la ispite. Nu trebuie să facem ceva gândindu-ne la ispite, la urmări, ci trebuie să facem totul iubindu-L pe Dumnezeu și lăsându-ne conduși de voia Sa.

*

O tânără, botezată ortodox, a fost timp de 14 ani yoghină. La o conferință – nu știu de care orientare – a văzut în cineva persoana Mântuitorului Hristos[35]. Această minune a reconvertit-o la Ortodoxie.

*

Fericitul Ghelasie de la Frăsinei se numea ca mirean Gheorghe Popescu și a făcut o școală sanitară de vreo doi-trei ani. Pe cel care l-a editat îl cheamă – probabil – Simeon. Cel care mi-a dat aceste date (acum Preot de mir) a fost un ucenic al Fericitului Ghelasie și prieten cu cel care s-a ocupat cu editarea și căruia îi zicea „Simi”. Editura principală la

[35] Cine mi-a mărturisit această minune, mi-a spus textual: „I-a văzut aura lui Hristos!”, referindu-se la aureola pe care o vedem în Sfintele Icoane.

care a fost editat a fost *Confis* din Râmnicu Vâlcea. Fericitul Ghelasie s-a născut cu o boală congenitală de inimă, care, după 50 de ani, mai ales la bărbați, produce dureri groaznice. Ideea „pâinii harice" sau a „turtiței lui Ghelasie" a moștenit-o de la Pustnicul Neofit, care a trăit cu 150 de ani înaintea sa și care, se pare, că păstra o tradiție pustnicească românească mult mai veche. Era vorba de o prefacere a grâului viu. Multora li se pare suspect acest subiect. Cred că ne trebuie detalii în această direcție. Preotului care ne-a dat aceste date îi spunea să nu se smintească de ceea ce vede și aude în Biserică. „El nu vorbea de rău pe nimeni!", ne spune ucenicul său, care e Preot azi. Glumea, era sfătos, avea un discurs senzațional, subțire teologic. În timpul vieții a îngrijit Monahi cu boli grave. Între ucenicii lui a fost Dragoș Pâslaru, Monahul și fost actor, dar și Răzvan Ionescu: scriitor religios, actor, absolvent de Teologie la București. PS Irineu, Vicarul de la Vâlcea, se spovedea la el, cât și Episcopul Liviu Streza.

*

O tânără studentă la Teologie s-a pomenit că nu mai poate să se miște din poziția în care era. Sta întinsă în pat și era singură, în camera ei de la cămin. Nu putea să se miște și auzea în urechea ei un mârâit ca de animal. De frică a strigat în inima ei la Preacurata Stăpână. Numai așa a putut să se miște. Acest lucru a pus-o pe gânduri. „Dacă dracii mă chinuie în așa fel", și-a zis ea, „atunci e de rău: sunt foarte decăzută!". Îi e frică, dar am încurajat-o să nu îi fie teamă, ci să privească lucrurile în mod pozitiv, atunci când e amenințată de demoni. Căci Dumnezeu nu e departe niciodată de noi, chiar dacă noi credem că El stă departe de durerea noastră. Orice ispită și durere sunt mântuitoare.

*

Bunica Floarea Picioruș l-a visat pe primul meu Duhovnic, pe Părintele Ștefan Cimpoeru – acum adormit – îmbrăcat în veșminte albe, cu Cruci galbene. Era lângă un perete alb și i-a cerut de mâncare. Ea întotdeauna îl primea pe Părintele Ștefan cu masa pusă.

Înainte ca el să adoarmă eram puțin supărați. Ne îndepărtaserăm unul de altul, deși eu fusesem mâna lui dreaptă. Cântam cu el toată Sfânta Liturghie, cât și Înmormântarea, Cununia sau Botezul, deși eu nu aveam nici 14 ani și nu plecasem încă la Seminar. Slujeam în trei sate prin rotație, dar cineva s-a interpus între noi. Nu mai știu motivul disensiunilor noastre. Cert e că a adormit fără să fim împăcați. Mă simțeam greu, pentru că îl iubeam. Când a fost adus de la spital, adormit, era încă cald. Am fost cu Părintele Valentin Chircu (atunci nu era Preot) și l-am uns, cu ungerea cea din urmă a Preoților. Nu mi-a fost teamă și nici silă. Toată noaptea l-am privegheat în Sfânta Biserică. La un moment dat eram ultimul în Biserică, doar cu el și atunci i-am spus – el fiind pe catafalc –: „Vezi cine te iubește, Părinte?”. Am fost la toată Slujba, până la Cimitir. În acea zi, spre seară, a trebuit să plec la Seminar, la Turnu. La podul ce duce către Costești, ne-a apucat o ploaie puternică, venită dinspre cimitir. Eram cu Valentin. Abia am ajuns la gară, uzi și ca vai de noi. Cred că m-am rugat mult pentru el. Acum am uitat. Și în trei zile la rând l-am visat, în veșminte preoțești, după care, în ultimul vis, a venit la mine și ne-am împăcat. M-am simțit bucuros! Știam că m-a iertat, dar și că a fost iertat de Dumnezeu și e acum în Împărăția Lui. De aceea, m-am bucurat că a fost visat și de bunica mea, care și ea îl iubește. Doamne, cu Sfinții Tăi așază-l pe preotul Tău, Ștefan, și îl odihnește pe el, și, pentru sfintele lui rugăciuni,

dacă a câștigat îndrăzneală la Tine, miluiește-mă și pe mine, păcătosul!

*

Un Preot ortodox român, în secolul trecut, s-a spânzurat de candelabrul din Sfânta Biserică unde slujea. Preotul care mi-a mărturisit acest fapt dramatic, mi l-a dat ca exemplu de nebunie temporară. El spunea: „Distanța dintre sănătate și nebunie e atât de mică, încât e nevoie doar de un pas, de câteva secunde, pentru ca să faci un act nebunesc”.

*

Cineva s-a sinucis și a fost dezgropat după 7 ani. Preotul, care a participat la deshumare, a mărturisit că a găsit trupul neputrezit și într-o stare înfiorătoare.

*

Un Preot a remarcat distanța uluitoare dintre chipul unei femei pe care trebuia să o îngroape și chipul ei mai de tinerețe. Frumusețea tinereții ajunsese o urâțenie ticăloasă. Și a dat acest exemplu la un curs, pentru a demonstra diferența dintre moartea celor credincioși și a celor necredincioși. Necredinciosul are o moarte urâtă, trupul i se face hidos, începe să miroase urât înainte de a fi îngropat. Cel care moare împăcat cu Dumnezeu și cu oamenii, adoarme cu o expresie liniștită a feței, cu veselie pe față. Fericiți cei care vom muri bucurându-se și bucurându-ne de mântuirea lor!

*

Un Părinte de la Sfânta Mănăstire Dealu vorbea cu Maica Domnului toată ziua cu o familiaritate ce îl uimea pe un viitor teolog care îl vizita. Iubirea nu poate să stea fără să se mărturisească celui iubit. Și dacă cea iubită e Preacurata Stăpână, cu atât mai mult nu poți răbda ca să nu îi vorbești Preasfinției sale întotdeauna. Când ești plin de iubirea lui Dumnezeu, începi să înțelegi bucuria pe care trebuie să o ai trăind în această lume, mai ales că această lume se deschide în cealaltă, unde bucuria va fi deplină.

*

Cunosc o familie de tineri căsătoriți, care au născut o fetiță, cu ajutorul Preacuratei Fecioare și a Sfântului Ierarh Nectarios de la Eghina. I-au pus numele Maria. Doamne, ajută-i ei și o binecuvântă, și la fel îi binecuvântă și pe părinții ei!

*

Părintele M. slujește zilnic Dumnezeiasca Liturghie. A primit binecuvântarea să slujească și acasă, dacă la Sfânta Biserică e frig. Când a venit pe la mine, spunea că nu poate să mai stea fără să slujească Domnului. Și îl cred! Doamne, pentru sfintele lui rugăciuni, miluiește-mă și pe mine, păcătosul!

*

Pentru pomenirile bunicului meu Marin, Preacurata Maică a lui Dumnezeu mi-a trimis toți banii și oamenii de care aveam nevoie. Totul a venit la timp, dar și mai mult decât mă așteptam eu. Ajutorul Preasfinției sale a fost mai

mult decât vizibil. Preacurată Stăpână, nu ne uita niciodată, și miluiește-l pe el între Sfinții lui Dumnezeu!

*

În noaptea de dinaintea pomenirii de patruzeci de zile a bunicului meu Marin, l-am visat și mi-a spus că e bine. L-am întrebat despre pelerinajul anumitor Sfinți ruși și el mi-a spus că îi cunoaște. Mi-a spus că n-am să îl mai văd de acum. Privirea lui era smerită, privea în pământ, cum nu îl mai văzusem niciodată înaintea mea. Vorbeam lucruri de taină. Moșica Marioara l-a visat ca la Judecată, unde i s-au pus trei întrebări. În spatele lui era o mare mulțime de oameni. Oricând m-am rugat pentru el și la orice pomenire a lui, m-am simțit ca într-o zi de sărbătoare.

*

Pe Părintele Ilie Vișan, Duhovnicul meu, nu o dată l-au văzut credincioșii plângând la predică. Se pătrunde de fiorul sfânt al momentului. Doamne, ai milă de el și, pentru sfintele lui rugăciuni, miluiește-mă pe mine, păcătosul!

*

Împăcarea dintre oameni e o mare victorie, o victorie împotriva egoismului. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ne-a învățat să ne iertăm unii pe alții, fapt pentru care am trăit mari bucurii din această cauză.

*

O altă doamnă bibliotecară mi-a vorbit de două Sfinte Icoane în fața cărora s-a rugat și unde a primit mare ajutor. O rugăciune în fața uneia dintre ele a scăpat-o de pușcărie pe timpul lui Ceaușescu. Mi-a arătat de care Icoană e vorba. Recunoștința e foarte importantă. Dacă mărturisim minunile care s-au petrecut cu noi, atunci Îl lăudăm prin aceasta pe Dumnezeu.

*

Un tânăr, care dorește să devină Monah, a fost greu încercat de ispita homosexualității. Acum e mai bine. Și cred că i s-a întâmplat aceasta din cauza mândriei lui.

*

Cineva mi-a vorbit de amanta unui Episcop, care îi face acestuia pomenirile creștinești. Mă bucură respectul ei pentru cel adormit.

*

Un tânăr Preot se plângea de multa oboseală după o zi de viață pastorală. Îmi spunea, că nici nu mai apucă să se roage, că și adoarme imediat. Altul mi se plângea că nu mai are timp de citit. Altul că nu mai are timp de scris. Un altul îmi vorbea de cât de rău îi pare de păcatele lui. Cred că trebuie să învățăm de la fiecare. Mulți Preoți tineri spun că oamenilor nu le prea plac predicile lungi și că nivelul intelectual al românilor e foarte scăzut în unele locuri. Cunosc Preoți și credincioși care nu se uită la televizor, mulți nu citesc literatură profană, iar conflictele cu credincioșii nu lipsesc. Nu mulți au cântăreți la strană foarte buni și avem încă Biserici puține.

*

Un credincios s-a dus la un Preot în vizită. Era o zi de post. Doamna Preotească a pus pe masă cartofi fierți și asta a fost toată mâncarea. Credinciosul s-a umilit în sinea sa, gândindu-se la ce mâncare are el într-o zi de post.

*

Un Preot universitar vorbea de o remaniere a Molitfelnicului. El, în practică, schimbă anumite părți ale rugăciunilor, căci le socotește „perimate".

*

I-am văzut pe doi Preoți făcând un Sfânt Botez. Unul citea rugăciunile de exorcizare, iar celălalt sfințea apa din cristelniță în același timp. Undeva în București se întâmpla asta. Sunt de părere să se facă unul după altul momentele Botezului și nu în mod paralel[36].

*

La Sfintele Moaște ale Fericitului Ilie Mărturisitorul din București m-am bucurat întotdeauna dumnezeiește. Cred că a făcut multe minuni până acum. Am vrut să scriu sfânta sa Viață și să-i fac Acatistul, dar am renunțat. Nici eu nu îmi explic de ce. Mi s-a părut că familia sa nu vrea să

[36] Însă acum, împreună cu Părintele Stelian, facem același lucru: el citește exorcismele, iar eu sfințesc apa, apoi continuăm împreună Slujba Botezului.

coopereze cu oameni necunoscuți. Fericite Ilie, miluiește-mă și mă iartă! Am unele date strânse despre Sfinția sa.

*

Un Preot credea că sufletul mortului „se unește" cu coliva care i se face la „Veșnica pomenire". O fantezie a neștiinței, bineînțeles. Altul am auzit că „ghicește", cu epitrahilul pe gât, deschizând o carte de cult. Cineva mi-a vorbit de o rugăciune pentru „iertarea păcatelor" până la al nu știu câtelea neam. Mi s-a spus că unii Preoți, care nu vor sau nu pot să se spovedească înainte de Sfânta Liturghie, citesc rugăciunea de iertare a păcatelor, pe care o citește Arhiereul, și cu asta se termină ideea de spovedanie. Părintele Valentin C. făcea miridele, cele nouă, în formă de triunghi, dar le punea în picioare pe Sfântul Disc. Unii Preoți pun prea multă apă la Sfânta Împărtășanie și asta se simte. Mai ales cei fără prea multă experiență pastorală. De la Părintele Gheorghe Ispas, de la Sfântul Minas din București, am învățat la cursul de Liturgică cum se scoate Agnețul și cum se împarte. I-am văzut pe mulți Preoți foarte atenți la sfintele miride căzute pe Sfântul Antimis. Și acest lucru e foarte bun: arată multă grijă și cuviință față de cele Preasfinte ale lui Dumnezeu.

*

Un ucenic român al Sfântului Sofronii Saharov spunea, că acesta te punea să îți ceri mai întâi iertare de la Dumnezeu și apoi te primea să te spovedești la el.

*

Am un coleg, care s-a căsătorit și are o fetiță. După ce a făcut acest copil, nu a mai vrut să aibă relații sexuale cu soția lui. Însă părinții lui îl îndeamnă la acest lucru de la obraz. Vă gândiți ce minte, ce judecată au asemenea părinți, cărora nu le place cuminţenia copiilor lor, deși pe ei, pe părinți, nu îi încurcă cu nimic acest fapt?

*

Îmi povestea un Părinte Profesor de la Facultate despre o întâmplare reală din viața Fericitului Părinte Constantin Galeriu[37]. După cum se știe, el mergea întotdeauna îmbrăcat în Preot, chiar și pe timpul comuniștilor. De multe ori se întâlnea prin oraș cu tineri sau bărbați în toată firea, care atunci când îl vedeau venind își puneau mâna în fața sexului sau băgau mâna în pantaloni ca să își țină scrotul în mână. Asta îl enerva mult! Într-o zi, un bărbat de etnie romă, a făcut acest lucru cu ostentație. Atunci, Fericitul Constantin nu a mai trecut mai departe ca în alte dăți, ci s-a întors spre el și l-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci, legându-l ca să nu mai fie potent. Omul, văzând gestul său, s-a înspăimântat. După cum știm, romii sunt foarte fricoși când aud de blestemele Preoților. Acesta l-a căutat mai apoi pe Fericitul Constantin, a vorbit cu el și, în cele din urmă, a devenit un enoriaș fidel al Bisericii *Sfântul Silvestru*.

*

Părintele Profesor Vasile Răducă îmi vorbea la un moment dat de fața radioasă, plină de lumină a Fericitului

---

[37] A se vedea:
https://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Galeriu.

Benedict Ghiuș[38]. Asta l-a uimit la el. Îmi vorbea despre el ca despre un exemplu de om al rugăciunii. Mormântul său de la Sfânta Mănăstire Cernica e foarte umil, ca inima sa, deși era un Teolog erudit.

*

Acum, de curând, am fost la Mănăstire și era spre seară. Nu era nicio Slujbă. După ce ne-am închinat la Sfântul Ierarh Calinic Cernicanul, am vrut să îi vorbesc bunicii și soției mele despre anumite evenimente ce mă leagă de această Mănăstire. Însă era o tăcere atât de mare în Sfântul Locaș și o așa liniște interioară m-a cuprins, încât n-am putut să stric această liniște cu vorbele mele și am ieșit afară ca să vorbesc. Nu am mai simțit o așa manifestare a harului dumnezeiesc ca aici. Îmi aduc aminte că în Biserica *Adormirea Maicii Domnului* din Alexandria am cântat la un moment dat în așa har dumnezeiesc, încât nu mai mă auzeam nici pe mine însumi. Muzica era de o înălțime uluitoare. În Biserica din spatele Patriarhiei, când am cântat la strană, mi s-a întâmplat ceva asemănător la o Sfântă Liturghie, dar de o mai mică intensitate.

*

Părintele Gheorghe Ispas vorbea despre o vindecare a unei femei care s-a rugat Sfântului Minas. Obiectele din aur aduse la Icoana de la racla Sfântului sunt ofrande de mulțumire. De fiecare dată am simțit harul dumnezeiesc covârșitor ce se revarsă din Sfintele sale Moaște.

---

[38] A se vedea: https://ro.wikipedia.org/wiki/Benedict_Ghiuș.

*

Într-un interviu televizat, unul dintre arhitecții lui Ceaușescu a mărturisit că voiau să-i facă acestuia mormântul și, deasupra, un mausoleu, chiar pe locul actualei clopotnițe a Patriarhiei Române. Dumnezeu, însă, schimbă multe gânduri ale oamenilor...

*

Mă rugam într-o zi, era o zi de post, și deodată îmi apare în minte imaginea radioasă a Domnului Profesor Remus Rus. Nu mă gândeam la el, ci mă rugam. Însă harul dumnezeiesc mi l-a întipărit atât de mult în minte, încât n-am putut să mă mai rog mai departe și m-am rugat pentru el. Am crezut că i s-a întâmplat ceva rău...Dar nu, imaginea lui, atât de aproape de mine, de parcă ar fi vorbit cu mine, era plină de bucurie! Cred că s-a întâmplat acest lucru și a doua zi. Nu mai țin bine minte. Când m-am dus la examenul pe care trebuia să îl dau cu el, i-am povestit ce mi s-a întâmplat și l-am întrebat cum se simte. La mărturisirea mea, mi-a făcut următoarea confidență: „Am postit și eu în aceste zile, post aspru".

*

Următoarea secvență a acestei cărți am primit-o de la Părintele Marcel Hancheș, prea iubitul meu naș de Cununie, în scrisoarea sa din 26 august 2004:

«Un credincios, cu numele Viorel, care nu s-a împărtășit în viața lui niciodată și care a fost saxofonist într-o formație și care nu a mai fost pe la Biserică de vreo 6 ani, s-a îmbolnăvit cu doi ani în urmă. De câteva luni avea dureri

groaznice și în ultimele săptămâni avea hemoragie ore în șir, aproape în mod zilnic, încât ajunsese să arate ca un cadavru. Am trimis de mai multe ori la el să îl spovedesc, dar m-a refuzat. Într-o seară, înfricoșat că el poate să moară în această stare, am hotărât să merg eu la el, chiar dacă mă va scoate afară. Aveam încrederea că el va accepta.

Într-adevăr, l-am găsit pe bancă și am discutat ba de una, ba de alta, lucruri de-ale lumii, până ce s-a încălzit atmosfera. Apoi l-am întrebat dacă vrea să se spovedească. Îmi spune: „Dimineață, Părinte!". Eu, care mersesem pregătit și știam că dracul poate să-l întoarcă peste noapte, îi zic: „Nu, cea[39] Viorel, acum!". Acceptă și îl spovedesc.

Dimineața următoare l-am împărtășit. După ce am plecat, el îi spune nevestei: „Să-i dea Dumnezeu sănătate la popa ăsta, că tare mi-i bine! De știam, îi ziceam să vină mai demult. Acum m-am împăcat și eu cu Dumnezeu!". Eu le-am spus, că dacă au vreo problemă să mă cheme.

O săptămână după Sfânta Împărtășanie n-a mâncat, n-a băut nimic, ci numai mișca buzele, dar nimeni nu știa ce face. Eu cred că se ruga. După o săptămână, la 3 după-amiază, vede niște oameni lângă el. Dă mâna cu ei. Doar el îi vede și îi spune nevestei care era lângă el. La un moment dat face un cerc în aer cu mâna – de fapt un arc de cerc – și îi arată, undeva departe, nevestei: „Vezi, Steluțo, ce frumos e pe lumea ailaltă?". Ea a crezut că a luat-o razna! După ce pleacă persoanele nevăzute, el îi spune: „Steluțo, fă-mi bagajul, că eu azi la 8 plec!". Ea nu l-a luat în serios. La ora 5 o strigă și îi spune: „Vezi ceva deasupra ușii?". „Nu!", îi spune ea. „E moartea! Stă acolo și e urâtă ca un urs".

---

[39] „Cea" este echivalentul lui „nea" și vine din ungurește (nota sa).

Nevasta, ca să-l mângâie, îi spune: „Las' c-o bat cu un băț!". Dar el era foarte liniștit și serios! Vedea moartea cu adevărat, dar era în pace adâncă. Nu s-a înfricoșat deloc! La ora 8, după cum i-a fost descoperit – probabil de Îngeri – a plecat lin, perfect conștient. S-a chinuit mult în boală, ani de zile. Dar s-a spovedit sincer și s-a întors!

Dumnezeu știe cât a fost pocăința lui, dar felul cum s-a sfârșit și cunoașterea mai dinainte a ceasului exact al morții, mă fac să cred, că asemenea Tâlharului, el este în Rai. Cred că nu e mai prejos de cazul Tâlharului din vremea împăratului Mauriciu, a cărui batistă, plină de lacrimile pocăinței lui de 10 zile, a atârnat mai greu decât toate uciderile lui. Dacă acest caz e pus în *Viețile Sfinților*, nu văd de ce nu ar putea fi pus și acesta».

Și eu cred la fel despre acest om binecuvântat de Dumnezeu cu bucuria cea veșnică!

*

Tot Părintele Marcel îmi spunea de o vizită pe care i-a făcut-o Fericitului Ghelasie Gheorghe[40] de la Frăsinei. Pe atunci nu era Preot și a vrut să-l vadă pe Părintele Ghelasie. Auzise de viața lui și de harismele sale, de faptul că vedea inima omului în mod duhovnicește. Și, la plecare, Fericitul Ghelasie a vrut să îi dea niște bani, dar Marcel a zis că are de ajuns. Într-o gară, însă, a rămas fără bani și a trebuit să se împrumute de la cineva pentru ca să ajungă acasă. Atunci și-a dat seama că acela știa despre ce avea să i se întâmple pe drum. A discutat cu un ucenic al aceluia despre asceză și unele lucruri și le-a impropriat, ca spre exemplu grâul măcinat pe care îl mănâncă.

[40] A se vedea: https://ghelasiegheorghe.blogspot.com/.

*

Prezența Preacuratei Stăpâne în viața mea e o evidență bătătoare la ochi. La examenele de Doctorat am fost pur și simplu purtat pe brațe de Născătoarea de Dumnezeu.

*

O studentă la Teologie mi-a vorbit despre modul cum a intrat ea la Facultate. Un Preot aparte i-a spus că ia examenul de admitere la Facultate și acest lucru a încurajat-o foarte mult să învețe. A învățat și a luat la Facultate! De aceea, Preoții care îi încurajează pe credincioși, care îi fac să se descopere sau să se redescopere, sunt cei care dinamizează în mod real lumea, sunt cei care o fac să se renască prin har.

*

O tânără soție îmi vorbea despre cum se îndreaptă bărbații. A lucrat câtva timp într-un supermarket și vedea din ochi care sunt mărfurile bune și care nu sunt. Când ieșea cu soțul ei la cumpărături, acesta se încăpățâna să aleagă el cumpărăturile, deși nu prea avea ochiul format în această direcție. Azi alege el ce să cumpere și ia plasă, mâine la fel, până când într-o zi îi spune ei: „Alege tu, că eu nu mă pricep!”. Orgoliul lui a fost smerit de așteptarea femeii: de o așteptare înțeleaptă. Morala: Dacă îl sfătuiești pe bărbatul tău ceva anume și vezi că acela se încăpățânează în ideea lui, lasă-l să-și facă damblaua, căci până la urmă va recunoaște că soția lui a avut dreptate!

*

Când am intrat la Doctorat, Părintele Ilie V. m-a felicitat în altar și m-a întrebat despre relația mea cu soția. Când a auzit că ne cunoaștem de 10 ani și că ne-am căsătorit după 9 ani, a fost foarte fericit, spunându-mi, că dacă nu am mediu propice pentru Teologie, din partea soției, nu pot face nimic. Dar dacă îl am, sunt foarte privilegiat. Are mare dreptate!

*

O credincioasă, pe care am întâlnit-o în tren și care venea de la Spitalul Fundeni din București, mi-a mărturisit că o femeie din orașul Zimnicea s-a vindecat de cancer rugându-se Sfântului Ierarh Nicolaos. S-a vindecat într-un timp record. Sfinte Nicolaos, bucuria noastră, miluiește-ne pe noi!

*

În Sfânta Mănăstire *Sfântul Pantelimon* de la Silișstea-Gumești, din Teleorman, a început să curgă sânge din Sfânta Cruce și din anumite Sfinte Icoane în ziua preasfântă a Joii Sfintelor Patimi a anului 2004. A existat o discuție la *Pax* despre această minune[41].

[41] „În noaptea de 2 spre 3 februarie anul acesta[, în 2004], Bunul Dumnezeu și Maica Domnului, împreună cu 70 de Sfinți, au început să plângă cu mir și sânge. În 8 ore au curs 4 litri de ulei sfânt. La Icoana Sfântului Ierarh Ioan Gură de Aur a ieșit mir din metal. Iar în Joia Patimilor a curs sânge din Sfânta Cruce. Atunci au făcut cercetări doctori din Teleorman, care au ajuns la concluzia că este sânge uman”, *cf.* https://jurnalul.ro/timp-liber/culinar/miracol-in-inima-lui-nicaieri-286578.html.

*

Starețul Efrem al Vatopedului[42], la a doua sa venire în România[43], ne-a mărturisit o minune anuală care se petrece în Mănăstirea lor. De ziua hramului, pe 14 septembrie, bucătarul lor pune făină și apă sub iconostas, iar combinația aceasta devine aluat în scurt timp. După cum știm, pentru a se dospi pâinea, pentru a se face un aluat, e nevoie de drojdie. Minunea de aici e că făina și apa devin aluat, deși în mod normal acest lucru e imposibil.

*

Tot Starețul Efrem vorbea de trei bizantinologi turci, care, săpând la Smirna, au găsit 3 morminte cu Sfinte Moaște care răspândeau o mireasmă foarte puternică. Acest lucru i-a minunat și i-au dat de știre Patriarhului Ecumenic.

*

Starețul Efrem consideră că fiecare cuplu ortodox trebuie să aibă un singur Duhovnic, iar „baza Căsătoriei e prezența Sfântului Duh”.

*

Același: „romano-catolicii sunt cei mai neactuali, deoarece au o poziție teologică rătăcită”, iar „lumescul trebuie să vină spre Biserică” și nu invers.

*

[42] A se vedea: https://doxologia.ro/arhimandritul-efrem-vatopedinul.

[43] 5 octombrie 2004.

O bătrână cerșetoare, care stă mai tot timpul pe lângă Facultatea de Teologie, când vede pe cineva, ea îi repetă de câteva ori: „Credința e mare!”. Și eu îi spun de fiecare dată, ca să contrabalansez repetiția sa: „…Și noi suntem mici!”.

*

Un fost coleg de Facultate, acum Ieromonahul Pavel Mincă[44], avea o vorbă smerită. Când cineva îl întreba ce este, el îi spunea că este „Ieromonah” și apoi îi explica: „Adică e rău Monah”, în sensul că el este rău, păcătos.

*

Inginerul Dan Lucinescu[45] a trecut prin reeducarea de la Pitești[46]. L-am auzit vorbind la televizor despre faptul cum doi gardieni l-au bătut concomitent cu două bâte, cum el a rezistat privind la aceia cu compătimire, cum dorea să moară creștinește, dar nu s-a întâmplat nimic, pentru că el nici nu a simțit loviturile. Și cei doi îl băteau din ambele părți în același timp…

---

[44] Acum e Protosinghel, Doctor în științe medicale, medicină internă și nefrologie, cu competență în ecografie și Asistent universitar la UMF „Carol Davila” din București, *cf.*

https://www.trinitas.tv/parintele-pavel-medic-pentru-trup-si-suflet/.

[45] Se numea, de fapt, Dumitru Lucinescu și a adormit în iulie 2020, fiind înmormântat la Cimitirul Bellu, *cf.* .

https://pedagoteca.ro/a-murit-dumitru-dan-lucinescu-unul-dintre-artizanii-centralei-nucleare-de-la-cernavoda/.

[46] A tipărit mai multe cărți, dintre care una a ieșit de sub tipar chiar anul acesta, în 2004.

*

Domnul Profesor Remus Rus mi-a povestit despre un cunoscut al său, închis în pușcărie prin anii 40 ai secolului trecut. Cu vreo trei săptămâni înainte de eliberare, acest om a început să se roage cu mare putere. În ultima săptămână nu a mai mâncat nimic și se ruga în continuu. Cu o seară înainte de eliberare, Preacurata Stăpână i s-a arătat lângă zidul celulei și i-a spus că a doua zi va fi eliberat. Și a doua zi, cu adevărat, acesta a fost eliberat!

*

Tot dumnealui mi-a vorbit despre un Preot deportat la canal, care nu a mai suportat detenția și a vrut să se sinucidă. A plănuit să se arunce într-o groapă. S-a aruncat în groapă, dar a nimerit lângă zid și a scăpat. În noaptea acelei zile, el a visat pe Cineva care i-a atras atenția, că acasă îl așteaptă copiii săi.

*

Ștefan e student în anul I la Teologie. Mama sa mi-a mărturisit că atunci când era mic, îl puneau să zică Crezul, iar oamenii din Moldova, de la Bârlad, de unde e el, îi băgau mulți bani în buzunar. Când ieșea afară din Biserică, el îi împărțea pe toți. Mama sa îl certa, că el nu își oprea bani nici măcar de o eugenie. Dar el spunea că săracii nu au nici un castron de mâncare, pe când el are. Sunt oameni săraci, dar a vrut să meargă la Seminar. Toți îi spuneau în față că nu are nicio șansă, pentru că nu are bani și că numai cei cu bani intră la Seminar. Dar el le spunea părinților lui că nu

vrea să se facă nimic altceva decât Preot și că Preacurata Stăpână îl iubește, pentru că și el o iubește pe ea. A intrat al treilea la Seminar. Mama sa îmi spune că e un bun cântăreț de muzică psaltică. Acum a intrat la Facultate și caută un loc unde să se angajeze ca Dascăl bisericesc, într-una din Bisericile din București. PS Sebastian Pașcanu i-a recomandat trei Preoți, dar unul dintre ei l-a respins. Sora lui a picat la examenul de anul acesta pentru numai două sutimi. Nu a știut că putea să facă contestație și nu a intrat la Asistență Socială. Se spovedește la un Ieromonah de la Sfânta Mănăstire Sihăstria[47]. Binecuvântă, Doamne, casa aceasta și pe robii Tăi și ajută-le lor în continuare, că Tu îi ocrotești și îi ții pe ei!

*

Soția mea s-a dus la Biroul Doctorate de la Universitate, ca să vadă dacă mai trebuie să ducă vreun act pentru anul al treilea al ei. Eu nu știam, încă, dacă primisem bursă. Trebuia să știu acest lucru, pentru că trebuia să completăm un formular, pentru ajutorul de întreținere al apartamentului, pe care îl primesc de la Guvern anumite categorii de persoane cu bugetul mic. Abia intrase în birou, iar una dintre secretare mă nominalizează pe mine și pe ceilalți trei colegi, care am intrat anul acesta la Doctorat și primesc bursă. Surpriza i-a fost imensă! Secretara nu știa că ea este soția mea și nici ea nu i-a spus. A ieșit afară bucuroasă la culme. Dacă intra cu două minute mai înainte sau după, nu auzea că am luat bursă și nici nu putea să știe, că tocmai în acea zi secretarele îi introduceau pe bursieri în baza lor de date. Acest lucru nu poate fi deloc o întâmplare, ci o

[47] Acum este Părintele Ștefan și slujește în București.

minune! O minune care mi-a liniștit inima mea și mi-a sporit dragostea și credința mea.

*

Am fost la Căsătoria Nicoletei și a lui Marian, colegi și prieteni apropiați ai noștri. Și Marian îmi spune de ce l-a ales naș pe Părintele Marcel. Atunci când s-a dus prima dată la el acasă, acesta i-a spus: „Ce e al meu, e și al tău!". Marian a crezut că e doar o vorbă, dar când a înțeles adevărul cuvintelor lui, acest lucru l-a convins pe deplin de statura duhovnicească a acestuia și a conștientizat că nu e cineva mai potrivit pentru el pentru ca să îi fie naș. Sora acestuia, Valentina, e o tânără foarte inimoasă, fiind anul trei la Teologie. Ea crede că și-a pierdut credința, pentru că a citit cărți eretice. Dar eu i-am spus că e numai o perioadă de tulburare interioară, care îi va spori credința, i-o va aprofunda și în niciun caz nu i-o va diminua. Tatăl lor îmi spunea la masă, că el are 7 copii și că soția lui nu a avortat niciunul. Ultimul are câțiva ani și l-a făcut la peste 40 de ani, deși are o fiică măritată de 4 ani, iar Marian e anul I la Teologie și s-a căsătorit acum. Fericește-i, Doamne, pe robii Tăi și ajută-le lor, după mare mila Ta!

*

Când dăm milostenie la cineva, care nu se așteaptă la acest gest din partea noastră, dar e foarte sărac, lacrimile lui de bucurie nu spun altceva, decât că frumusețea și credința acestor oameni sporesc, renasc, când văd bunătatea și dragostea ce le-o oferim cu larghețe de inimă.

*

Îmi spune cineva, și am ascultat cu durere acest lucru, că un Profesor de Teologie al nostru a spus despre Sfintele Icoane că sunt „idolii” pe care i-au adus grecii în Biserică.

*

Îmi spunea un Ieromonah că s-a dus la alt Ieromonah înduhovnicit ca să se spovedească. După ce și-a spus păcatele, Duhovnicul a amuțit și s-a simțit rău. Și cel care s-a spovedit și îmi mărturisea asta, se gândea ce s-a întâmplat...

*

După o Sfântă Liturghie, m-am îmbrățișat cu Starețul unei Mănăstiri de lângă Ploiești. Radia din fața lui bucuria și harul dumnezeiesc. Abia se împărtășise.

*

8 octombrie 2004. De câteva zile am simțit că Sfântul Ilie Mărturisitorul mă cheamă la Sfintele sale Moaște, în cimitirul îndepărtat de la Giulești. Era o presiune reală asupra mea, o chemare în inimă, care acum, după ce m-am întors, s-a preschimbat într-o bucurie mare, negrăită, ca un foc cu vâlvătăi. Am fost împreună cu Gianina, ne-am rugat și ne-am închinat lui și apoi am pus câtorva femei întrebarea, dacă cunosc minuni de ale sale. Și ele au început să se întreacă în a-mi da detalii despre cele care se întâmplă.

În primul rând, în ultimele două săptămâni, ușa și geamul cavoului au fost forțate și s-a intrat înăuntru de 4 ori. Dar cei care au intrat nu au putut să se atingă de el. Cineva îmi spune, că timp de 6 ani s-au întâmplat vreo 16-

18 spargeri ale ușii cavoului său. Unele femei spuneau că se doreau banii care se introduc pe sub ușă și pe geam, împreună cu rugăciuni și cereri, pe când altele erau de părere că vrăjitoarele doresc părticele din Sfintele Moaște ca să facă vrăji cu ele. Ultima soluție, deși pare aberantă, nu este.

Într-o zi, cineva i-a furat degetul mare de la mâna stângă sau o parte din el. Nu se știe unde este acum, la cine. Oamenii aduc multe flori și pe afară erau musculițe. Dar una dintre femei îmi spune că înăuntru, unde este el, miroase a tămâie și nu e nicio muscă. Aceeași femeie continuă și îmi spune, că doi copii, care stăteau în căruț, datorită handicapului, s-au vindecat și au început să meargă. Unul dintre ei poate să meargă și să vorbească, celălalt poate numai să meargă.

Uneori vin să se roage și demnitari sau oameni de afaceri. Femeile pe care le-am găsit la mormânt și-au dat seama de asta, pentru că acei oameni vin însoțiți de oamenii de pază care îi apară. Fiecare dintre ele aveau semne de la Sfântul Ilie în viața lor. De curând venise să se închine și un romano-catolic italiano-român, care auzise despre el. Vin oameni diverși, prea diverși. Și fiecare îl consideră un Sfânt Părinte al Bisericii și nu „o curiozitate”.

Cei care îngrijesc Cimitirul sau care îl administrează, încearcă să le izgonească pe aceste femei, dar ele vin cât pot de mult. Unele stau și citesc pe marginile mormintelor din jur, altele se roagă, altele vorbesc despre ceea ce simt și au trăit. Vin tineri, muncitori, cerșetori, Preoți, Monahi și Monahii, credincioși în vârstă din toată țara, maturi, cu școală mai multă sau mai puțină, dar cu mare evlavie. Una dintre femei îmi arată o poză cu el, unde i se văd fața și mâinile, așa cum e el acum în coșciug. Și cea care mi-a arătat imaginea aceasta cu el, îmi spune că a suferit de osteoporoză și de hernie de disc și că a apelat la Fericitul Ilarion

Argatu ca să o vindece. Suferea cumplit de durere. Își făcea injecții cu xilină, ca să se atenueze durerea, dar ea îmi spunea că simțea durerile Iadului. Iar acela i-a spus că nu va muri, dar că se va vindeca mai târziu.

Deși mergea la Biserică și se spovedea, ea nu își conștientizase până atunci neputințele și păcătoșenia proprie. După această descoperire de sine, merge din nou la Fericitul Ilarion și îl roagă ca să o vindece. Își dădea seama că nu poate suporta chinurile Iadului, dacă pe aceste dureri imense nu putea să le suporte. Și acesta i-a spus să se ungă cu ulei sfințit. Nu i-a spus însă de unde să ia acel ulei. S-a dus la Sfântul Maslu, acolo, la Cernica, dar nu a putut să stea până la sfârșit din cauza durerilor. A cerut de la un Ieromonah ulei sfințit de la Sfântul Maslu și apoi a plecat acasă.

După ce s-a uns de trei ori, ea s-a vindecat complet de durere și de boli, fără să facă vreo operație. Și ca să încununeze tot ce mi-a spus, îmi relatează că cineva l-a văzut pe Fericitul Ilarion în lumina dumnezeiască[48].

O femeie din dreapta mea, care auzise ce spusese cealaltă, îmi spune că fiul ei, în vârstă de 10 ani, era bolnav, că a plâns și s-a rugat la Sfântul Ilie și s-a vindecat. Nu mi-a spus boala. O altă femeie, care mi-a mărturisit că nu se poate lăsa încă de fumat, îmi spune cum o ajută mereu Sfântul Ilie cu bani. Azi a găsit pe jos o mie de lei și a luat-o. Dar peste puțin timp, o fată care mai era încă acolo, i-a dat 50.000 de lei. Și aceeași îmi spune, că de curând, fiicei Sfântului Ilie, Doamnei Sabina, care venise să deschidă ușa cavoului, i se arătase mai înainte Sfântul Ilie și o anunțase că vine cineva, cu pălărie, i-a dat detalii, și pe aceea să nu o lase să îi sărute trupul. Când a venit să deschidă, acea femeie

[48] Literal, ea mi-a spus că îl lumina în spate o lumină ca de neon, dar care întrecea lumina soarelui.

era în mulțime și arăta cum i-o descrisese în vedenie. Era o femeie care făcea vrăji. Și, mai departe, aceeași femeie cu problema fumatului, îmi spune că ea și-a dat seama că Sfântul Ilie se schimbă la față în funcție de cine vine la el. Când s-a spart ușa, fața lui era întunecată. Când se bucură de tine e vesel, luminos la față. Cel care s-a vindecat, copilul care s-a ridicat din cărucior cu ajutorul său, e unul din puținii care sunt lăsați de Doamna Sabina și de fiul dânsei ca să îl sărute pe față.

Oamenii îl simt și se bucură. Mulți interpretează greșit realitatea lui, spunând că e „un cadavru", la care nu trebuie să vii. Și cei care vin, înțeleg ce se întâmplă după mintea fiecăruia. De aceea, în afară de cele spuse și care sunt reale, apar și cele aberante, ca spre exemplu, că cineva l-a văzut în al 7-lea „cer" al „Sfinților" și că cineva avut o vedenie și el le-a spus să nu îi mai aprindă lumânări, că „îl ard pe spate". Bineînțeles că nu există ceruri peste ceruri ca în mitologie, 7, 8, 9 sau mai știu eu câte, iar Sfântul Ilie, ca Preot ortodox, știe foarte bine simbolul și semnificația lumânării pentru noi și nu ne cerea un astfel de lucru.

Sfinte Părinte Ilie, ajută-i pe cei ce te iubesc pe tine să îți facă o Sfântă Biserică, după cum tu vrei și îi miluiește pe ei! Ajută-ne nouă, tuturor, și ne iartă, că tu ești pacea și fericirea noastră!

*

10 octombrie 2004. Am asistat astăzi la momente de evlavie și de cinstire unice. Am fost iarăși la mormântul Sfântului Ilie Mărturisitorul din Cimitirul Giulești. Nepotul său a venit și a deschis cavoul în jurul orei trei, iar eu m-am închinat lui pe la ora patru. Credincioșii așteptau să le vine rândul ca să se închine, grupați pe două-trei rânduri. Au fost

peste 150 de oameni, nu i-am mai putut număra la un moment dat și erau extrem de diferiți. După ce m-am închinat eu șirul de oameni era de circa 10 metri. Stăteam așezat pe marginea unui mormânt din apropiere. Îi priveam pe cei care veniseră. La un moment dat m-am întrebat: „Câte îi leagă pe acești oameni de el?". Nu mă îndoiesc deloc, că fiecare dintre ei au să îmi povestească multe minuni, multe binefaceri care s-au făcut cu ei. E imposibil să vii aici și să nu știi ceva despre el sau, mai degrabă, ca Sfântul Ilie să nu fi intervenit în vreun fel în viața ta.

Oamenii vin cu flori în mâini. Atât cei tineri, cât și cei în vârstă, vin cu flori în mâini, cu buchete de flori. Mulți sunt săraci și vin îmbrăcați cu ce au și cu ce pot, dar unii vin îmbrăcați sobru, la costum și taior negru. Speculanții au adus și ei la poartă lumânări și flori, dar credincioșii noștri vin cu flori de-acasă, deja pregătite. La ușă sunt două stative de flori și toți pun flori acolo. În timp ce stăteam pe marginea acelui mormânt, se apropie de mine o Doamnă înaltă, în negru și cu batic pe cap, care mă întreabă dacă sunt teolog. Îi răspund afirmativ. Îmi cere stiloul și hârtie pentru a scrie o rugăciune. Aflu că o chemă Brânduța, că are 38 de ani, a fost căsătorită și a părăsit-o soțul, pentru că tatăl ei nu i-a trecut casa pe numele lui și că acum e anul al treilea la Asistență Socială. Fac conexiune cu faptul că și Valentina, de care am scris anterior, e cu ea în an. A avut probleme cu ovarele toată viața, chisturi pe ovare și anul acesta a fost operată, fără a i se extirpa uterul. Își dorește să aibă copii și un soț, pentru că o paște sentimentul ratării din punctul de vedere al maternității. Locuiește cu părinții acum și se spovedește la Părintele Constantin, la Decanul nostru.

În timp ce eram în tramvaiul 44, îmi spune că Decanului îi pare rău, că studenții îl cred atât de rău încât nu vin să se spovedească la el. Acest lucru mi-a descoperit dintr-o

dată sensibilitatea lui. Nu îl cunosc în această ipostază. Mă întorc iarăși la ce s-a întâmplat în Cimitir. În timp ce vorbeam cu Brândușa, se apropie de noi un băiat în căruț pentru invalizi și îmi spune că are 24 de ani, că cineva i-a făcut o injecție greșită care i-a afectat coloana și de aceea nu poate să-și miște picioarele, că e din Crângași, dar că va pleca la Sfânta Paraschiva de la Iași pentru 14 octombrie, de unul singur. I-au murit ambii părinți.

Pe fața lui am admirat biruința vieții și a încrederii în Dumnezeu împotriva plictiselii și a necredinței. Ajută-i lui, Doamne, și îl miluiește pe el, pe robul Tău acesta și sprijină-l pe el întru toate! După ce ne spune toate acestea, Brândușa îi face și lui un pomelnic, la rugămintea lui, își cere scuze că ne-a deranjat și se retrage, împingând de roțile căruciorului.

Alt om pe care mi-l scoate în relief confidenta mea este Părintele Grigorie Băbuș[49], prietenul de-o viață al PFP Teoctist, și care, actualmente, este unul dintre cei doi bibliotecari ai Bibliotecii Sfântului Sinod, aflată în curtea Sfintei Mănăstiri Antim. Acesta se plânge de cărțile care s-au furat din Bibliotecă și ea îmi spune că e atât de delicat cu foile cărților, încât nici nu atinge foaia prea bine, ci dă pagina ca și cum ar mângâia-o.

Ne așezăm la rând. Am început discuția despre minunile Sfântului Ilie Lăcătușu[50], Mărturisitorul, și imediat câteva femei au fost receptive. Și acum începe minunea acestei zile, printr-o femeie pe care puteai să o treci cu vederea și pe care nu o băgai în seamă și care avea cu ea o

---

[49] Adormit pe 7 februarie 2007, *cf.*
https://ro.wikipedia.org/wiki/Grigorie_Băbuș.
A se vedea:
http://arhiva.formula-as.ro/2008/808/spiritualitate-39/la-plecarea-parintelui-grigorie-babus-9245.

[50] A se vedea: https://ro.wikipedia.org/wiki/Ilie_Lăcătușu.

tașcă mare, cu mâncare pentru câinii de la poartă. Cine este această femeie? Un suflet mare și minunat, în viața căreia minunile au început să curgă de când l-a cunoscut pe Sfântul Ilie în toamna lui 2001. Se numește Sofia Rădulescu, e mama a 6 copii, patru cu primul soț și doi cu ultimul, de care s-a despărțit de curând, după 30 de ani de căsătorie. A auzit de Sfântul Ilie în 2001, dar nu mai știe în care lună a toamnei era. Oscilează între septembrie și octombrie. Însă își aduce aminte că era o zi de vineri atunci. Suferă de diabet și ia pastile, iar atunci era supărată din cauza soțului. Era dezorientată. Și cineva i-a spus să se ducă la „Bunul Sfânt ca să te rogi". Trebuie să rețineți că ea îl numește „Bunul Sfânt". Aceasta e dragostea ei pentru el.

Tocmai terminase de făcut calculul TVA-ului și bilanțul unei firme din Crângași și a luat tramvaiul până în Giulești. Nu avea nici basma și nici nu știa ce să facă. Și atunci îmi spune, că în fața ușii închise a mormântului său „m-am rugat cum am știut eu (că nu am avut pe cineva care să mă învețe să mă rog) și am zis: «Dacă ai milă de mine, ajută-mă să trec de partaj! Nu mai am altă speranță. Tu trebuie să mă ajuți!»". S-a rugat cum a crezut ea de cuviință, și-a spus durerea și cererea ei din tot sufletul, cu convingerea că el e scăparea ei. Și îmi spune, că în timp ce mergea spre poarta Cimitirului: „Mă schimbasem...mă simțeam ușoară, cu încredere în mine".

În acea noapte de vineri spre sâmbătă s-a închinat și nu și-a făcut rugăciune prea mare, cum ne facem noi (îmi spune ea), ci s-a rugat cum a știut. Dar, la miezul nopții, Sfântul Ilie i-a apărut în vis și i-a spus: „Vino și roagă-te de câte ori ai nevoie! Intră înăuntru ori de câte ori vrei!". De când s-a trezit din vis, până duminică, când știa că Doamna Sabina, fiica Sfântului Ilie, deschide ușa, i s-au părut un veac, după cum ea singură mi-a spus. S-a dus și i-a spus

Doamnei Sabina visul avut și aceasta i-a spus: „Intră înăuntru și pune florile la capul lui și roagă-te pentru ce vrei tu!”. Și ea a intrat, cu lacrimi în ochi, a pus florile la capul Sfântului Ilie și i s-a rugat lui din toată inima.

În zilele următoare a băgat apartamentul în vânzare. Într-un timp record au venit doi potențiali cumpărători. Primul dintre ei a fost un Preot, care preda în Italia și în România sau pleca la studii în Italia. N-am înțeles prea bine acest detaliu. Acesta i-a dat 500 de dolari acont și peste 3 zile a sunat-o, ca să-i spună că el e în Italia și că suma de bani să o considere milostenie, cunoscând situația ei și a copiilor ei. Acesta avusese o discuție aparte cu fiica Doamnei Sofia, Adriana, studentă anul 5 la Limbi Străine. A doua ofertă a venit din partea unei firme, care oferă un acont de 500 de euro, dar care, în mod minunat, renunță și aceștia la apartament, făcând banii cadou Doamnei Sofia. Bucuria a fost mare, bineînțeles. Pe atunci era „doamna Popescu”.

Se ajunge până la urmă la vânzarea apartamentului. Domnul Popescu nu vrea inițial nimic din suma câștigată din vânzarea apartamentului. Dar, la notariat, cere jumătate din bani. El a semnat primul actele de divorț, a luat banii și a plecat, lăsând-o cu doi copii după 30 de ani de Căsătorie. Ea tocmai atunci a aflat, la divorț, că el își cumpărase pe ascuns, încă o proprietate în București, în afară de proprietatea pe care o are la țară. Nu știu unde a stat Doamna Sofia până și-a luat apartamentul de acum. Însă fiica ei, Adriana, în paralel cu Facultatea pe care o face, a lucrat și ca agent imobiliar. La serviciu, colegele mai în vârstă o invidiau, făcându-i viața grea. Mama o învață să renunțe la această slujbă. Când a vrut să renunțe, patronul, care o respecta pe Adriana, i-a dat catalogul lor de oferte ca să își aleagă un apartament, pe care să-l cumpere pentru familia ei. Așa că, la un preț mic, până în 10.000 de euro, și-

au cumpărat un apartament cu trei camere vizavi de Spitalul *Sfântul Pantelimon*. Doamna Sofia era împreună cu o vecină, aici, la mormânt, și aceea confirmă cele spuse de ea. Îmi spune că frica ei se manifestă ca rugăciune acum. Când are ceva care o macină, acel lucru devine rugăciune sau pentru acel lucru începe să se roage. Adriana vrea să îl ia de soț pe Gabi, dar Doamna Sofia e reticentă. Mama lui Gabi a murit din cauza lipsei de grijă a tatălui său. De aceea, ea își învață fiica să se mărite după ce își termină Facultatea.

Schimbăm registrul, spunându-mi de unde dragostea ei pentru animale. Când s-a despărțit de soț în 2001, copiii au simțit nevoia să își cumpere un câine, pe care l-au numit Bruno, pentru ca să reverse asupra lui dragostea pe care trebuia să o dea tatălui lor. Adriana a fost surprinsă de curând – așa cel puțin am înțeles eu – de prietenul său, care i-a propus să facă Cununia civilă pe ascuns. Dar ea nu a vrut, conștientizând ce impact, unul mortal, ar avea asupra mamei sale. Uneori, Doamna Sofia făcea crize de nervi. I-a rugat pe copii să nu o mintă în ceea ce fac, căci dacă o mint, ea se duce la azil cu cei 2.100.000 pe care îi are și nu moare pe drum. A avut operație la glanda tiroidă și, din cauza nervilor, rămâne uneori fără aer.

Însă, într-o zi, când s-a culcat așa, enervată (după faza cu Nunta pe ascuns), a visat un Bătrân, cu barbă și păr albe, care i-a spus: „Știu că ești supărată! Știu că ești necăjită. Ei sunt copii. Tot tu te descurci singură". Și după ce i-a spus asta, a pupat-o pe frunte. De când s-a trezit din somn și-a propus să nu se mai enerveze.

Ne închinăm în fața Sfântului Ilie de la distanța de un metru și ceva. Fața și mâinile lui sunt ca lumânarea de ceară din cea mai bună. M-am umplut și sunt plin de bucurie. Plecăm într-un format de patru: eu, Brândușa, Doamna Sofia și prietena ei. Doamna Sofia are în jurul la 60 de ani,

mică de statură, cu părul albit, cu ochii tulburi puțin, dar cu inimă mare. Și în timp ce ieșim spre stradă, îmi mai spune unele detalii din viața ei. Mama ei și-a părăsit soțul pentru că îi plăcea „viața”, deși ele erau mici. Trăiește și acum, are 84 de ani. Doamna Sofia a mai avut o soră, pe Adriana, care a murit de cancer de curând. Pentru că se chinuia mult, a venit cu un maiou al ei la Sfântul Ilie și s-a rugat să o ia, ca să nu se mai chinuie. A murit la două săptămâni după această rugăciune. Și, întorcându-se înapoi, în timp, îmi spune că a făcut școală, pentru că au fost date și întreținute de aceia, la Școala armeană, situată la Republica, prin anii ’50. Aici a făcut 7 clase, cum era pe atunci, și apoi a mers la liceu.

Și, stând la rând, eram aproape să mă închin, și o femeie a intrat și ea în discuție cu noi și ne-a spus, cum, prin rugăciunile Sfântului Ilie, primarul Vanghelie i-a semnat un act important acelei femei, deși zile întregi acel act stătuse la el. Când s-a rugat Sfântului Ilie, în aceeași zi i-a și semnat actul. Și îmi spune că i l-a semnat într-o zi de vineri.

Doamne, Dumnezeul nostru, pe robii Tăi aceștia, care au venit astăzi și vin mereu la mormântul Sfântului Ilie, îi binecuvântă și sfințește viața lor, că Tu ești pacea și bucuria noastră! Ajută-le lor și fericește-i pe ei, Iubitorule de oameni, Doamne!

*

La Letca Nouă, o localitate la 40 de km de București, în Protopopiatul Giurgiu, o Icoană a Preacuratei Stăpâne a

început să plângă cu mir pe data de 3 noiembrie 2002[51]. Parohia aceasta are 250-300 de familii, în care majoritatea sunt bătrâni. Copiii au plecat la București să muncească sau în altă parte. Mitropolitul Primat Nifon Rusailă este ctitorul acestei Biserici, fiindcă aici își avea moșia. Pictura aparține lui Gheorghe Tattarescu. Data de 3 noiembrie 2004 a fost ziua de instalare a Preotului care ne dă aceste amănunte. Până atunci Icoana nu mai plânsese. Înainte să plângă Icoana, el mai făcuse acolo doar o singură Sfântă Liturghie. Au observat urme de mir în acea zi, dar nu le-au dat importanță. Tușa Silvia, pe 8 noiembrie, și-a dat seama că din ochii Preacuratei Stăpâne izvorăște mir frumos mirositor. În mod evolutiv a început să curgă mir și din gura Preacuratei, iar când începe să izvorască, atunci se aud niște trosnituri. Nu există o regulă clară când izvorăște mir.

Sfânta Icoană a fost pictată pe la mijlocul secolului al XIX-lea, e de factură neo-bizantină, „fără să fie o capodoperă", zice Costion. Viața liturgică s-a intensificat de atunci aici. Se face în fiecare zi Acatistul Maicii Domnului la ora 18, Paraclisul Maicii Domnului se face la miezul nopții, iar Sfântul Maslu vinerea. Pelerini din toată țara, cât și din

---

[51] Toate datele sunt preluate din emisiunea religioasă *Minuni și false minuni*, de la *Pax*, din 11 octombrie 2004, unde Costion Nicolescu l-a intervievat pe Preotul Paroh din această localitate, pe numele său: Părintele Edmond Nicolae Popa. Acesta a mărturisit că în 1995 a terminat Facultatea de Matematică, între 1998-2002 a făcut Facultatea de Teologie și că a venit cu sete de Preoție în acest sat, pe care nu îl cunoscuse anterior. El vine din județul Prahova. Pe 13 august 2002 a fost numit Preot Paroh, pe 7 septembrie a fost făcut Diacon de PS Varsanufie Gogescu, iar pe 8 septembrie, de același, a fost hirotonit Preot. Pagina de Facebook a Preotului:

https://www.facebook.com/letcanoua.parohia.

afară, vin ca să vadă minunea și să se folosească de ea, dorind tămăduiri.

Părintele Nicolae vorbește de o creștere a numărului celor care se spovedesc pentru prima dată, numărul lor fiind acum peste 100. O treime din sat sunt romi. Pe 2 februarie 2004 a început să curgă mir și din ochii Mântuitorului. Mirul dumnezeiesc curge până la baza Sfintei Icoane, dar nu cade pe jos. Apare sub formă de broboane care se preling și apoi se usucă, dar rămân urme vizibile. Preotul strânge mirul în bucățele de vată și face din ele multe „miruri", așa cum e obiceiul pe la noi, ca să se pună untdelemn sfințit de la Sfântul Maslu în vată și apoi aceasta e înfășurată într-un mic cornețel de hârtie. Aceste cornețele sunt împărțite la închinători.

Un domn din Mereni nu a crezut în minune și a șters cu o batistă murdară Sfânta Icoană. La 3 zile după aceea a avut un accident de mașină și a murit. O Doamnă, în decembrie 2002, s-a apropiat beată de Sfânta Icoană, atingând cu palma chipul Maicii Domnului. Pălăria i-a luat foc, chiar în acel moment, în timpul Sfintei Liturghii, când se făcea ieșirea cu Cinstitele Daruri. Ca să nu fie sărutată cu ruj pe buze sau ca să nu se mai atingă de ea cu rufe, Preotul a decis să fie sărutată Sfânta Icoană pe spate. Câtva timp, la început, a pus un paznic să o păzească.

Își amintește că a curs mir din Sfânta Icoană și în prima zi din Postul Mare, în anul 2003. Domnul Nicolescu amintește că Sfânta Icoană de la Sfânta Mănăstire Nicula a plâns pentru prima dată în 1699 și că au început să se facă „procese verbale", în care se făcea o evidență zilnică a cât a plâns și ce minuni s-au întâmplat. Procesele verbale erau semnate și de primar, care nu era ortodox. Îl întreabă dacă și el face asemenea, dar i se răspunde că aici, la Letca Nouă, el notează numai ce este important.

Va scoate o carte. Enumeră câteva minuni. Un mut a început să vorbească. Ștefan Balaban, de 55 de ani, din localitate, nu putea să meargă pe picioare. Era adus la Sfânta Biserică. A venit de trei ori la Slujbă, s-a spovedit și împărtășit, și acum lucrează în gospodărie. Dumitra Cucu din București era pregătiră pentru operație, fiindcă avea un nodul la sânul stâng. Într-o zi de vineri făcuse mamografia, duminică a venit și s-a rugat Preacuratei, aici, iar joi, când s-a dus pentru operație, nu mai avea nimic la sân. Nodulul dispăruse spre mirarea medicului. Un domn din Buzău avea o rană deschisă la piciorul drept. A venit într-o duminică să se roage. A plecat și a revenit după trei zile vindecat și foarte bucuros, ca să aducă slavă lui Dumnezeu pentru vindecare. De bucurie, el a venit cu taxiul de la Buzău până la Letca Nouă.

Părintele Nicolae are proiecte în lucru. În lunile octombrie-noiembrie 2003 a ridicat și a finisat aripa unui arhondaric pentru pelerini, care e în formă de U, pe o suprafață de 200 de metri pătrați. Au încălzire centrală. Vor să facă un orfelinat și un gard înconjurător de doi metri înălțime. Singurul lucru care m-am întrebat e acesta: Ce va face acest Preot, când vor înceta minunile și oamenii nu vor mai veni atât de mulți? Căci are o pregătire teologică medie și puțină experiență duhovnicească, iar oamenii nu au venit pentru el acolo, ci, în primul rând, pentru minunea care se petrece. Mi se pare că nu are o perspectivă realistă și smerită asupra viitorului.

Cunosc realitatea aceasta, cu nuanțe diferite, din alte trei cazuri. După ce la Alexandria Sfânta Icoană a Preacuratei a plâns, a fost un val de oameni de pretutindeni. Dar, după aceea, rândurile s-au strâns și numărul credincioșilor e tot scăzut la Biserică. A existat fenomenul afluenței masive de oameni de la Gresia, din Teleorman, unde Părintele

Gabriel Nicu era căutat pentru exorcizări, Slujbe și rugăciuni, dar nu și pentru povățuire duhovnicească sau teologică, dar și fenomenul generat de Părintele Marian Ene de la Fotăcheşti, de lângă Videle, din Teleorman, unde Sfintele Moaște și Slujbele de la 12 noaptea, cu Sfântul Maslu și exorcismele Sfântului Vasile erau căutate de mulți, pentru ca, în definitiv, să nu se mai audă mai nimic despre ei amândoi.

La Letca, la Gresia sau la Fotăcheşti, lângă Videle, se încurajează o spiritualitate mirenească cu accente monahale evidente, cerută de pelerini, dar nu prea agreată de parohieni. Preoții aceștia fac abstracție de situația confraților Preoți dimprejur, acaparează pe orice credincios care vine la ei, fără să îndemne pe oameni să nu facă din Bisericile lor noua lor patrie, ci să meargă regulat acolo de unde aparțin. Cresc bugetele acestor trei Parohii din cauza pelerinilor și toți trei fac investiții enorme, sfidându-i pe ceilalți, deși Parohiile lor nu sunt nici mari și nici cu oameni foarte religioși. La Gresia sunt doar câteva familii și un locaș mic, modest. La Letca ați înțeles câți sunt și ce cultură religioasă au. Lângă Fotăcheşti, atunci când am fost eu aici, într-un an, pe 15 august, erau doar consilierii la Biserică, toți bătrâni, iar restul – tot o Biserică mică – erau din afara satului. Și la toți aceștia vin autocare și mașini cu oameni, fără ca ei, Preoții, să exceleze în mod evident în ceva nume.

Fără acest mod înnoitor și benefic, acești Preoți, care sunt la începutul slujirii lor preoțești, nu aveau ce să mănânce. Așa că, ori au extins un program liturgic, care atinge nevoile mai mult sau mai puțin conștientizate ale unui segment de credincioși, dar care nu aparțin unei comunități stabile, parohiale, ori au transformat sau transformă cu timpul pelerinajul creat în jurul unei minuni reale, dumnezeiești, într-un mod de parvenire personală, în care se

transformă fiorul viu, real, al minunii, într-o problemă pietistă, scoasă de sub normalitatea experienței religioase.

În concluzie, aceste trei Biserici s-au transformat în „Mănăstiri" mirenești mai mult sau mai puțin, care răspund nevoilor speciale ale segmentului de credincioși călători, pelerini, Preoții aceștia considerându-i în mod abuziv pe pelerini proprii lor enoriași și lăsându-i baltă pe proprii lor credincioși, care nu frecventează Biserica. Cei trei Preoți își încalcă statutul lor de Parohi, devenind niște Preoți „universali", dar cu forța. Mă bucură enorm râvna lor, avântul lor, dar mă îndurerează direcționarea nefastă a muncii lor, numai spre cei care pot întreține Biserica sau o pot dezvolta. Fără această „reclamă", Bisericile lor ar fi fost foarte goale și atunci s-ar fi văzut adevărata lor statură religioasă.

Cunosc cazul unui Preot evlavios, care predică mult și slujește zilnic Sfânta Liturghie, dar care are doar câteva fete, multe nemăritate, ca fiice duhovnicești și nici acelea cu totul stabile. Dacă ar avea reclama celorlalți, rezultatele lui ar fi net diferite de ale acestora, pentru că pune accent în primul rând pe schimbarea omului interior prin asceză și prin viața de pocăință, conexată cu viață liturgică, și nu doar pe avântul religios întreținut de Sfintele Slujbe și care nu are o poziționare sigură în cadrul vieții duhovnicești. Facă-se voia Ta, Doamne, cu aceștia și cu noi toți și ne miluiește pe noi!

*

În mesajul său trimis Mitropolitului Daniel al Moldovei, de ziua Sfintei Parascheva[52], PFP Teoctist al României a mărturisit despre câteva evenimente petrecute în

[52] Anul 2004.

anul 1947. Pe atunci era în Moldova și între 27 mai și 5 august a fost într-un pelerinaj de rugăciune cu Sfintele Moaște ale Sfintei Preacuvioasei Maicii noastre Parascheva, pentru a scăpa Moldova de seceta grea a acelui an, în județele Iași, Vaslui, Bacău și Suceava. Și, mărturisește Părintele Patriarh, că prin rugăciunile Sfintei au căzut multe ploi calme, s-au făcut numeroase vindecări, dar, mai ales, s-au pogorât în inimile oamenilor pace, sănătate și curaj. Sfânta noastră Maică Parascheva, nu ne lăsa pe noi, păcătoșii, ci mereu ne umple de mila și de bucuria ta, acum și în vecii vecilor! Amin.

*

Credincioșii veniți la ziua Sfintei Parascheva (estimați la sute de mii), au sărutat în anul 2004 și un fragment din Sfânta Cruce a Domnului, adus de PS Panteleimon, un Ierarh grec. Acest Ierarh avea o voce extraordinară și o față foarte ascetică, cuvioasă. N-am mai auzit pe nimeni cântând atât de frumos, de maiestuos și, în același timp, de lin, ca acest Ierarh. Doamne, miluiește-l pe el și sfințește viața lui și, pentru sfintele sale rugăciuni, ale Ierarhului Tău, miluiește-mă și mă iartă și pe mine, păcătosul și netrebnicul! Aceste sute de mii de oameni de la hramurile și praznicele României nu pot fi decât minuni ale credinței în această lume secularizată, indiferentă din punct de vedere duhovnicesc. Ele sunt zvâcniri de conștiință, care trebuie să ne lumineze și să ne îndrume la o reevaluare a situației noastre în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

*

Pe 15 octombrie 2004 am audiat un seminar de Dogmatică și altul de Apologetică fundamentală, ale bunului meu prieten Adrian Lemeni, la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București. Deși el s-a adresat exclusiv studenților, unele cuvinte ale sale merită să fie reținute și împlinite de către toți. Voi nota unele dintre ele:

„Orice Dogmatică este o expresie a unei experiențe eclesiale". Astfel ar trebui să fie o Dogmatică ortodoxă: experiența nesfârșită a vieții cu Dumnezeu.

„Trebuie să căutăm să fim prezenți în ceea ce facem".

„Să trăim mai autentic decât surogatele de viață care ne sunt create!".

„Separările foarte clare între domeniile teologiei derivă dintr-o înțelegere foarte academică a teologiei. Sfinții Părinți, însă, răspundeau problemelor concrete de viață".

„Nu trebuie să fim, însă, nici împotriva competenței academice a teologiei, ci trebuie să depășim barierele de competență ale teologiei academice". Nu trebuie să rămânem la împărțirile stricte în teologie, unde Dogmatica, Morala, Spiritualitatea sunt paliere distincte, ci să vedem conexiunile organice, firești, dintre ele.

„Trebuie să recuperăm o onestitate minimală. De la onestitate putem urca spre viața duhovnicească și spre exigențele științifice".

„Lumea de azi cultivă foarte mult un cadru și un mod de viață, prin care ratăm întâlnirea cu viața".

„Ni se dau rețete de viață. Suntem bombardați la nivel mediatic cu tot felul de soluții și credem că soluțiile noastre se reduc la soluțiile economico-politice. Occidentul a depășit problemele economice, însă ei se confruntă cu o altă problemă marcantă: pustiul lăuntric. De aceea, noi suntem chemați la mult mai mult".

„Cred că noi nu avem îndrăzneala să ne asumăm condiția de creștin”

„Ajungem să trăim azi o viață mediatică/ mediatizată, iar nu propria noastră viață. Și vom ajunge la o anume vârstă, poate unii niciodată, în care ne vom da seama că viața noastră a fost calapodată pe ceva exterior”.

„Vremurile de azi cultivă riscul amăgirii. De aceea, e mult mai ușor să trăim surogate de viață, decât să trăim cu adevărat. E mult mai ușor să te prefaci, decât să faci ceva. Iar felul în care te reportezi la un lucru mic reflectă un mod de a fi. Și dacă la lucrurile mici nu te raportezi cu seriozitate, nu te vei raporta nici la cele mari”.

„Asumarea vieții presupune permanenta interogație interioară”.

„Comoditatea de a ne complace în diverse situații, ne scoate din realitatea concretă și are darul de a ne conecta la ceva care nu suntem noi. Ajungem, prin televiziune sau internet, să fim conectați la tot felul de cataclisme mondiale, dar eu mă întâlnesc cu suferința celuilalt în mod superficial. Întâlnirea reală cu cineva presupune întâlnirea preliminară cu noi înșine. Și trebuie să fim în același duh de rugăciune ca să ne întâlnim, chiar dacă ne desparte distanța fizică. De aceea, internetul nu vizează comunicarea de multe ori. Comunicăm numai date periferice despre noi și nu ceea ce suntem noi”.

„În mediul nostru, al teologiei academice, există marele risc de a fi ipocriți. Și acest lucru se întâmplă, pentru că există un decalaj imens între viața noastră și ceea ce pretindem că învățăm. Ne trebuie un efort existențial pentru a ne situa în cadrul normal, în care putem să vorbim despre asemenea mari taine. Și fără acest efort devenim ipocriți cu noi și cu alții”.

„În momentul în care găsim pe cineva, care a jertfit mai mult pentru Dumnezeu, nu putem să îl convingem pe acesta cu termeni teologici. Ca să îl convingem despre Ortodoxia noastră trebuie să avem intensitatea celui care stă în fața noastră sau una cu mult mai mare decât a lui".

„În Facultatea noastră, adesea, în rândul studenților, nu se ajunge nici la o teologie scolastică, pretențioasă prin rigoarea ei științifică și nici la o viață duhovnicească, plină de eforturi existențiale. De aceea, ne-am «specializat» să tratăm orice, oricum și mai ales oricând. Și ajungem astfel la ideea, că adevărul este un obiect de posesie. Ajungem să credem că cine vorbește mai bine, cu mai multă artă oratorică și disciplină a gândirii, are și adevărul. Însă adevărul personal iese dintr-o certitudine personală, acreditată de Tradiție. Adevărul e un eveniment de viață".

„Față de Occident, noi ne manifestăm ca fiul care a stat acasă față de fiul risipitor. Și la întrebarea cutremurătoare și foarte dureroasă în același timp: „Dar când fratele tău...tu ce faci?", noi nu avem bucuria care izvorăște din petrecerea cu Dumnezeu și negăm dreptul lui la bucurie. Ortodocșii care s-au născut ortodocși nu înțeleg că sunt urmașii unor Martiri, care i-au precedat pe aceste locuri. Nu mă refer numai la Sfinții Mucenici și la mucenicia lor, ci și la mucenicia de zi cu zi, care dă o anumită consistență vieții noastre. Noi așteptăm lucruri care să vină din altă parte. Căutăm alte tipuri de asumare. De aceea, Tatăl îi spune fiului care a stat acasă, că ale lui sunt toate și că el se bucură cu El întotdeauna. Dar noi nu ne dăm seama, că Dumnezeu ne spune: «ai fost cu Mine și nu ți-ai dat seama că ești cu Mine». Prin lipsa noastră de deschidere, noi blocăm în mod

rigid șansele altora[53] de a-L întâlni în mod real pe Dumnezeu".

„Prin lucrările pe care le facem, și prin studii și predici, suntem învățați adesea cu un discurs perfect exterior nevoilor vieții noastre. Ne trebuie o motivație însă, aceea de a ne identifica cu ceea ce facem, cu problematica pe care o dezbatem. Trebuie să fim foarte prezenți în ceea ce facem. Și, adesea, vedem absența noastră din ceea ce spunem. Când oamenii simt în noi, ca în Domnul, puterea Sfântului Duh, avem în fața lor un tip de autoritate. Atunci vom avea acea putere de viață care îi cutremură pe ceilalți".

„Prin ani '90 căutam repere duhovnicești pentru viața mea. Nu mă interesau, în primul rând, oameni intelectuali care să îmi vorbească despre Dumnezeu, savanți. Pe mine mă interesau modelele vii, cu putere duhovnicească, care să-mi valideze căutarea mea intelectuală. Și am mers pe la marii Părinți ai României: pe la Părintele Sofian, pe la Părintele Cleopa, Părintele Negruțiu, Părintele Dumitru Stăniloae, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Teofil, dar și la alți mulți anonimi. Și aceștia toți mi-au validat existențial că această cale trebuie urmată. Am înțeles că Dumnezeu lucrează prin ei. Și mă întrebam: «Ce au făcut acești oameni, ca să fac și eu, pentru că în mod sigur acești oameni sunt în vecinătatea lui Dumnezeu?»".

„Teologia creației este o expresie a efortului duhovnicesc".

„În dialog[54], ceea ce e esențial e să avem conștiința că ne mișcăm în acest adevăr" al Ortodoxiei. Pentru că numai astfel putem să dialogăm real cu oricine.

---

[53] Se referea la eterodocși sau păgâni.

[54] Se referă la dialogul cu știința, cu alte religii, cu cultura acestei lumi secularizate.

„Adevărul nu poate fi epuizat în realitatea acestei lumi. Natura adevărului e dincolo de această lume. Și există o relație între credință și rațiune. Însă e nevoie de o mărturie izvorâtă din actul nostru de viață pentru aceasta".

„Criteriile și metodele științifice moderne substituie adevărata identitate și vocație a Teologiei".

„Mărturisim, nu negociem!". Noi ne mărturisim credința în fața altora, însă nu o negociem ca la piață, mai lași tu, mai dau eu. Credința ortodoxă nu poate fi negociată.

„Adevărul credinței ortodoxe nu se cere acomodat la exigențele unei teorii sau ale unui sistem și de aceea Tradiția ortodoxă nu resimte niciun fel de complex în fața unei teorii sau alta". Se referea la teoriile științifice și la sistemele filosofice.

„Vocația Tradiției ortodoxe e de a mărturisi un alt tip de adevăr: o certitudine de tip existențial."

„Părinții au fost cuprinzători. (...) În această înțelegere, Ortodoxia nu e o confesiune printre altele și nici Creștinismul o religie printre altele. Noi nu ne mai dăm seama de privilegiul Ortodoxiei. Ortodoxia nu trebuie redusă la o simplă confesiune! Când ne asumăm Ortodoxia, fiecare gând și simțământ e modul nostru de a fi ortodocși. Ea e calea de experiere adevărată, prin care se împărtășește viața cea veșnică; credinciosul trăind relația de fiu al lui Dumnezeu, datorită Întrupării lui Hristos, evenimentul care determină asumarea istoriei în perspectiva veșniciei. (...) El S-a apropiat într-o formă maximă de noi. El Și-a numit Ucenicii: prieteni. Și, în mijlocul nostru, Însuși Dumnezeu ne oferă prilejul unei prietenii extraordinare. Prin Învierea Lui schimbă sensul ontologiei noastre: pentru a trece de la moarte la viață. (...) Nu trebuie să detașăm învierea de viața de acum! Noi trăim în perspectiva învierii și a veșniciei".

„Hristos a biruit moartea și noi trebuie să fim martorii Învierii și ai biruinței Lui”.

„Rațiunea autonomă nu poate percepe decât forme de adevăr, fărâme ale unor adevăruri fragmentare, neavând acces la contemplația unitară a adevărului. O cunoaștere parțială, fără unitate, denaturează și cunoașterea pe care o avem asupra părților. Când abdicăm de la viziunea integratoare, cunoaștem doar foarte superficial. Când luăm banca aceasta, spre exemplu, și o separăm de contextul total al realității, noi îi reducem realitatea. Putem să contemplăm rațiunile duhovnicești ale băncii de lemn. Aici avem un alt tip de cunoaștere. Numai cunoașterea înțeleasă ca putere a Sfântului Duh poate mișca mințile și inimile oamenilor, pentru a-L primi pe Hristos ca Adevăr al lumii, posibil de exprimat în experiența vie a Bisericii. Adevărul nu poate fi posedat, ci împărtășit. Cunoașterea nu înseamnă un efort de găsire a adevărului lucrurilor, printr-o rațiune detașată de realitatea lucrului studiat, ci înseamnă unirea subiectului cunoscător cu obiectul cunoscut. Împărtășirea de adevărul dumnezeiesc este posibilă numai în iubirea adâncă a comuniunii de viață trăită în Biserica lui Hristos. În iubire e posibilă adevărata cunoaștere a adevărului și această cunoaștere se manifestă ca iubire”.

„Hristos nu e un adevăr principial, cuantificabil printr-un concept și generator de sisteme doctrinare și reguli morale. Hristos e Adevărul personal, al fiecăruia dintre noi și al lumii întregi, Care ne cheamă de la moarte la viață și, în același timp, ne dă putere spre înviere, prin biruința Lui asupra morții. Iisus nu prezintă adevăruri doctrinare abstracte, ci Se descoperă pe Sine ca Cel ce este Calea ce duce la capăt”.

*

Când venea de la aeroport, Patriarhul Ecumenic Bartolomeos I Arhontonis [Αρχοντώνης][55] i-a spus PFP Teoctist Arăpașu că în România se simte ca acasă. E vorba de venirea sa din 15 octombrie 2004 în România. Și Părintele Patriarh a subliniat, că Patriarhul Ecumenic, oriunde ar merge în lumea ortodoxă, trebuie să se simtă acasă, pentru că este acasă.

*

Papa Ioan Paul al II-lea va reda în curând Constantinopolului și Bisericii Ortodoxe Sfintele Moaște ale Sfântului Grigorios Teologul și ale Sfântul Ioannis Hrisostomos. Ele se vor reîntoarce acolo unde le este locul.

*

Există o tânără, care este sau face pe nebuna, și când vede un Preot îi cere să o binecuvânte. Și ea îi spune că e „Maria, păcătoasa!". Pe mine m-a tot văzut pe la Facultate și mă cunoaște. Într-o seară eram la Patriarhie, tocmai mă închinasem Sfântului Dimitrie. Mă uitam la cărțile de la pangar. Și ea vine și îmi face două metanii mari, căzându-mi la picioare. Lângă mine era o Monahie tânără și cam puțin școlită și aceasta se mira că aceea se comportă așa față de mine și se gândea, poate, la cine aș putea fi eu, de mi se închină acea femeie. Și eu îi spun: „E smerită, nu?". Dar

[55] A se vedea:
https://en.wikipedia.org/wiki/Bartholomew_I_of_Constantinople.

Monahia tot nu putea să-și ascundă mirarea, care o făcea foarte copilăroasă de altfel.

*

Fratele John[56] e un american convertit la Ortodoxie, din Pennsylvania, căsătorit cu o româncă, student în anul al treilea la Teologie și locuiește în București. Are 36 de ani. Îmi spune la un moment dat, că pe viitor și mai mulți americani vor deveni ortodocși, pentru că or să înțeleagă că singura credință, care nu se fărâmițează prin conceptualizare și adăugiri, este Ortodoxia.

*

Părintele Teofil Părăian[57] de la Sâmbăta spunea: „Ceea ce facem, ne și face". Ceea ce noi facem în mod faptic, ne și formează. Devenim ceea ce facem.

*

Părintele Rafail Noica: „Ortodoxia e starea firească a omului".

*

[56] John Lincoln Downie e acum Preot în Biserica noastră, *cf.* https://a1.ro/news/inedit/povestea-lui-father-john-americanul-care-slujeste-ca-preot-intro-biserica-rusa-din-bucuresti-id410438.html.

[57] A se vedea: https://ro.wikipedia.org/wiki/Teofil_Părăian.

Preafericitul Părinte Bartolomeos [Βαρθολομαῖος] I al Constantinopolului, noua Romă, spunea[58]: „Nu trebuie să respingem persoana umană, căci Dumnezeu nu desparte pe om de societatea umană, pentru că El S-a coborât pe Sine în această societate".

*

Același: „Sfințenia nu e doar un privilegiu al anahoreților și nici al celor lipsiți de responsabilitate, ci este un dar pentru toți oamenii. (...) Calea sfințeniei este pentru fiecare. Nimeni nu e Sfânt prin sine și întru sine, ci prin Hristos. Sfințenia nu e o reușită sau o realizare personală...ci un dar al harului dumnezeiesc, al celor ce trăiesc în credință experiența cu adevărat nouă în Hristos. (...) Poporul simte harul sfințeniei în persoana conducătorului său. (...) Sfințenia nu e o evaluare a unui grup de specialiști, ci a întregului grup de credință al Bisericii".

*

Același: „Adevărul e înțeles ca aducere aminte existențială opusă uitării. În etimologia greacă, adevăr înseamnă neuitare".

*

Părintele Patriarh Teoctist spunea la un moment dat: „simt o bucurie pe care o împărtășesc deplin și v-o împărtășesc deplin".

---

[58] Din discursul ținut în aula Facultății de Drept, din 16 octombrie 2004, închinat Sfântului Ștefan cel Mare.

*

I-am spus unui Părinte Profesor că el e unul care are prestanță și că merită să ajungă într-un loc anume, unde mergea o întreagă delegație a Bisericii Ortodoxe. Și el m-a corectat: „Am mai mult restanță decât prestanță!”. Mi-a plăcut acest lucru, căci era o constatare smerită.

*

O bătrână, numită Stana, venise și ea să vândă, din sărăcia și durerea ei, flori de câmp și de casă și măceșe. Cu ce avea ea de vânzare, abia dacă putea câștiga vreo două sute de mii de lei. Și venise cu mașina din afara Bucureștiului. Mi-a spus comuna de unde vine, dar nu am reținut-o. Două doamne nu prea știau ce sunt acelea măceșe. Văzând că acelea se uită mirate la marfă, mă apropii de ea și îi spun că sunt măceșe. Femeia se uită la mine și zâmbește, ca omul de la țară chinuit și muncit ca vai de el și căruia, cineva necunoscut, îi recunoaște viața și graiul și durerea lui. Cred că lucrase la colectiv, după modul cum arăta acum. Și ca să-i fac vânzare, i-am luat și eu soției mele un buchet de flori, pe care ea mi-a cerut zece mii, dar eu i-am dat 15 mii, că atât aveam mărunt. I-am promis că mă rog pentru ea și a fost foarte bucuroasă. Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu, Cel care știi numele și vârsta fiecăruia, nevoile și greutățile vieții lor și ierți păcatele noastre cele multe și grele și nu Te comporți cu noi după păcatele noastre, ci după mila Ta cea prea bogată, Însuți Stăpâne, ajută și miluiește pe roaba Ta aceasta, Stana, și oricând mă rog pentru robii Tăi, pomenește-o și pe ea întru Împărăția Ta, că Tu ești pacea și bucuria noastră și curățitorul și sfințitorul vieții noastre! Amin.

*

Ieromonahul Varahil de la Sfânta Mănăstire Snagov[59] a spus într-un interviu televizat: „Când văd câte un credincios, parcă văd pe Dumnezeu coborând dintr-o rază de lumină". El e singurul vieţuitor al acestei Mănăstiri şi încearcă să o reclădească cu binecuvântarea PS Varsanufie Gogescu. Mănăstirea e înconjurată din toate părţile de apă, pentru că e construită într-un ostrov. El are doar o singură barcă şi doar cu aceea poate să treacă pe cineva, care vrea să vină în Mănăstirea lui.

*

Un automobilist se îndrepta sigur spre accident. Aproape de impactul iminent, el şi-a simţit mâna sprijinită de Cineva şi a scăpat cu viaţă. Cineva nevăzut, dar simţit de el, l-a ajutat să vireze şi să rămână teafăr. O doamnă, care se afla în maşină, a relatat ce s-a petrecut cu şoferul.

*

Am întâlnit o doamnă în tren[60], care era adepta produselor naturale, ca daruri ale lui Dumnezeu pentru sănătatea noastră, şi ea mi-a spus pentru ce crede că există lumea de dincolo. Tatăl ei murise în război şi ea nu îl văzuse niciodată. Îl ştia numai din fotografii. La un moment dat l-a visat pe tatăl ei la o masă impozantă, împreună cu mulţi

[59] Din Siliştea Snagov, la 40 de kilometri de Bucureşti.

[60] E cineva din Bucureşti, care s-a spovedit un timp la Fericitul Constantin Galeriu şi, în prezent, merge la Biserica în care se află Sfintele Moaşte ale Sfântului Apostol Simon Zelotul.

alții, ca în Împărăția lui Dumnezeu, și i-a spus că el este tatăl ei. De atunci nu se mai îndoiește de viața veșnică.

*

PFP Teoctist Arăpașu ne-a vorbit astăzi, de ziua Sfântului Dimitrie Basarabov, de faptul cum Sfântul a apărat Catedrala Patriarhală de la distrugere în anii celui de Al Doilea Război Mondial. Au căzut mai multe bombe, una în spatele Palatului Patriarhal, iar alta în piațetă, unde se fac astăzi hramurile, adică la est de Catedrala Patriarhală, dar niciuna nu a atins Catedrala.

*

Același: „Biserica este Biserica bucuriei".

*

Tot Preafericirea sa ne-a anunțat bucuria imensă, că Parlamentul României a votat în unanimitate proiectul de lege prin care se dă voie să se construiască Catedrala Mântuirii Neamului[61]. O altă minune a Sfântului Dimitrie! Și, a subliniat Patriarhul, această Catedrală nu va fi doar a bucureștilor, ci a românilor de pretutindeni.

*

Tot el ne-a relatat, cum un cleric străin (nu știu dacă ortodox), a dat exemplul statorniciei românilor la Slujbă și dragostea lor de Dumnezeu, prin faptul că la un hram al

[61] Luna octombrie a anului 2004.

Sfântului Dimitrie, credincioșii nu au plecat de la Slujbă, chiar dacă afară ploua. Asta când credincioșii lui tocmai ieșeau afară în timpul predicii, deși, de față, era delegația Patriarhiei Ortodoxe Române. Și el le-a spus să nu mai plece, dându-le exemplu românilor, pe care i-a văzut, atunci când a venit în România, stând la Slujbă în ploaie. Și aceia au fost atinși de acest lucru și au renunțat să mai plece.

*

Părintele Diacon Iustin Manta, Părintele Dogaru și PS Sebastian Pașcanu au cântat minunat în ziua de azi. La hramul Sfântului Dimitrie din 2004 au slujit 10 diaconi, PFP Teoctist, Mitropolitul Teodosie, PS Galaction și PS Casian și Vicarii Patriarhali, în afară de PS Varsanufie. Iustin a spus „Pe Preacurata...” în mod extraordinar și, la fel, și Părintele Dogaru a cântat Axionul, împreună cu mulți alții. Bucuria unei Slujbe dumnezeiești, slujită bine și cu multă finețe și cu multă vigoare duhovnicească, este o minune pe care o capeți, pe care o posezi, numai dacă o trăiești efectiv. Așa a fost azi!

*

Am întâlnit astăzi două Maici foarte frumoase și demne în ținuta lor, dar afectate de duhul lumii, poate fără să-și dea seama. Erau îmbrăcate foarte elegant, le stătea foarte bine hainele monahale pe ele, dar gesturile lor le trădau că vin din familii intelectualiste, din acele familii unde snobismul e ridicat la rang de lege și unde comportarea lumească, fals manierată, distruge adevărata naturalețe a omului. E greu să lupți astăzi cu moda omului lumesc, care a intrat în Biserică foarte adânc, făcând din comportamentul ascetic

ortodox o caricatură fandosită și neroadă. Și Mirenii și Monahii și Preoții și Ierarhii sunt atinși de duhul manierismului, care nu îl lasă pe om să guste adevărata smerenie și deschidere spre Dumnezeu și oameni și spre tot ce există.

*

Am primit prima sumă din bursa de la Doctorat ca pe un mare dar al Preacuratei Stăpâne față de familia mea. Sunt plin de bucuria acestei minuni pline de har. Nu mă bucur că am primit banii, ci că i-am primit de la Maica lui Dumnezeu: asta mă bucură cel mai mult. Și i-am primit aproape de ora trei după amiază, când Marica Florin, colegul meu, m-a sunat doar la câteva minute după ce mă întorsesem de la Sfânta Liturghie pentru Sfântul Dimitär Basarbovski [Димитър Басарбовски][62], Părintele și Ocrotitorul nostru, al bucureștenilor.

*

Părintele Iustin Marchiș de la Sfânta Mănăstire Stavropoleos din București spunea: „limba română este prin excelență o limbă liturgică”[63].

*

Același: „Există o sfințenie a limbilor, deși ele s-au despărțit la Babel, dar să nu-i credem Sfinți și pe cei care le

[62] A se vedea:
https://bg.wikipedia.org/wiki/Димитър_Басарбовски.

[63] Tot ce urmează e din emisiunea *Chiasma* din seara zilei de 27 octombrie 2004.

folosesc”. Nu e cineva Sfânt, numai pentru că vorbește o limbă sfințită.

*

Același: „Limba română e la o maturitate pe care n-a mai avut-o până acum. De aceea, oamenii de azi sunt mai pregătiți să primească concepte”. El spunea că trebuie să câștigăm „pariul comunicării”.

*

Același Părinte ne spunea că a botezat-o pe fiica Profesorului Papadima[64], care plângea și se zvârcolea înainte de a fi botezată, dar că atunci când a botezat-o, timp de 45 de minute, nu a scos un sunet, ci, mai mult, a ascultat cuvintele rugăciunilor ce s-au citit. E vorba despre o pruncă și nu de o adolescentă!

*

Tot el: „Sacralitatea limbii vine chiar de la Sfințitorul ei”, adică de la Dumnezeu. De aceea, „ca să spurci limba mi se pare grav”, un lucru foarte grav.

*

Același: „limba e cea care ne sfințește viața...pentru că cuvântul circumscrie o realitate”.

---

[64] E vorba de actualul Decan al Facultății de Litere din București și fiu de Preot.

*

Cineva i-a spus unei doamne doctor, ce se numea Săracu, că numele ei nu e un nume predestinat, ci e un „cuvânt premergător”. Aceasta îi ajută mult pe cei nevoiași. Pentru că are ca nume de familie numele Săracu, acest lucru pare să fi fost un impuls pentru ea, pentru ca să-i ajute pe cei săraci.

*

Părintele Iustin Marchiș e de părere că trebuie să folosim „cu grijă, cu măsură, și termeni noi”. Se referea la neologisme. Pentru el, limba trebuie să fie „exactă și frumoasă”. De aceea îi place să citească ediția din 1688 a Bibliei lui Șerban Cantacuzino, dar și ediția princeps din 1914.

*

I se pare acestuia, că Liturghierul Mitropolitului Dosoftei al Moldovei e mai proaspăt în limbaj ca traducerile foarte recente.

*

Părintele Iustin Marchiș le interzice celor care se spovedesc la el să se uite la televizor în timpul posturilor. El spunea: „limba trebuie să zidească, să construiască ceva, nu numai să ne facă plăcere”.

*

Același: „Scriptura are frază scurtă...te lovește în moalele capului”. De aceea îi displac traducerile „dulcege” neoprotestante în ceea ce privește Sfânta Scriptură.

*

Același: „Sunt pentru măsură”. Măsură în toate. Consideră că traducerile trebuie să se facă în echipă.

*

Scriitorul Ion Papuc crede că Fericitul Dumitru Stăniloae „a românizat Filocalia”.

*

Părintele Marchiș e „pentru o ușoară privire spre trecut și pentru o ușoară privire spre viitor”. E nevoie de cumpănire în ambele părți, pentru a înfăptui ceva temeinic în viața aceasta.

*

Același se consideră un „optimist neiluzionat”. El îi sprijină pe oamenii de știință care se apropie de Sfânta Biserică.

*

Alte cuvinte ale Părintelui Iustin Marchiș din interviul acordat domnului Costion Nicolescu în emisiunea „Minuni și false minuni” de la Pax, din 28 octombrie 2004:

La Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Sfânta Mănăstire „Dintr-un Lemn” a venit să se roage o femeie, care avea un bărbat beţiv. Prin milostivirea Preacuratei Stăpâne, acest om a început să-şi schimbe obiceiurile şi să meargă la Biserică.

„Orice minune, care nu schimbă viaţa noastră radical şi pentru totdeauna, nu e o minune adevărată, pe care o mărturiseşte Biserica noastră”.

Cineva a venit la el să îi sfinţească o Icoană. I-a sfinţit-o şi credinciosul a dorit ca ea să rămână în Sfânta Biserică peste noapte. A doua zi, când a venit să o ia, i-a spus Părintelui Iustin, cu o naivitate plină de curăţie sufletească: „Ce bucuros sunt că Icoana mea a dormit în Biserică!”.

Găseşte de cuviinţă că e un obicei foarte ortodox ca naşul, la Botez şi la Cununie, să dăruiască finilor săi o Icoană adevărată. În sensul de a fi pictată conform canonului bisericesc.

Crede că dacă avem în casă o Icoană adevărată, autentică, şi creştem cu ea de copii, ne interiorizăm imaginea ei plină de har.

„Icoana e o prezenţă adevărată”.

Crede că trebuie să facem cât mai multe reproduceri după Icoane vechi româneşti şi după Fresce vechi româneşti. Şi salută grija mai mare pe care PFP Teoctist şi ÎPS Teofan al Olteniei o au faţă de vechile Icoane româneşti.

Privirea Maicii Domnului de la *Dintr-un Lemn* este, pentru Maicile de acolo, atât „stânjenitoare”, pentru că fiecare se gândeşte la viaţa ei şi face comparaţie cu viaţa Maicii lui Dumnezeu, dar şi „mângâietoare”, pentru că le ajută şi le mângâie în toate câte fac.

Ne-a mărturisit cum o restauratoare din Rusia s-a convertit la Ortodoxie restaurând o Sfântă Icoană.

Vrea să încurajeze ideea de a se face pelerinaje cu Sfintele Icoane făcătoare de minuni în adevărate procesiuni religioase.

La Sfânta Mănăstire Hurezi[65] găsim multe Sfinte Moaște, printre care și din Sfintele Moaște ale Sfintei Mare Mucenice Marina.

Caracterizează desenele animate de azi „hidoase", niște arătări demonice.

„Biserica e datoare să cultive mai mult decât până acum lucrul frumos".

Cineva a venit într-un post la el și s-a spovedit. E vorba de un fost domn care se droga și care a avut o viață aventuroasă. Pocăința lui l-a transformat cu totul într-un mod rapid, fulgerător. Acum e nelipsit de la Sfânta Liturghie.

„Pentru mine, întotdeauna, minunea a însemnat schimbarea vieții unui om".

O femeie bolnavă s-a vindecat de o grea boală, care necesita operație, venind la Stavropoleos. Părintele Iustin a îndemnat-o să dea slavă lui Dumnezeu, Lui să-I mulțumească, căci de la El vin vindecările.

„Minunile sunt lucruri discrete și, cei care le-au trăit, vorbesc puțin" despre ele.

Îl consideră pe Fericitul Paisie Olaru un Sfânt, din momentul când acela i-a pus la un moment dat mâna în cap și în el s-a produs o schimbare instantanee.

*

[65] A se vedea:
https://ro.wikipedia.org/wiki/Mănăstirea_Hurezi și
http://hurezi.arhiepiscopiaramnicului.ro/istoria/istoria-manastirii-hurezi.

O doamnă cercetătoare a scris o carte despre moravurile secolului al XVIII-lea în România. Ea a evidențiat faptul că Mitropolitul care judeca divorțurile din punct de vedere bisericesc folosea principiul iconomiei față de toți, mai ales față de homosexuali, care, după legile statului de atunci, trebuia să fie omorâți. Homosexualii erau trimiși la o Mănăstire îndepărtată și nu omorâți.

*

Deși mulți găsesc că Internetul e o sursă de pierzanie – și este în mare parte – folosit duhovnicește, Internetul e o punte extraordinară de comunicare între oameni și de adâncire a relațiilor dintre noi și a ființei noastre interioare.

*

Pentru cei care n-au probleme cu rinichii și cu urinatul des, problema veceului public nu e o problemă spinoasă. Dar pentru mine, care am probleme în acest domeniu, un veceu public, curat, îngrijit sau cum o fi, numai să fie, e un moment de rugăciune. De fiecare dată când folosesc un veceu și simt că m-ar fi durut rinichii îngrozitor de mult, dacă el nu ar fi existat acolo, mă rog pentru cei care l-au făcut și au grijă de el, după cum mă rog pentru cei care au săpat o fântână pe câmp sau mai te miri unde și bei din ea sau pentru cei care au făcut o bancă și un loc răcoros, unde poți sta puțin să răsufli. Cei care au creat pentru oameni, pentru a odihni și a bucura oamenii, trebuie să aibă din partea noastră darul rugăciunii și al iubirii noastre.

*

În revista *Lumea credinței*, din luna octombrie pe 2004, am găsit Rugăciunea de binecuvântare a mașinii. Rugăciunea e următoarea:

„Doamne, Cel ce ești Calea, Adevărul și Viața, Cel ce porți de grijă făpturilor Tale, îndreptându-le și păzindu-le pașii, Cel ce ai trimis lui Isaac și lui Tobie Îngeri împreună călători, și călătoria și întoarcerea lor pașnică ai făcut-o, Cel ce L-ai ridicat pe Ilie la cer cu căruță de foc, iar înspre Emaus ai călătorit dimpreună cu Luca și Cleopa, binecuvântă mașina robilor Tăi (se rostește numele proprietarului), ocrotindu-i în drumurile lor de toate primejdiile, dându-le Înger păzitor, însoțindu-i cu dumnezeiasca Ta binecuvântare și întorcându-i totdeauna cu pace la casa lor! Căci Tu ești Cel ce ocârmuiești și binecuvânți toate și Ție mărire înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!”[66].

*

Adrian și Alina Lemeni mi-au mărturisit marele ajutor pe care Sfântul Mucenic Fanurie li l-a dat în găsirea apartamentului din zona Floreasca, unde locuiesc acum. Au vândut o garsonieră în zona Favorit, cumpărată și aceea cu greu, și dăduseră un acont fostului proprietar al apartamentului, dar acela nu mai voia să plece. La sugestia colegului Jan Nedelea, ei s-au rugat continuu ca să se perfecteze odată actele de vânzare. Alina îmi mărturisea că ea se ruga cu cea mai mare insistență, pentru că o disperase toată această foială gratuită cu actele și, mai ales, nesimțirea

[66] *Cf. Lumea credinței. Magazin ilustrat*, luna octombrie 2004, p. 8. Articolul a fost semnat de Gabriel Mateescu. Am reactualizat textul citat.

fostului proprietar, care nu mai voia să plece, deși acontul se făcuse prin notariat. Și minunea s-a produs! Chiar în ziua de 27 august, ziua de prăznuire a Sfântului Fanurie, au primit apartamentul. Fostul proprietar a cedat în mod minunat și s-au semnat actele cu totul. Alina, deși se ruga Sfântul Fanurie, nu știa și când e prăznuit. În ziua de 27 august era prima zi în care se uitase pe foaia de titlu a Acatistului, la data prăznuirii Sfântului Fanurie. Și când s-au semnat actele, ea i-a spus că azi e ziua Sfântului Fanurie. Mi-a spus această minune în ziua când am împlinit 27 de ani și am mâncat la masă împreună. Când am vrut să notez aceste rânduri, m-am dus la Acatistul mare, de culoare neagră și am vrut să mă uit când e prăznuit Sfântul Fanurie, deși noi îi facem anual acatistul. Și când am deschis Acatistul, el s-a deschis exact la foaia de titlu a Acatistului Sfântului Fanurie și la dumnezeiescul său chip. Bucuria e acum și la mine!

Sfinte Mare Mucenice Fanurios [Φανούριος][67], nu ne lăsa pe noi, păcătoșii, și ne miluiește!

*

Unei doamne din Timișoara, în urma unui consult la o ureche, printr-o manevră greșită a doctorului, i s-a perforat timpanul. Nu știu cum a găsit cartea despre minunile Sfântului Nectarie de la Eghina, proaspăt editată în românește și a început să creadă că o va vindeca și pe ea Dumnezeu pentru rugăciunile Sfântului Nectarie. Spunea mai tuturor că are s-o vindece Sfântul Nectarie și pe mulți îi enerva „monomania” ei. Și ea se ruga la Sfântul Nectarie și nădăjduia. Și într-o seară a simțit o căldură mare în ureche și și-a dat seama că se vindecă. I-a spus soțului acest

[67] *Cf.* https://www.synaxarion.gr/gr/sid/473/sxsaintinfo.aspx.

lucru și el nu a crezut-o. Dar Sfântul Nectarie a vindecat-o și, când s-a dus la medic, medicul n-a știut ce să spună. Ce poți să spui în fața minunii?!

Sfinte Ierarhe Nectarios [Νεκτάριος][68], Părintele nostru, ajută-ne nouă după mare mila ta și ne iartă!

*

Mi-a povestit un Preot, că atunci când slujea la țară a trebuit să înmormânteze pe cineva pe o ninsoare imensă. Și, probabil, ducându-l cu sania și capacul coșciugului fiind pus, cimitirul fiind pe o râpă, le-a scăpat coșciugul celor care-l duceau și a început să plutească prin zăpadă. Nu știu cum s-a făcut, că sicriul „a zburat" prin zăpadă, încât le-a trebuit oamenilor vreo două ore să îl caute și să fie îngropat cel adormit. Nici el nu își explica ce se întâmplase. Acest fapt e una din greutățile vieții de Preot: ispitele cele mai năstrușnice din partea demonilor.

*

La mine în sat, Părintele Ștefan avea obiceiul – răspândit de altfel – ca la ieșirea cu Cinstitele Daruri să așeze Sfântul Potir pe capul celor care stăteau în genunchi. A venit odată în fața mea, eram în genunchi și mi-a atins creștetul capului cu Sfântul Potir. Și nu știu cum m-am ridicat eu foarte repede, că era să îi trântesc Sfântul Potir pe jos. M-am uitat la el, la expresia feței lui, la teama ce îl apucase, că i-aș fi putut da jos conținutul Potirului. Puțin din vinul binecuvântat din Potir a curs pe piciorul Potirului, dar nu și pe jos. Referitor la acest lucru, nu e bine să se

[68] *Cf.* https://el.wikipedia.org/wiki/Άγιος_Νεκτάριος_Αιγίνης.

procedeze astfel cu Sfântul Potir. De fapt, tipicul bisericesc nici nu admite acest gest liturgic. De multe ori, creștinii noștri pun tot felul de lucruri în fața Preotului sau se pun chiar pe ei înșiși, dacă sunt bolnavi. E mare pericolul ca să cazi cu Cinstitele Daruri din cauza lor. Cei bolnavi se pun de-a curmezișul, de-a lungul aleii principale, iar lucrurile care se pun înaintea Preotului sunt batiste, genți, ceasuri, chei etc. Tot la mine la țară, Icoanele și Cruciulițele pentru sfințit erau păstrate nu știu câte zile în Biserică și apoi sfințite toate odată, deși se puteau face pe loc rugăciunile de sfințire.

*

La Sfântul Gheorghe Nou din București, am văzut, la un moment dat, o curiozitate foarte „unică”. Multă lume stătea în pridvor, afară, într-o anume zi, spre seară, în genunchi și în fața fiecăruia era o tăviță cu nisip, în care erau înfipte mai multe lumânărele, de parcă ar fi fost niște torturi. Stăteau în fața lumânărelelor aprinse și se rugau. Nu știu de ce și nici pentru ce. Însă nu mi s-a părut deloc serioasă ideea. Îmi aduc aminte, că într-o zi o domnișoară se ruga astfel, stând în genunchi, și i se vedea și spatele gol și chilotul un sfert la spate. Când nu mai cunoaștem decența rugăciunii și, mai ales, smerenia ei, putem sta oricum în genunchi, ca un coleg, care stă cu fundul în sus și cu capul la pământ, într-un mod foarte necuviincios. Dacă te dor genunchii sau nu poți să îngenunchezi, nu mai produce ilaritate în Biserică! E mai bine să stai în picioare și să te rogi, decât să stai cu fundul în sus, iar alții să se uite la tine.

*

Un Preot, de curând, trebuia să vorbească despre demonizatul din ținutul Gherghesenilor și și-a început predica prin a spune că cel demonizat era, de fapt, bolnav de epilepsie. El își învăța credincioșii că epilepsia de azi era, de fapt, demonizarea din acele vremuri. Și după ce a spus asta, a revenit la ideea că el era demonizat, posedat de demoni și de aceia l-a scăpat Domnul. Acum, fiecare înțelege ce poate, dacă avem nesimțirea să punem semnul de egalitate între demonizare și o boală trupească.

*

O tânără credincioasă vine și cântă cu noi la strană și o întâlnesc la Sfântul Teodor Tiron, când mă duc eu la Roșiori. Și duminică au pus-o să spună Psalmul 50 și pe ea. Și ea putea citi acolo: „mai vârtos mă spală de fărădelegea mea”, dar rostea: „făr’delegea mea”, în loc de cum scria acolo. Și am tras concluzia că a învățat textul de pe o variantă mai veche sau pur și simplu nu poate rosti cum trebuie cuvintele mai lungi. Vine mereu la Sfânta Biserică, însoțită mai mereu de mama ei. E în vârstă, dar necăsătorită, și la masa prinoaselor ea aduce mereu prăjituri, iar când se rostește Sfânta Evanghelie, la Sfânta Liturghie, ia o lumânare aprinsă în mână și stă în genunchi, la picioarele Preotului care rostește Sfânta Evanghelie. Și gurile rele din Biserică spun: „...ca să se mărite și ea”.

Și apropo de greșeli pline de comicărie, pe care le-am auzit în timpul Sfintelor Slujbe! Aveam un cântăreț care nu spunea „psalmi”, ci „pasalmi”, iar un credincios al nostru (acum neoprotestant), a citit odată din Cazanie și, în loc să citească despre „proconsulul Sergiu de Cipru”, a citit despre: „proconosul Sergiu de Cipru”. Când eram seminarist, aveam colegi care cântau, nu: „Fie numele Domnului binecuvântat

de acum și până în veac!", ci: „Fie numele Domnului binecuvântat, că de-acum s-a terminat". Era vorba de terminarea Sfintei Liturghii.

*

Un poet, prieten cu poetul Nichita Stănescu, a povestit într-o emisiune la OTV[69], că Nichita mergea împreună cu el pe stradă și la un moment dat a văzut pe cineva care era trist. S-a oprit și i-a spus: „Bătrâne, tu ești trist!". Și acela a recunoscut că e trist, pentru că nu are lemne de foc pentru iarnă. El i-a spus că nu e nicio problemă și că trebuie să vină la el peste trei zile la adresa pe care i-a dat-o. Acela vine după trei zile și Dora, soția poetului, îi deschide, iar Nichita îi spune soției să îi dea să mănânce, după care să-l aducă la el. În fața aceluia, el dă un telefon, vorbește cu cineva și îi spune că s-a rezolvat: cineva îi va aduce două mașini de lemne. Omul i-a mulțumit uluit, a plecat și de atunci nu l-a mai văzut, cel mai probabil. Și și-a primit, bineînțeles, lemnele, pe care i le-a dăruit marele poet al României. Astfel de lucruri trebuie scoase în evidență din viețile artiștilor și ale savanților noștri! Aici se vede credința din ei, umanitatea și dragostea lor de oameni. Prea mulți vor să audă numai păcatele și excesele lor, dar nu și bunele lor. Să învățăm din binele lor mai mult, căci acesta va conta în fața Dreptului Judecător! Părintele Profesor Petru I. David ne-a spus la un moment dat că Constantin Brâncuși a fost un timp Cântăreț bisericesc și un om foarte credincios și că Mircea Eliade a fost spovedit și împărtășit înainte de moarte de către un Preot pe care el îl cunoștea. Și ne spunea acest lucru despre

[69] Emisiunea „Dan Diaconescu în direct", din noaptea de 30 octombrie 2004.

Eliade, pentru ca să ne scuture din cap mitul trecerii lui la hinduism sau a necredinței lui.

Miluiește-i, Doamne, pe robii Tăi Mihai, Nichita, Constantin, Mircea, Ion Diaconul și pe toți ceilalți robi ai Tăi, care au fost artiștii și oamenii de cultură ai acestei țări și îi odihnește pe ei în slava bucuriei Tale, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin.

*

Am cunoscut un Preot, care le spunea celor ai lui, celor mai apropiați: „Sunt frumos! Eu sunt frumos, pentru că sunt o făptură a lui Dumnezeu". Și nu era vorba de mândrie, ci de o citare a Ps. 138, 14[70].

*

Îmi spunea un prieten, că într-o zi se ruga spunând Psalmul 50. Și în timp ce îl rostea, auzea în capul lui rostindu-se acest psalm încă o dată, lucru care îl enerva. El considera că e de la demoni această repetiție nedorită.

*

De la un moment dat am început să-mi scriu păcatele pentru Spovedanie pe o hârtiuță, pentru a nu le uita până mă duc să mă spovedesc. Cred că e o metodă bună „de lucru", pentru a nu mai fi ispitit de demoni că am uitat

[70] În ediția sinodală: „Te voi lăuda, că sunt o făptură așa de minunată". Însă, în LXX, această formă nu există, pentru că textul de acolo e acesta: „Mărturisi-mă-voi Ție, că[ci] cu înfricoșare am fost minunat [φοβερῶς ἐθαυμαστώθην]".

vreunul și, în același timp, stau relaxat la Spovedanie, știind că foaia nu uită niciodată. Am găsit acest procedeu și în Filocalia românească, vol. 9, ediția primă a traducerii Fericitului Dumitru Stăniloae, p. 102.

*

Mi-am adus aminte faptul că eram student și, cu un Frate de Mănăstire, l-am cunoscut pe Părintele Diacon Nicodim de la Sfânta Mănăstire Cernica. Acum este Ieromonah. Însă atunci, când l-am cunoscut, mi-a propus să vin pentru două săptămâni ca să citesc din „biblioteca Sfântului Calinic". Am fost foarte entuziast, dar s-a dovedit că am fost „prea entuziast". Am venit în vacanța de vară, cu ditamai sacoșa cu țoale, ca să citesc. Când am ajuns, Starețul de atunci, acuzat mai apoi de homosexualitate, m-a ironizat că sunt „teolog" și am ripostat. Asta nu i-a plăcut, dar am fost totuși cazat de Părintele Diacon care mă invitase. El știa pentru ce m-a invitat și pentru ce am venit acolo, dar, până la urmă, gândul lui era să rămân acolo și, prin tot felul de tertipuri, mai mult sau mai puțin oneste, să devin Monah. I-am spus că nu asta este intenția mea, că mă spovedesc la Duhovnicul pe care eu l-am ales și că eu am venit la Mănăstirea Cernica să citesc, așa cu mia promis, nu să mă călugăresc.

De cum am ajuns și până am plecat, nimeni nu m-a băgat în seamă. Spre seară, am vrut să mă duc la Priveghere. M-a impresionat cădelnița din timpul Sfântului Calinic, însă nu mi-a plăcut atmosfera internă, relațiile dintre Monahi și Stareț și cele existente între Monahi. Am intrat în Sfânta Biserică și m-am dus la strana din dreapta, pentru că la cea stângă cântau Monahii împreună cu Starețul. M-am așezat într-o strană. Dar un Monah bătrân a venit și mi-a

spus că trebuie să stau în genunchi la cei 6 psalmi ai Utreniei. Gestul lui m-a enervat. De fapt, n-am știut să mă smeresc în cele din urmă, deși era o încălcare a liniștii unei persoane, pe care eu nu aș fi avut îndrăzneala să o tulbur, dacă eu eram Monahul, iar el ar fi fost studentul prea tânăr de la Teologie. După ce am stat jos, mi-a spus să mă duc în spate, că aici nu e locul meu. M-am uitat la el cu durere și am plecat în spate. Mă durea nu că mi-a atras atenția, ci pentru că nu avea nicio autoritate asupra mea și voia să facă pe Starețul cu mine, deși eu nu eram ucenicul lui. Sunt sigur, că dacă ar fi avut ucenici autentici și pe care să-i iubească, altfel ar fi fost atitudinea lui față de mine. Cel mai rău îmi pare, când Monahii sau Preoții se dau de „Sfinți" și „trăiesc ca Sfinții Părinți" numai în cuvânt, dar nu arată mai nimic din sfiala, blândețea, atenția, finețea discuției acelora cu oamenii. N-am putut să stau decât două-trei zile la Cernica. Am plecat într-o zi de duminică, după ce mă întâlnisem cu doi foști colegi de Seminar. Mă scârbise indiferența cu care fusesem tratat. Înțeleg faptul că, dacă consideri pe cineva mai mic și mai prost, cel puțin trebuie să îl îndrumi, să îi zici și lui ceva ca să se dezmeticească. Dar a face pe sfătuitorul, când nu faci nimic, dar vrei să fii respectat, asta nu are nimic de-a face cu duhovnicia.

Cât am stat acolo, un Frate care servea la masă tot avea „grijă" să îi mai tragă câteva palme peste cap unui Monah mult mai bătrân, pe care l-am văzut îngrijind florile prin cimitir. Și asta m-a enervat! Am vrut să ripostez și să îi zic ceva aceluia, dar Ierodiaconul m-a atenționat, că s-ar putea să fie și el ispitit și de aceea face acest lucru. Însă atitudinea aceluia era constant disprețuitoare și nimeni nu îi atrăgea atenția. Doar la un singur Frate sau Monah tânăr am văzut o atitudine smerită și sfioasă la Slujbă. Monahii bătrâni voiau și ei să facă pe grozavii când cântau, dar muzica lor

era foarte guturală. Știți cum e: dacă impresia pe care o lași e proastă, cam așa mi-au apărut mie, deși poate ei sunt cu totul altfel. Am ajuns în București îndurerat, apăsat, prigonit de o tristețe adâncă. Și minunea care m-a relaxat a fost aceea că în tramvai am întâlnit o Maică, foarte distinsă, tânără, care terminase o Facultate și acum era la Medicină și cu care am discutat lucruri diverse, dar care m-a liniștit mai mult decât toți Monahii care mă neliniștiseră la Mănăstirea Cernica. Acum, atitudinea mea interioară e cu totul alta față de lavra Sfântului Calinic: mă închin la Sfintele Moaște, contemplu frumusețea de acolo, mă închin la Fericitul Dumitru Stăniloae, la Părintele nostru, cât și la alți Fericiți Părinți de acolo, iau o gură de aer proaspăt în Cimitir și în pădurea din fața Mănăstirii, dar nu încerc să mă mai apropii de cineva din Mănăstire. Cicatricele se pot redeschide, atunci când nimeni nu te cunoaște și te confundă cu te miri cine, care cască gura pe acolo.

Am învățat de atunci să nu mă mai auto-invit undeva sau să nu mă mai las invitat de cineva, care nu mă cunoaște foarte bine, pentru că mai mult îmi stric starea sufletească decât să mă zidesc duhovnicește.

*

Ierodiaconul Nicodim, de care am amintit în paragraful de dinainte, mi-a mărturisit că la mormântul Fericitului Dumitru Stăniloae se vede uneori rugându-se un Sfânt Înger. Nu mi-a spus însă cine are această vedenie.

*

Din gura unui fost coleg de Master am auzit următoarea hulă: Sfântul Simeon Metafrastul „a înflorit” Viețile

Sfinților pe care le-a rescris. Cu alte cuvinte, el „a falsificat" textul lor. Se poate una ca asta?! Mai putea fi el considerat Sfânt de întreaga Sfântă Biserică, dacă făcea una ca asta?!! Sfântul Dionisios Areopagitul e negat cu asiduitate în scrierile „teologice" de astăzi. El e declarat, nici mai mult și nici mai puțin, decât „eretic". Referitor la Sfinții mai noi, un Protosinghel mi-a spus între patru ochi că el nu dă doi bani pe unii „ca Siluan". Se referea, bineînțeles, la Sfântul Siluan Athonitul. Unii dintre Profesorii universitari de Teologie de la București consideră pogorârea luminii sfinte de la Pași, din Mormântul Domnului, drept „o mare șarlatanie". Un Părinte, mort acum, chiar a vrut să mă convingă de faptul că grecii pun nu știu ce substanțe în lumânări și de aceea nu arde lumina aceea sfântă câtva timp.

*

Cunosc oameni care au fugit să se preoțească și apoi nu știau cum să scape de Preoție. Un fost coleg al meu din Preot s-a făcut polițist, iar Preoteasa l-a lăsat și s-a măritat cu altul, care se ocupă cu amenajarea apartamentelor. Altul a fugit în Spania cu banii pentru pictura Bisericii. Altul s-a preoțit, dar și-a lăsat Preoteasa pentru a pleca în străinătate la studii și acum vrea să facă o Biserică pe lângă București, unde să slujească și să trăiască de unul singur. Ispite mari. Ajută-ne, Preacurată Stăpână, pe noi toți și ne miluiește!

*

Cea mai mare bucurie e să găsești Sfinți Părinți cu o mare harismă a discernământului.

*

Infatuarea la un Preot îl face să arate ca un măgar ce dorește să primească atenții imperiale. În loc să se smerească, mulți dintre ei atunci se încred și mai tare. Și credincioșii nu-i suportă pe Preoții încrezuți, infatuați, care cred că „le știu pe toate”.

*

Am transformat ascultarea într-o „virtute” oarbă, disprețuind astfel cel mai mare dar dat de Dumnezeu celor care vor să se mântuie.

*

Ce trebuie să simtă un Preot nou-hirotonit, când i se pune pe palme Sfântul Trup al Domnului? Poate fi descris sentimentul, starea aceea?

*

Deși nu vedem (majoritatea) când și cum se pogoară slava Sfântului Duh ca să prefacă pâinea și vinul în Trupul și Sângele Domnului, unii frați când se împărtășesc simt că El este acolo. Îl gustă, Îl mănâncă pe Hristos Dumnezeu. Ei știu că Acela e Hristos. El le curățește trupul. Le curățește mintea, inima, limba, tot trupul lor, căci asta face focul, simțit duhovnicește, al harului dumnezeiesc. Ei Îl simt pe Domnul cum Se unește cu ei în mod real și deplin.

*

Dacă ai un Părinte duhovnicesc și ai o relație totală cu el, pe deplin dumnezeiască și nespus de frumoasă, nu te

mai gândești vreodată la faptul să îl renegi sau să îl părăsești.

*

Pe când mă aflam în rătăcirea înșelării, o colegă poetă mi-a spus, ca din voia lui Dumnezeu: „Mâinile tale nu sunt decât pentru rugăciune și pentru scris”. A avut mare dreptate! Uneori, Dumnezeu îți poate vorbi și prin oameni necredincioși, care nu Îl cunosc pe El cu tot dinadinsul.

*

Fratele Ioan[71] spunea la o emisiune televizată: „America îți dă voie să fii credincios, dar îți insinuează să nu fii prea credincios”. E o minciună, spunea el, pretenția administrației americane și a președinției de a se declara distantă de problemele religioase ale cetățenilor atâta timp cât fiecare are o religie a lui. Și îi dau dreptate! Întrebat despre modul cum s-a convertit la Ortodoxie, el a mărturisit, ca unul ce fusese născut în familie protestantă și care trecuse și pe la romano-catolici, că atunci când a intrat în Biserica Ortodoxă s-a simțit ca un om normal. „Nu mi s-au părut Icoanele ceva străin. Cum să nu respect chipul lui Hristos?!”. Și, mărturisea el, că la fel de normale i s-au părut și Spovedania și toate celelalte ale Bisericii.

*

[71] Nu vrea să-i mai spun John, ci Ioan, ca în România, nu ca în America lui.

Într-un alt documentar televizat, făcut în 1998, am văzut cum pe fluviul Don [Дон][72] plutea o Biserică ortodoxă, construită pe un mic vapor și în care Preoți ortodocși oficiau toate Slujbele ortodoxe. Pentru mulți era o mirare, o minune, o surpriză. Și pentru mine a fost o mare surpriză plăcută. Preoții erau ruși și se adresau oamenilor care nu erau în mare parte botezați și pe care îi boteza chiar în apa fluviului. Tragedia persecuției bolșevice era destăinuită cu de-amănuntul. La un moment dat, mărturisește un Preot, au venit trei țărani la ei ca să le ceară să se roage pentru ploaie. Și Preotul le-a spus că ei trebuie să se roage ca să vină ploaia. Și țăranii le-au spus că nu știu cum să se roage. Atunci, Preoții le-au arătat Icoana Domnului și pe cea a Maicii Domnului și le-a spus ce trebuie să zică în rugăciune. Preoții au făcut atunci rugăciuni împreună cu țăranii. Și, spune Preotul acela, că la nici două ore de la rugăciune a plouat din belșug. Dar niciunul dintre țărani nu s-a întors ca să-I mulțumească lui Dumnezeu. Și, mai departe, continuă cu un alt dialog, pe care l-a avut cu oamenii unui sat. El i-a întrebat pe aceia:

„De când nu v-ați mai împărtășit cu Trupul și Sângele Domnului?”.

„Niciodată!”.

„De ce?”.

„Pentru că nu am văzut niciodată nicio Biserică”.

Aviz celor care spun că Biserica Ortodoxă Română s-a „dat cu totul” cu comunismul și că e „coruptă”. Dacă Patriarhii României nu ar fi avut abilitatea de a discuta cu conducătorii statului comunist, nu s-ar mai fi distrus doar câteva zeci de Biserici, cum s-au distrus, ci s-ar fi distrus toate Bisericile din România.

---

[72] *Cf.* https://ro.wikipedia.org/wiki/Râul_Don_(Rusia).

*

Translatez aici câteva ziceri ale demonilor, pe care le-au rostit dintr-o Soră de mănăstire cu numele Maria[73], care a fost un timp demonizată și pe care cineva le-a înregistrat pe o casetă audio la Sfânta Mănăstire Brâncoveni. Înregistrările s-au făcut în zilele de 7-8 august 1993, la Slujbele de sâmbătă seară și duminică dimineața.

Partea A. Voce guturală, horcăieli, mugea ca o vacă. „Nu vreau să te mântuiești! Nu vreau să îmi iei locul în cer, că noi am căzut din mândrie!...Nu!...Dacă mai stăteai acasă, te spânzuram. Cine te-a adus aici? Am pierdut! În zadar...Eu n-aveam putere, n-aveam și n-am putere. Nu...nu...nu!... Niciodată n-am să cad". Horcăieli. „Mi-aproape sfârșitul! În chinuri mari o să ies. În peșteri...Nu vezi că nu mai tac. Distrează-te, proasto! Pleacă din Mănăstire și te las în pace! ...Degeaba zici...Degeaba zici...(se refera la cântarea Maicii de la strană) Nu pot să suport. E o bătaie mare toiagul...Nu mă las până în ultima clipă. Nu mă las până în ultima clipă. Când oi vedea că i s-a socotit sufletul, atunci plec și eu. Până atunci n-o las. Sunt trimis pe toată viața. Iar acum a început să se dezlege. De nouă luni de zile a început să se dezlege. Și s-a dezlegat. E ultima lună...(plânset al demonilor) Pe fiecare lună s-a desfăcut câte o legătură. Mai mă țin într-un crâmpei de legătură. Unde să mă duc?!...Mă duc [de la ea] de atâtea Masluri, de atâtea rugăciuni...Dar nu mă las, că

[73] Am văzut-o de aproape pe această femeie, imediat după ce s-a vindecat, însă a rămas cu sechele. Am întâlnit-o de curând la Sfânta Mănăstire Cernica, la Sfântul Maslu. Are două fetițe, iar mama ei, care i-a făcut vrăji – cel puțin așa știu eu – atunci când am văzut-o la Mănăstirea Brâncoveni, era atât de demonică la înfățișarea chipului ei, încât mă cutremur și acum, când scriu, de cum am simțit demonii în ea atunci, când am văzut-o în treacăt.

sunt foarte cumplit. Nici nu există în lumea asta cumplit ca mine cum sunt [eu]. Sunt căpetenie. Nu știți că mi-a luat gradul? (plânsetul demonilor)

Primim gradul după osteneală și noi...N-am unde mă ducea...Aoleu! N-am știut...N-am știut. Am zis că mi-a dat un toiag din Iad...Și n-am știut că o să se întâmple așa ceva. Mă tem că n-am știut. N-am știut de loc taina. N-am știut că lucrați cu Taină. Aoleu!...Am fost blestemat și sunt blestemat. Atâția Preoți!...Nu știți ce grad mare au ei. Are har[74] mai mare ca Îngerii! Pot să fie cum ar fi ei, are har[75]. Și harul lor ne topiește[76]...Ne topiește...

Sînt[77] în cap, sînt în spinare, sînt în stomac, sînt în pântece, sînt în picioare, sînt în mâini, sînt în fiere, sînt în ficat, sînt în toate mădularele ei, sînt...Mi-a aflat vicleșugul și greu o mai înșelăm...(scâncete)...Blesteamă, blesteamă pe Hristos ca să scapi de chin! Blesteamă-L și leapădă-te de El, că nu te scapă! Eu te scap. Eu fac minune și te scap, dar leapădă-te de Hristos, ticăloaso!

Mi-e sufletul [ei] dăruit mie...Legătură mare ai avut! A început să se dezlege!...Mai mă țin într-o legătură slabă.

[«Atât! Te duci», spune o voce feminină, care era împreună cu Maria, cu cea demonizată.]

Eu am îngăduială s-o chinui. N-o chinui de capu' meu ...Și nu mi-am dat seama de ce...N-am știut taina. N-am știut că lucrează cu Taină. N-am știut. N-am știut. (Ahaa..., mugete) Eu plec și vin. Eu plec și vin. Eu ies din ea, dar iar viu. [„Iar vii?", îl întreabă aceeași voce.] Rugăciunea mă gonește, dar iar viu...De unde o fi având [atâta] putere [să

---

[74] Nu a folosit pluralul, ci singularul.

[75] Aceeași situația și aici.

[76] În loc de: topește.

[77] A folosit fosta grafie, încă în uz în anii '90.

reziste]?! De unde o mai fi [în viață], [la] câte i-am făcut?! Vai mie! Vai mie! Vai, vai, vai!...Vai, vai, vai! Mi-am pierdut toată osteneala. Aoleu!...De atâta timp...N-am știut. N-am știut. N-am știut...Ooh!...Sunt cuvânt să urli ca lupu', sunt arici făcut, sunt șarpe, sunt vrajă de mort. Sunt din bălți... Sunt din bălți...

Iahaha...Iahaha...Haha...Haha...Haha...Haha!...

Să vedeți ce ispite vă aduc! Acum trăiți în Mănăstire? Iahaha...Haha...Ia...Haha!...Mă arde...(face un zgomot asemenea iepurilor care fac sex)...Nu pot să mă bat cu cel care are puterea rugăciunii. Că eu nu vă știu gândul. Eu nu vă știu gândul. Phî...

[Maria își revine și spune: «Parcă sunt de pe altă planetă și sunt trântită aici. Nu știu cei cu mine. Nu mă lasă! Nu mă lasă! Nu mă lasă! Nu mă lasă! Nu mă lasă!». Cineva o întreabă: „Cine nu te lasă?"...Nu răspunde. Se roagă.

Pe fundal e o cântare a Preacuratei Stăpâne, care se cânta atunci la strană. E vorba de Slujba Vecerniei. Nu se prea înțelege ce spune. Vorbește de o cădere și revenire a ei. Vocea ei e prea subțire în comparație cu vocea guturală a demonului, care vorbește prin ea în anumite momente. „Câtă durere!...". Se roagă. „Îndrăznesc și eu la milostivirea Ta. Doamne, miluiește-mă cum știi!...Mântuiește-mă cum vei știi!". Se roagă și ajunge la momentul în care pomenește de Înfricoșata Judecata și zice de două ori: „Ce vai va fi!". Vecernia aceasta se continuă cu Utrenia și avem, de fapt, o Slujbă de Priveghere. Se rostește de către Preot Sfânta Evanghelie, în care Iisus Cel Înviat, Domnul nostru, intră prin ușile încuiate și, stând în mijlocul Ucenicilor Săi, le spune lor: „Pace vouă!". Nu se mai aude niciun sunet din partea demonilor.

Partea B. Sunete din partea demonilor. „Auu!...(scâncet de copil) (manifestare de durere), Aaa...(ca o femeie

rănită), Aaa...(accente sexuale; un pasaj scurt)...Aoleu, Doamne, ce...! Aaaa!...(demonii fac asemenea unei capre, apoi un plânset enervant; un moment de respiro; se aude un zgomot, ca și când și-ar fi înghițit cineva limba)

Doxologia mare. Niciun sunet din partea demonilor. Cineva se roagă pentru ea sau ea se roagă. Se rostește rugăciunea Sfintei Cruci, cu care ne închinăm patul la culcare, apoi troparul Sfintei Cruci și alte rugăciuni în care Sfânta Cruce și puterea ei era subiectul central. Nu înțeleg prea bine. Cel care a înregistrat manifestările demonilor a fost un bărbat și, uneori, a înregistrat bucăți mari din Slujbă, care nu se refereau la elemente din posesia Mariei. Întrerupere bruscă.

Slujba de a doua zi, o zi de duminică. Cel care înregistrează vorbește despre demoni. Binecuvântarea mare a Sfintei Liturghii, *Sfinte Dumnezeule* și, la ieșirea cu Cinstitele Daruri, începe din nou demonul să grăiască. Nu s-au auzit niciodată două glasuri, în același timp, vorbind din ea și nu s-a folosit niciun alt cuvânt, dintr-o altă limbă, ci s-au folosit numai cuvinte din limba română.

„Aaa...(strigăt puternic) Arde!...Arde!...Nu mă arde, Iisuse! Tu mi-ai îngăduit s-o chinui! Nu mă topi! ...Aoleu!... Te-ai ascuns în Potirul ăla ca să mă arzi?! Nu mă arde! Te-ai ascuns să mă arzi? Nu!...Aaaa!...(țipăt mare; geamăt) Te-ai ascuns să mă arzi?! De ce Te-ai ascuns acolo? Nu mă arde! Tu mi-ai îngăduit s-o chinui. Nu mă arde! (geamăt) Aoleu! ...Mi-ai luat toată puterea. Aoleu!...Mi-ai luat toată puterea? De ce Te-ai apropiat? M-ai topit. Aoleu!...Voi nu știți ce putere a trecut peste mine. Aaaa!..."

[Maria pare că plânge. „Ca pe Împăratul...", „Iubite-voi, Doamne"...cântat de către Preot, după care se aud Binecuvântările morților, de la o Slujbă de Parastas]. Se aud urlete de durere, dar fără cuvinte. „Mă arde rău în ea. Nu mai pot

să stau! Nu mai pot! Mă arde rău! Mă topiesc! Mă arde rău...rău...Nu mai pot să suport...Nu mai pot...Nu...(vaiete și miorlăieli tâmpite)...Mi-a îngăduit să intru în tine...(vaiete) ...Trebuie să iau un suflet să-l duc în Iad. Când o muri ea tot mă duc cu un suflet din neamul ei în Iad. Eu nu plec fără suflete. Eu i-au un suflet...Aaaa...Nu suport! Nu mai suport câte îmi fac...Eu plec, dar intru în ea, căci vin de la voi în ea. Eu plec, dar iarăși viu în ea. Plec și viu. Plec și viu. Să se sature, să-mi facă voili[78]! Ihaha!...Nu mai suport unde m-a adus. Le duc acasă. Le duc acasă de aici! Nu e locul ei aici. Ihaha...Iiiia...Ihaha...

Dacă aș avea eu o putere, pe loc aș zdrobi-o, dar nu mi-e îngăduit. Nu mi-e îngăduit. N-am știut pentru ce o chinui. Am zis să-i duc sufletul în Iad. Și n-am știut că am pierdut atâtea suflete...Aoleo!...Aoleo!...Unde să mă duc? Nu știi ce ocară am. Nu știi ce ocară am...Sunt aproape...Nu mă las!... Până în ultima clipă...Nu!...Io...Nu mi-a venit timpul să plec. Ies pe moment, dar vin înapoi. Sînt în toate mădularele ei...".

Se aude din nou glasul normal al Mariei...„Nu-i așa, că nu mă lași, Iisuse?"...Se termină caseta.

Știu că la Sfânta Mănăstire Sihăstria s-a făcut o carte întreagă cu vorbele demonilor din ea sau din altă femeie posedată. Însă îmi pare rău că nu am și alte mărturii reale, ca să am termeni de comparație. Se observă cum demonul care vorbește din ea se lamentează, se plânge în mod pervers, minte, învață la blasfemie, amenință. Nu știu dacă e unul sau mai mulți, dar el spune că e o căpetenie. Înregistrarea începe cu căderea lor din cer și spune și motivul: mândria. Se declară net împotriva mântuirii ei. Pe de o parte, o amenință, iar, pe de altă parte, spune că nu are pu-

[78] Am lăsat greșelile de exprimare pentru autenticitate.

tere asupra ei și spune că Hristos i-a îngăduit aceasta, ca să intre în ea, dar pentru ca să-L acuze pe Hristos că ar fi „autorul răului". Demonul vorbește o limbă română logică, chiar dacă cu multe repetiții, folosește un limbaj popular. Greșelile lui sunt puține: sînt, topiește, o încurcare a pluralului cu singularul, etc. Dar nu spune „eu vin", ci „eu viu", cum spune omul de la țară. Maria e făcută proastă că nu se distrează. Dacă citiți și recitiți aceste cuvinte, ce par desprinse din dialogurile teatrului absurd, veți găsi în ele multe rădăcini ale mentalității postmoderne. Căci cine nu se distrează e „prost". Distracția e cea care „contează" pentru tineri și nu numai. Iar acum, la showurile televizate, cei în vârstă se dezlănțuie mai rău decât cei tineri, pentru că acum e timpul „afirmării" și pentru ei.

Amintește de „toiag" și prin toiag se referă la Sfânta Cruce a Domnului. „Socotirea sufletului" e o expresie tipic românească, care amintește de Judecata de Apoi. Spune că e trimis, dar nu spune de către cine. Iar ideea „dezlegării" poate fi înțeleasă ca timpul de când ea luptă împotriva lui. „Crâmpei de legătură" e chiar o figură de stil foarte ilustrativă. Nu știu ce pregătire intelectuală are Maria, dar nu pare să aibă studii universitare, ci cel mult liceale. E interesant de studiat în ce măsură demonii folosesc limbajul și cunoștințele celui posedat. Însă limba română, pe care o folosește demonul acesta, e mult mai bună decât a unora care vorbesc astăzi pe stradă. Se laudă că e „cumplit", cum se laudă omul bogat că are bani și îi sparge pe toți la nas. Spune că e căpetenie, că e gradat, dar că i s-a luat gradul din cauza Mariei. Vorbește de osteneala lui în a face rău. Vorbeam altă dată despre faptul că și răul e o osteneală. Și dracul e de acord cu asta, căci nici răul nu se face atât de ușor pe cât se crede. Vorbește de taină și de Taină în același timp, de blestemul preoțesc, de har, de „puterea rugăciunii", de

ascunderea lui Iisus în potir, despre plecările și venirile lui din Maria, de faptul că nu a știut pentru ce o chinuie. Există destăinuiri succesive în discursul lui, alături de multe repetiții și văicăreli. Face comparația între Preoți și Sfinții Îngeri și îi vede mai mari pe Preoți. Indiferent de viața lor (și asta place Preoților care fac ce vor), Preoții au har. Dar noi știm că cei care sunt găsiți vinovați și sunt scoși afară din Preoție, nu mai pot să facă Slujbe în continuare.

Minciunile demonului se îmbină cu citate scripturale sau cu adevăruri arhicunoscute. Faptul că e în mădularele noastre, dacă noi suntem păcătoși notorii, că poate să intre în noi și să acționeze dinăuntrul nostru, prin patimile noastre, e adevărat. O îndeamnă să Îl blesteme pe Hristos, ca el să o scape de chin printr-o „minune". El însuși vorbește de „minune" și nu e de mirare că acoliții săi pot face „minuni" cu puterea lui. Din datele lor, ierarhiile ar fi ceva comun și la ei. Unii demoni sunt mai mari, iar alții mult reduși în grad. Vorbim de ierarhii de „putere", după răutatea fiecăruia.

El spune că îi e dăruit sufletul ei, dar de către cine? Cine e vrăjitoarea? Nu ne spune acest lucru! Nu a spus: „No chinui de capul meu", ci de „capu' meu", ca țăranul neaoș din Muntenia. Demonul împrumută așadar limbajul celui pe care îl posedă. Se miră și el cum de mai are atâta putere, după ce a chinuit-o din destul. O face „proastă" și „ticăloasă", dar nu mai mult.

Spune prin ce vrăji a ajuns în ea: vrajă de mort și alte ingrediente. Cu ideea că nu ne știe gândul, vrea să ne spună că nu înțelege nimic din ceea ce vrem noi, ceea ce e o minciună. Treceri bruște de la o stare la alta, ca în teatru sau ca în ființa celor care sunt plini de patimi vii. Numește Cinstitele Daruri deja Hristos, deși ele nu sunt sfințite și indică faptul că El stă în Potir, ca să vadă credinciosul mai neș-

tiutor, că și dracul știe Teologie sau Îl simte „bine” pe Dumnezeu. De ce nu îi lăsa Domnul pe draci să Îl vestească, ci îi scotea din oameni? Pentru ca să nu înțeleagă oamenii, că și dracii ne spun lucruri bune. Și de aceea spun Sfinții Părinți, că dracii, chiar dacă ne-ar spune și lucruri adevărate, nu ni le spun pentru că le e „drag” de noi, ci pentru ca să-i credem și apoi ne vor spune minciuni cu carul, afundându-ne în cea mai mare întunecare sufletească.

Vorbește de „îngăduință” din partea lui Dumnezeu, dar și de „puterea” lui, adică de două lucruri care se autoexclud. Îngăduința Lui nu e pentru ca demonul să aibă de cine să-și bată joc, ci pentru ca omul să se îndrepte. El simte puterea lui Hristos, dar tot el o învăța la blasfemie. Lucruri contradictorii. Puerilitatea lui e pe măsura răutății de care e condus. Exprimarea durerii e reală, chiar dacă el ar vrea să nu fie. Vorbele lui fac și ele trimiteri la Sfintele Evanghelii, dar asta indirect și cu scop rău.

Monomania cu care se raportează la Iad și monologurile sale sunt expresia celei mai vii stări de egoism, de răutate și închistare. Pentru mine e interesant faptul că demonul a vorbit cu un limbaj pe care îl putea înțelege omul mediu și nu cu un limbaj intelectualist sau teologic foarte elevat. Nu folosește termeni precum chenoză, unire ipostatică sau îndumnezeire, dar nici termeni neologici din limba română. Mă opresc aici. Se pot spune multe, bineînțeles. Iar demonologia adevărată ar trebui să se facă pe astfel de texte, în care demonii ne furnizează informație brută despre ei înșiși.

*

După ce a venit din pușcărie, poetul și omul de credință Vasile Voiculescu i-a spus într-o zi fiicei lui că, fiind

în pușcărie, venea cu gândul, o singură dată pe zi în camera ei și se ruga în fața Icoanei vechi, pe care o avea acolo. Când am auzit mărturia pe care a dat-o fiica lui, mi-am dat seama, că uneori am făcut și eu același lucru, rugându-mă pentru cei pe care îi cunosc și la care mă duceam cu gândul, stând în mijlocul camerei lor, lângă ei sau în altar, cu cei care sunt Preoți. Când s-a întors din pușcărie, poetul nu mai știa să scrie (sper să nu fi înțeles greșit), așa că punea pe cineva să scrie în locul lui. Despre el a scris în *Jurnalul fericirii* Părintele Nicolae Steinhardt, iar autorul reportajului a spus că s-a născut noaptea, a fost băgat la închisoare noaptea și a murit tot noaptea. A murit din cauza unei boli de oase, care îi mânca vertebrele. Miluiește-l, Doamne, pe robul Tău Vasile și odihnește-l împreună cu Sfinții Tăi, ca un Bun și Iubitor de oameni!

*

Veneam de la Turnu Măgurele spre Roșiori cu trenul și intră în discuție cu mine un om minunat: Ion Carabașul, care fusese 17 ani primarul comunei Salcia. Îmi spune despre realizările sale, despre moartea soției lui de cancer, despre peripețiile vieții sale și îmi spune că s-a născut în 1917. A fost pe front până la capăt și a scăpat cu viață. Și crede că dacă ai scăpat de război cu viață e ceva. Și ce m-a surprins cel mai mult e că a scos o iconiță a Preacuratei Stăpâne din portofel și mi-a spus că nu pleacă fără ea. Fostul primar comunist e un om credincios!...

Ajută-i lui, Doamne, și îl miluiește pe el!

*

M-am uitat pe Mineiul lunii noiembrie, pentru că era la strană și aveam să cânt din el. Eram în Biserica *Sfântul Teodor Tiron* din Roșiori de Vede. Și, pe o pagină terminală, găsesc scris: „În anul 1911, noiembrie, 1930, în ziua de Sfântul Andrei, dimineața, la 5 fără un sfert, s-a deschis cerul și am văzut o flacără de sus și până în jos”[79]. Cel care a făcut însemnarea, cel mai probabil Cântărețul de la strană, credea că e vorba de „o flacără dumnezeiască”. Nu a văzut numai el acest lucru, ci și Preotul Mihai[80]. Însemnarea e foarte citeață și e scrisă cu tuș negru. Un text foarte caligrafic, dar din păcate, cărțile de la strană sunt purtate neglijent și au multe rupturi. Nu ne place, pare-se, la mulți dintre noi, să păstrăm patrimoniul de neegalat al Ortodoxiei.

În pagina următoare, în partea de sus a paginii, avem o altă însemnare, scrisă de data asta cu creion negru. Același bărbat anonim, ne anunță că acum, pe când el are 75 de ani, pe data de 10 noiembrie 1940, a avut loc un mare cutremur de pământ[81]. Nota e scrisă tremurat și nu are claritatea și frumusețea celei dintâi. Între cele două însemnări trecuseră 29 de ani. În tot acest timp, acela fusese Cântăreț aici și însemnase aceste rânduri ca o continuare a celorlalte.

În 1940, aflăm tot de la el, că Preotul Mihai era acum Preot pensionar. Pe o altă pagină a acestei cărți, pe care nu mai mi-am notat-o, am găsit că Marin Baltag era cântăreț aici din 1886, iar o altă însemnare arăta, că pe 25 noiembrie 1947 Arhiereul Pavel Șerpe a vizitat toate Bisericile Roșiorului. Notând toate acestea fugitiv – eram la Sfânta Liturghie – m-a străfulgerat gândul să fac o asemenea muncă de

---

[79] *Cf. Mineiul lunei lui Noemvrie*, tipărit pe timpul Regelui Carol I, cu aprobarea Sfântului Sinod al BOR, Tipografia Cărților Bisericesci, București, 1892, p. 468.

[80] Ibidem.

[81] Coperta cărții, ce ar fi trebuit să fie p. 469.

cercetare în toate Bisericile pe unde merg. Dar cine este atât de bun și de atent la memoria locașurilor noastre, încât să mă ajute pe mine să fac o asemenea descriere, a unor lucruri care țin de trecutul nostru și de identitatea noastră istorică? În cărțile de cult găsim o tradiție a locului, însemnată fugar și cu o conștiință foarte scrupuloasă a neuitării. Eu aș vrea ca să o știu și să se știe. Dar câți vor să mă ajute, pentru ca să o cunoaștem cu toții? Nu avem o memorie a celor care sunt înmormântați într-un cimitir. Nu sunt liste cu numele acelora, care sunt îngropați în cimitirele noastre. Pe ici pe colo găsim liste cu ctitorii și donatorii care au contribuit la zidirea și păstrarea unor Biserici peste timp. Câte Biserici au jurnale istorice cu evenimentele întâmplate în timp? Actele care atestă Botezurile, Cununiile și Înmormântările trebuie văzute nu numai ca acte financiare, ci mai mult ca acte istorice. Dacă nu le păstrăm, nu putem să le explicăm altora. La ce folos că o Biserică e veche, dacă nu are o memorie a celor care au trecut prin ea și au rămas în istorie într-un fel sau altul, adică în conștiința neamului și a lumii? Cărți și CDuri cu Icoanele, pictura și odoarele Sfintelor Biserici trebuie să facem cât mai multe. Munca de restaurare trebuie să meargă mână în mână cu munca de întreținere a lor. În măsura în care nu le uităm pe cele ce s-au petrecut în istorie, îi putem învăța și pe alții din neuitarea aceasta plină de folos. Și dacă istoria ne-a învățat răul, noi trebuie să îl convertim în bine, transmițând altora gândul că răul trebuie învins prin bine și prin răbdare plină de rugăciune și de dragoste.

*

Părintele Maxim, Starețul Schitului Bâtca Doamnei din Județul Neamț, spunea că un tânăr de 17 ani, cu numele

de Adrian, pe 23 iulie 2004, aflându-se într-un dormitor din incinta Schitului, a văzut în colțul de lângă ușă, „un drac în carne și oase, cu copite, coadă și coarne, privind rânjind la cei din cameră. Arătarea avea păr negru din cap până în picioare, iar în jurul lui era un miros insuportabil de pucioasă. Speriați, oamenii au început să-și facă Cruce și să se roage, iar întruchiparea s-a topit într-un nor de fum”[82]. Tot acest Preot mărturisește mai departe, că un băiat închis la psihiatrie cerea să i se dea „apă vie”. Băiatul se numea Viorel și mama lui a apelat la Părintele Maxim, pe când acesta era în Sfânta Mănăstire Bistrița. După ce l-a spovedit pe băiat, el i-a dat să bea Aghiasmă Mică, iar după 4 zile acesta s-a vindecat spre mirarea medicilor. După ce l-a vizitat pe Părintele Maxim de trei ori, Viorel a scăpat și de patima beției, care îl adusese în pragul nebuniei.

*

A oprit un taximetrist și ne-a luat pe câte trei. Și șoferul îmi spune ce cred oamenii despre Părintele Gabriel de la Gresia. Unii cred că s-a „castrat”. Astfel își explică ei, de ce acesta nu are soție și de ce nu are nevoie de relații sexuale. Alții cred, dimpotrivă, că dacă s-ar culca cu o femeie „nu ar mai avea puterea să vindece și să scoată demoni din oameni”. Și, de aceea, el s-ar reține de la actele sexuale din dragoste pentru oameni. Dar o altă parte de oameni e de părere că el se culcă cu Maicile care îl ajută la Slujbe, că „nu poate rezista un bărbat fără să se culce cu

[82] *Cf.* Revistei *Lumea misterelor*, IV, nr. 11, 24 noiembrie – 13 decembrie 2004, art. lui Ionel Grama, „Necuratul vine la schitul Sihlea”, p. 12. Deși revista e plină de tot felul de inepții de-a dreptul hilare, câteodată se strecoară în paginile ei și lucruri autentice ca acesta. Cel care a mărturisit acest lucru este fotografiat lângă articol.

cineva". Puteți observa ce părere „bună" au unii din credincioșii noștri despre Preoții celibi și cum nu pot aceștia să creadă că poate exista și asceză adevărată chiar și în lumea de azi. Eu nu l-am văzut pe acest Preot decât pe stradă, în treacăt (dacă o fi fost el acela), dar niciodată nu l-am audiat.

*

Profesorul Doctor Ștefan Gorovei, Profesor de Istorie la Facultatea „Alexandru Ioan Cuza" din Iași, a spus, în conferința despre Sfântul Ștefan cel Mare, ținută în aula Facultății de Drept din București, pe data de 14 noiembrie 2004, că un istoric poate face cel mai mare act de smerenie spunând: *Nu! Nu știu acest lucru!* Pentru că „e un act de smerenie și a citi". A citi, pentru a da un răspuns ce necesită multă cercetare.

*

Același: „Avem nevoie de alții să ne învețe, dar noi înșine suntem cei care trebuie să căutăm adevărul".

*

Același: „Ridicările Mănăstirilor erau momente de rugăciune, momentele lui de rugăciune. Pentru el, Mănăstirile nu erau creații culturale". Se referea la Sfântul Ștefan cel Mare.

*

Același: „Când a câștigat lupta de la Vaslui, Sfântul Ștefan a poruncit să nu se spună de către nimeni că ei au

câștigat lupta, ci Dumnezeul Cel Atotputernic. Sfântul Ștefan nu promitea electoral ca cei de azi. Pe pisania de la Războieni stă scris: «și, pentru păcatele mele, creștinii au fost biruiți de păgâni». Biruințele erau spre slava lui Dumnezeu, pe când înfrângerile erau din cauza păcatelor sale".

*

Același: „Când el avea semne că va pierde o luptă, el a respectat voia Sa: a renunțat la luptă".

*

Același făcea un îndemn pentru cei care vor să studieze cu adevărat: „Luați lucrările cele mai grele ca studiu, pentru ca să rămână ceva în urmă! Nu compilați din trei cărți!".

*

Același: „Îndemnul meu e munca. Și acest lucru e cel care rămâne".

*

Același: „Un istoric nu-și face bine meseria, dacă nu afirmă un adevăr și nu-l apără în același timp."

*

Același: „Eu mă consider subiectivist. Și am să vă spun cum mă apropii eu de o figură a istoriei pentru ca să o cunosc. Moare Alexandru, fiul Sfântului Ștefan într-o zi, iar

el face ceva important în acea zi pentru istorie, cu toată durerea de care era copleșit. Eu așa îl simt pe Sfântul Ștefan cel Mare! Trebuie să ne apropiem de omul pe care îl studiem și așa trebuie să îl percepem".

*

Părintele Vasile Gavrilă a spus în aceeași seară despre o femeie care nu știa carte și care venise să se spovedească la Fericitul Paisie Ieroschimonahul. Și ea îi spune că nu știe carte, dar se roagă și ea după cum crede că trebuie să se roage. Și acela îi cere să îi exemplifice modul cum se roagă. Și ea începe să-i spună, că atunci când spală, ea zice: „Cum spăl eu vasele, așa și Tu, Doamne, sufletul meu!" și tot așa, cu rugăciuni de mare forță și expresivitate. Și când a auzit-o Fericitul Paisie, i-a spus că se roagă bine și că nu e nevoie de alte rugăciuni, că așa cum le zice ea e cel mai bine, pentru că Dumnezeu de astfel de rugăciuni e flămând.

*

Alte date de la Părintele Marcel Hancheș, despre Fericitul Ghelasie de la Frăsinei, din scrisoarea primită pe 26 noiembrie 2004:

„Am stat un an și mai bine în apartament cu actualul Ierodiacon Calinic de la *Piatra Scrisă*. Era, împreună cu Părintele Neofit Ieromonahul, de la aceeași Mănăstire, ucenicul Părintelui Ghelasie. De la el am învățat regimul [alimentar al] Părintelui Ghelasie și mi-a ajutat mult, numai că eu l-am adaptat necesităților mele și niciodată nu am socotit că sunt ucenic al Părintelui Ghelasie, deși aș fi fost bucuros să am un astfel de Avvă. Pur și simplu este o dietă

care mă ajută enorm în cugetarea la cele sfinte, având în vedere că economisesc timp, bani și agitație trupească. Prin ea, cu harul lui Dumnezeu și cu rugăciunile Părintelui Ghelasie, mi s-a împuținat vizibil patima lăcomiei și împrăștierea [minții]. Despre Părintele Ghelasie am aflat tot felul de detalii calde, tot de la el, de la Ierodiaconul Calinic.

Altcineva, un om drag mie, spunea că n-a văzut om mai fără de răutate decât Părintele Ghelasie. Cred că e cea mai potrivită caracterizare. Am aflat că Părintele îl avusese Duhovnic pe Cuviosul Arsenie Praja[83] și că urmează tradiția Pustnicilor din Cheile Râmețului, care au un specific aparte de nevoință, numită «iconică». Din cărțile Părintelui mi-am dat seama că a avut o experiență unică și uluitoare alături de Duhovnicul său, chiar vederea luminii necreate, cred eu, deși nu l-am întrebat.

Îmi spunea Părintele Calinic (când stăteam împreună îl chema Virgil) că Părintele Ghelasie avea darul de a cunoaște vrednicia omului când venea la Împărtășanie. Pe mulți i-a oprit de la Împărtășanie doar uitându-se la gura lor, fără să-i știe de undeva. Într-un an am fost și eu cu Virgil la Sfinția sa. Locuia pur și simplu într-un butoi rostogolit și proptit, undeva la câțiva metri de intrarea de zid din Mănăstire. Avea o grădinuță și pe afară tot felul de fructe de pădure, ciuperci, legume etc. puse la uscat. Ne-a îmbiat cu vestitul lui posmag, parcă. Era retras și nu prea avea chef de vorbă. Era probabil adâncit în sine. Abia după mult timp ne-a deschis ușa butoiului. Am vorbit puțin, nu mai știu ce, dar oricum a fost scurt. La plecare a vrut să ne dea niște bani,

---

[83] Arhim. Nicodim Dimulescu a scris despre el cartea *Părintele Arsenie Praja pustnicul*, pentru că i-a fost ucenic de la vârsta de 13 ani, *cf.*

https://adevarul.ro/stiri-locale/alba-iulia/cine-este-parintele-arsenie-praja-pustnicul-din-1675898.html.

dar eu, fiind mândru, nu am vrut să primesc[84]. Virgil insista că știe Părintele de ce vrea să ne dea, dar eu nu și nu. Ajungem noaptea în Craiova și rămânem fără bani. Personalul de care aveam noi bani plecase și nu mai era decât un rapid, pentru care nu aveam bani. Virgil s-a supărat puțin pe mine că n-am ascultat de Părintele. Atunci am înțeles și eu greșeala. Dar, după puțin timp, cu rugăciunile Părintelui, care probabil ne urmărea în Duh, un colonel ne-a dat niște bani, după ce i-am explicat situația, și așa am reușit să plecăm din Craiova spre Timișoara.

Pronia [dumnezeiască] a făcut ca să-l întâlnesc pe Ierodiaconul Calinic (fostul Virgil), chiar după adormirea Părintelui Ghelasie, la câteva zile. Mi-a spus că a fost senin până în ultima clipă, deși avusese cancer la oase, cred, sau oricum ceva ce producea dureri insuportabile în oase. Mi-a mai spus ceva mai de taină, anume că a pățit aceasta pentru că luase oarecum păcatele ucenicilor săi asupra sa. A adormit în timp sau după ce i se citise acatistul Buneivestiri sau al Acoperemântului [Maicii Domnului], nu mai știu exact. Părintele iubea nespus Acatistele Maicii Domnului. L-am pomenit de atunci la Proscomidie.

După vreun an, merg pe la Timișoara și intru la Mitropolie în biroul unui prieten, Părintele Octavian. Și el îl știa pe Părintele Ghelasie. Îmi arată o poză cu Părintele chiar din zilele dinaintea morții, în butoiul lui și mi-o dă mie. El putea face rost de alta, căci știa pe cel ce avea negativul. Am rămas uimit în inima mea. Pentru mine era un semn că Părintele e viu și că nu m-a uitat. Dacă pe mine, cel ce l-am văzut doar o dată, deși m-am sârguit cât am putut să urmez

[84] Acest pasaj mi l-a mai relatat o dată și l-am scris deja în această carte. Dar când am primit din nou date de la el, nu am vrut să stric contextul scrisorii, chiar dacă datele se repetă.

sfătuirilor lui în ce privește dieta, nu m-a uitat, oare cum va fi relația cu ucenicii lui? Mai știu că Sfinția sa a făcut și a sculptat racla Sf. Ghelasie de la Râmești. Când, la un moment dat, era acuzat de mulți Preoți și Monahi de rătăcire (cred că și în câteva cărți a fost pus la index), Părintele Mina Dobzeu[85] a avut curiozitatea bună să vadă cine mai e Ghelasie acesta. A făcut actul de mare smerenie, pe care nu l-a făcut, poate, niciunul dintre acuzatorii Părintelui Ghelasie, de a merge la Frăsinei ca să discute pe viu cu Părintele. Știm că și Arhimandritul Mina este om duhovnicesc și dedicat rugăciunii lăuntrice (l-am întâlnit și eu pe viu la Mănăstirea Petru Vodă și am discutat între patru ochi câteva lucruri cu el; mergea prin Mănăstiri să învețe pe Monahi Rugăciunea lui Iisus). S-a dus și, după discuție, după ce Părintele Ghelasie l-a lămurit probabil asupra limbajului cam «deochiat» folosit în cărțile sale și asupra corectitudinii sale dogmatice (căci dacă îi citește cineva cărțile o să vadă că este un foarte adânc și fin dogmatist, nu doar un semănător de vorbe), i-a spus ceva de genul: «Părinte, să ții așa cum știi Sfinția ta și lasă-i pe cei care te ponegresc!». Cuvintele sunt foarte aproximative, căci nu mi le amintesc exact, dar am redat ideea de bază".

*

Un vecin, într-o zi, la beție, când dorea să îmi piardă timpul, se tot întreba și mă întreba, dacă Dumnezeul lui e țigan sau nu. A repetat de mai multe ori întrebarea aceasta și îmi cerea insistent să îi spun cum e Dumnezeu: E țigan sau nu? Habar nu am ce a vrut să spună, dar e interesant că în mintea lui era neliniștit de o asemenea întrebare.

[85] A se vedea: https://ro.wikipedia.org/wiki/Mina_Dobzeu.

*

Valentin Lică mi-a spus la o moment dat, pe când era la mine la masă, o relatare pe care a auzit-o de la un Monah georgian despre Patriarhul Georgiei. Un tânăr georgian se mutase în casă nouă și el știa că are nevoie de un Preot să îi sfințească casă, pentru ca să poată locui în ea. Și, într-un parc, îl întâlnește pe Patriarh odihnindu-se. Patriarhul se îmbracă foarte modest și poate fi confundat oricând cu un simplu Monah. Așa că, tânărul crezând că e un Ieromonah, i-a cerut să îi sfințească și lui casa. Patriarhul l-a ascultat, a fost de acord, a mers de și-a luat veșmintele și i-a sfințit casa, fără ca să-i spună că el e Patriarhul. După ceva timp, printr-o întâmplare anume, tânărul află că cel ce îi sfințise casa era chiar Patriarhul. Auzind acest lucru l-a apucat panica și s-a dus pușcă la Patriarhie ca să își ceară iertare. Patriarhul l-a primit și i-a spus că nu e nicio pagubă, pentru că și Patriarhul e și el tot un Preot. Valentin mi-a spus această întâmplare pentru a-mi arăta smerenia Patriarhului Georgiei, iar, pe de altă parte, pentru a sublinia faptul că poporul georgian e un popor religios, în care secularizarea nu a făcut încă mari ravagii. Doamne, pentru rugăciunile Patriarhului Tău cel atât de smerit, miluiește-ne și pe noi, păcătoșii!

*

În scrisoarea din luna februarie 2005, Părintele Marcel mi-a relatat cum în mod minunat s-a născut Maria, o fată care trebuia avortată, pentru că lichidul semiotic se scursese aproape tot din mama ei și nimeni nu mai dădea vreo șansă acestei nașteri. O minune a Preacuratei Stăpâne și a Sfintei Mucenice Filoteea.

*

Bunica Ana a Părintelui Marcel, deși a stat aproape 4 zile neîngropată, nu a dat semne de putrefacție. A găsit, însemnate de către ea, versetele scripturale care o ajutaseră în boala ei de vreo doi ani de zile. Versetele sunt semnificative și moartea ei a fost binecuvântată de Dumnezeu. Așaz-o, Doamne, cu Sfinții Tăi, că de la Tine a așteptat vindecarea și viața!

*

A apărut de curând[86], pe postul *Național TV*, un fost Stareț și Ieromonah român, Dimitrie Bica, care acum s-a dezis de Monahism și Preoție și se declară homosexual. El crede că are misiunea să prezinte ipocrizia celor care rămân în clerul ortodox, dar sunt homosexuali. Nu e de acord ca în Preoție să fie homosexuali, dar militează pentru faptul ca fiecare om să-și trăiască viața după cum voiește. Facă-se voia Ta, Doamne, cu acesta și cu cei care suferă de astfel de patimi grele! Miluiește-ne pe noi și ne iartă!

*

Părintele Vasile Gavrilă, de la Biserica Rusă din București, într-o emisiune la PAX, relata ce s-a petrecut cu el într-o zi, pe când era proaspăt în Preoție. O femeie care vedea demoni în casa ei l-a chemat să-i facă Sfeștanie. Când a sosit la ea, a început să se pregătească pentru Slujbă, pe

[86] Luna februarie 2005, la emisiunea „Miezul problemei". În ziua de 28 februarie 2005 a fost a treia emisiune în direct cu acest fost Stareț ortodox, la care a participat și Părintele Ion Buga.

când femeia sta sub pat, pentru că ea căpătase obiceiul să se bage sub pat de frica demonilor. Dar când el a scos Sfânta Cruce și a pus-o pe masă, femeia a mărturisit că demonii au dispărut cu totul și că se mai văd doar „urmele" pe unde au plecat. Atunci el a înțeles puterea Sfintei Cruci și importanța ei în viața creștinului ortodox. Tot atunci a vorbit de existența unui Pustnic român în pădurile de lângă Schitul Sihla.

*

Părintele Petăr Totev [Петър Тотев], de la Biserica Bulgară din București, s-a dovedit unul dintre cei mai călduroși și deschiși Preoți pe care i-am întâlnit până astăzi. Modul spontan și entuziast în care m-a primit și colocvialitatea pe care o seamănă în jurul său e un semn de noblețe duhovnicească. Ajută-i, Doamne, în toate cele ale lui, binecuvântă-l pe el, binecuvântă familia lui și sfințește-i pe ei întru mila Ta!

*

În Slujbele Bisericii *Sfântul Ilie* din București, a Bisericii Bulgare, se îmbină slavona cu bulgara și româna într-un mod foarte firesc și foarte încurajator. Pe 6 februarie 2005 am asistat aici la Slujba Sfântului Fotios cel Mare și mă simțeam într-o lume străină, dar, în același timp, familiară mie. Românii îngenuncheau, dar bulgarii nu. Însă pocăința unei femei, starea ei interioară, mi-a dat să înțeleg particularitatea spiritualității și a sufletului bulgar. Ajută-le, Doamne, robilor Tăi ortodocși de pretutindeni și întregii Tale lumi și ne ajută nouă să ajungem una prin harul Tău,

că Tu ești Cel ce ne unești pe toți întru mila Ta, într-o singură Biserică a Ta pentru toți vecii!

*

Mi-am adus aminte un amănunt interesant, pe care l-aș putea numi: „sentimentul ratării unui teolog". Am făcut un curs opțional de *Introducere în Noul Testament* cu Părintele Constantin Coman și, la un moment dat, dânsul ne spune cu regret, că dacă Profesorii săi i-ar fi deschis ochii când era tânăr ca noi, ca să aprofundeze capitolele 14-17 ale Evangheliei a patra, a Sfântului Ioan Teologul, astăzi ar fi fost un mare teolog al României. Atunci n-am avut prezența de spirit sau poate am zâmbit cu subînțeles la auzul unei asemenea declarații. Dar astăzi l-aș putea întreba pe Părintele Coman: De ce, Părinte Profesor, nu vă apucați de astăzi să faceți ceva monumental, pentru ca să rămâneți în istorie? Sunteți încă în putere și nu sunt de ajuns numai regretele ca să fii mare teolog, ci e nevoie de faptele irevocabile în spațiul teologiei ecumenice.

*

La examenul final de Master al generației mele, Părintele Vasile Răducă avea doar trei candidați, dintre care unul eram și eu. Unul dintre candidați, colegul meu, era Preot și avea un subiect despre rugăciune. În timpul examenului, colegul meu Preot a spus că trebuie să ne rugăm imaginându-ne pe Dumnezeu. Eu am reacționat imediat și am spus că imaginația nu trebuie să aibă niciun rol în rugăciunea noastră și că rugăciunea trebuie să te pună în starea de a fi în fața lui Dumnezeu și de a simți prezența Sa și nu în starea de a ne imagina că El stă în fața noastră și noi în

fața Lui. Dar Părintele Profesor Vasile Răducă nu a fost de acord cu opinia mea, ci ne-a spus că dânsul când se roagă își imaginează pe Maica Domnului, pe Sfântul care se roagă, că „altfel cum te poți ruga, dacă nu îi vezi pe cei la care te rogi”? Bineînțeles că această idee nu are nimic de-a face cu viața duhovnicească autentică. Căci Părintele Profesor confundă relația vie cu cineva Sfânt cu simpla relație imaginară cu acela.

*

Când eram literat, Părintele Ion Buga mi-a citit unele manuscrise literare de atunci și mi-a scris pe unul dintre dosarele mele cuvinte providențiale pentru mine, în sensul ca să mă decid în iubirea mea: ori pentru Dumnezeu, ori pentru lume. Atunci am reacționat urât împotriva lui, dar mai apoi i-am mulțumit lui Dumnezeu și m-am rugat pentru el, pentru că a binevoit să lucreze prin intermediul său asupra mea. Controversele legate de scrierile sale și de actele sale au stârnit un întreg scandal. A fost etichetat eretic, nesupus, acuzat că a sfidat ierarhia superioară a Bisericii noastre...și aflu că a fost trimis la altă Biserică. Acum nu știu unde e. Dar imediat după incidentele acelea furtunoase, l-am întâlnit pe stradă și l-am salutat și el s-a uitat lung după mine. Când încă nu îmi crescuse barba atât de mult ca acum, m-a recunoscut și mi-a spus că i-au plăcut tușele mele în stilou, pentru că i-am arătat atunci și niște desene făcute nervos și în fugă de către mine în diferite conjuncturi existențiale.

Ieri l-am văzut la *Național TV* în cazul Părintelui Bica și îi spune acestuia că harul preoțesc nu poate fi pierdut prin caterisire, ci atunci numai ți se suspendă dreptul de a oficia actele liturgice ale Bisericii. E interesant de cercetat această

problemă. Poziția Părintelui Buga în acest caz e că harul preoției este indelebil, adică de neșters (de nepierdut) din ființa celui hirotonit legal. Dar e indelebil, pentru că nu îl poate pierde, orice ar face Preotul în cauză sau pentru că Dumnezeu dă Preotului un har pe care nu vrea să i-l ia înapoi? Vedem în acest caz harul ca pe o proprietate personală, pe care nu o poate izgoni din noi nici cea mai mare faptă mârșavă pe care am face-o? Dacă e așa, nu poate trece un Preot la romano-catolici sau la budiști și să oficieze și acolo Sfânta Liturghie, dacă harul preoțesc primit în Ortodoxie nu îl poate pierde? Și dacă Episcopul interzice slujirea unui Preot prin caterisire, iar Dumnezeu nu i-o interzice, atunci nu luptă Episcopul împotriva lui Dumnezeu, dacă harul preoțesc este indelebil? Trebuie să cercetăm problema aceasta mult mai atent, pentru că are consecințe mari în viața Bisericii.

*

Părintele Vasile Răducă se întreba într-o zi, dacă nu cumva rugăciunile noastre din Ceaslov nu au fost împrumutate de la romano-catolici, pentru că dânsul și-a dat seama, folosind o carte de rugăciuni romano-catolică, în limba franceză, că textul rugăciunilor de seară al lor e identic cu al nostru. Stăteam odată la masă cu dânsul, în cantina Facultății, și mi-a vorbit despre studiile sale doctorale în străinătate și de faptul că o călugăriță romano-catolică l-a ajutat enorm cu rugăciunile sale, pentru ca să înceapă și să-și finalizeze teza de doctorat. A simțit, îmi spunea, puterea rugăciunilor acelei maici și consideră că ea e o femeie „Sfântă” și că în spațiul romano-catolic sunt „Sfinți autentici” ca și la noi. Părintele Vasile detestă faptul că teologii ortodocși sunt triumfaliști, pentru că noi nu prea îi cunoaștem pe

Sfinții lui Dumnezeu. Odată, la un curs, s-a pus problema Sfinților nebuni pentru Hristos și dânsul a spus că nu e de acord cu ei și că nu înțelege această asceză „exagerată" ca în spațiul rusesc, pentru că Dumnezeu ne-a dat să trăim cuviincios și liniștit și nu să apelăm la astfel de „austerități" extreme. Însă așa gândești lucruri, în mod sincretist și distant, când nu privești din interiorul vieții duhovnicești a Bisericii.

*

Când l-am întrebat pe Părintele Profesor Dumitru Popescu, despre cum trebuie să ne raportăm la minoritatea homosexuală, care tinde să se lățească în România, dânsul mi-a spus că nu trebuie să discutăm cu ei, pentru că aceia nu vor să se pocăiască. Mântuitorul Hristos, spunea dânsul, s-a dus la cei păcătoși, dar aceia voiau să se pocăiască. Homosexualii noștri nu trebuie, deci, băgați în seamă, subliniază dânsul, pentru ca să nu aibă motive să spună că Biserica Ortodoxă îi acceptă. Cu alte cuvinte, noi îi mântuim numai pe cei care vor să se mântuie, pe când ceilalți „nu sunt problema noastră".

Părintele Vasile Răducă e și mai radical în ceea ce îi privește pe homosexuali. Dânsul, ca Preot și tată de copii, e de acord cu faptul ca homosexualii din România să fie castrați chimic. S-a făcut un sondaj la nu știu ce emisiune și s-au găsit admiratori înfocați ai ideii de reintroducere a pedepsei cu moartea.

Părintele Ion Buga, la emisiunea de aseară, a afirmat însă ceva foarte luminos și pozitiv în problema homosexualilor. Homosexualii sunt persoane suferinde în primul rând și dânsul crede că în România acest flagel nu va prinde

roade, pentru că poporul român este cel mai iubitor popor din câte există.

Eu sunt de acord cu părerea Părintelui Savatie Baștovoi, care, cu iubirea lui Hristos în inimă, ne îndeamnă la dragoste și înțelegere față de homosexuali, cât și față de toți cei care păcătuiesc și sunt nefericiți din cauza aceasta, căci și noi suntem păcătoși și nefericiți. Dar, la această dragoste înțelegătoare față de toți cei păcătoși, noi trebuie să adăugăm discuții serioase și documentate cu ei, discuții pe baza tuturor problemelor pe care le ridică lumea de astăzi. Căci nu trebuie să fim niciodată pentru a exclude și a marginaliza pe cineva anume, ci trebuie să pledăm pentru adevărata viață sfântă a Bisericii, pentru aceea în care ne răstignim mereu poftele și patimile din noi înșine, pentru a ne umple de slava lui Dumnezeu.

*

Tot Părintele Vasile Răducă îmi dă la un moment dat o lecție de „atenție”. Îmi spune că Părintele Stăniloae l-a indispus într-o zi enorm de mult, adică în ziua când i-a văzut unghiile mari și neîngrijite de la mâini, cât și faptul că își rodea unghiile și nu voia să și le taie. Eu i-am replicat că nu avea timp sau pur și simplu uita aceste amănunte minore, scufundat fiind în teologia sa și în traducerile sale. Dar n-am avut prea mult succes în fața lui. Tot atunci mi-a spus că Părintele Stăniloae nu știa nici greacă prea bine, pentru că el a studiat puțin în Grecia și că atunci când vorbea în străinătate folosea franceza, pentru că o cunoștea mai bine. Părintele Nicolae Necula ne-a spus la un curs, iar Părintele Ștefan Sandu mi-a spus-o direct, că Părintele Dumitru Stă-

niloae venea la curs, sta la catedră, își fixa cu ochii un punct pe tavan și începea să vorbească la curs fără să se uite în ochii studenților săi. Cu alte cuvinte, nu avea, în viziunea celor doi, stofă de pedagog. Aici avem mostre necenzurate de minimalizare a unui om mare, a unui colos. Până acum, încă, n-am văzut pe cineva care să mă „debusoleze" prin descrierea coerenței interioare a teologiei Fericitului Dumitru Stăniloae. Adică n-am găsit pe niciunul dintre cei care l-au cunoscut, care să îmi spună ceva semnificativ despre el. Dar încă mai e timp...

*

Într-o predică fulminantă, dar fără miez, așa cum sunt predicile sale „bune", acum câțiva ani (nu știu cum mi-am adus aminte și de acest amănunt, pe care îl uitasem cu totul), Părintele Atanasie Costea de la *Sfânta Ecaterina* îi atenționa pe cei care se roagă cu rugăciunea lui Iisus să nu o mai repete de multe ori, pentru ca să nu cadă în „înșelare". Și când mă gândesc că tocmai rugăciunea neîncetată e respirația clipă de clipă a ortodoxului, ce pot să mai zic? Nu rugăciunea ne înșală, Părinte, ci infatuarea noastră bezmetică, încrederea în sine de care suferim amarnic! Rugăciunea ne smerește, ne umple de pace, de bucurie, de curăție, de sfințenie, dar patimile pe care le creștem la sân ne omoară.

*

Părintele Gheorghe Holbea se plângea unui cunoscut că nu mai are timp de scris și de citit cu programul de la Facultate și că atmosfera din Facultatea de Teologie din București nu îi e prielnică.

*

Anul 2005 a suferit de isteria mărțișoarelor. Oferta de mărțișoare și de ghiocei a fost exasperantă pentru mine, pentru că ce am văzut aseară pe stradă, nu credeam să văd în niciun caz. O colegă de la Doctorat, ce sta în spatele meu ca să-și ia bursa, îi spune unei alte colege a sa „La mulți ani!" de mărțișor, ca și când ar fi început anul din nou. Cam așa apar...„obiceiurile" citadine.

*

Eram pe stradă cu Părintele Pavel, un fost coleg de Facultate, și ne găsește în gura de metrou de la Unirea Părintele Profesor Alexandru Stan[87], care se întorcea de la Facultate și se îndrepta spre casă. Se oprește la noi, ne salută, și, pentru că mă confundase cu un Preot, îmi spune o întâmplare reală cu Fericitul Constantin Galeriu. Fericitul Constantin a slujit într-o zi cu mai mulți Ierarhi și Preoți din Grecia și a venit ora mesei. Ierarhii greci sunt unii lângă alții și sunt nedumeriți de ce „Episcopul" român, cu barbă și înfățișare cuvioasă, nu era cu ei la masă. Reprezentanții români le spune că Părintele Galeriu nu este Episcop și nici măcar Călugăr, ci e Preot de mir. Un Episcop din delegația grecească însă face următoarea remarcă: „Nu e Episcop acest om?! Ce mai așteptați?!! Puneți-l să divorțeze și faceți-l Ierarh!". Se vede treaba că la acest Episcop nu funcționa voia liberă sau alegerea omului, ci era mai important ca

[87] A se vedea:
https://ziarullumina.ro/actualitate-religioasa/stiri/parintele-profesor-dr-alexandru-stan-1941-2016-vrednic-pastor-si-dascal-de-teologie-117709.html.

cineva să facă ceva anume, chiar dacă acela voia sau nu voia acel lucru.

*

Părintele Pavel îmi spune că un țigan care vindea covrigi, de fiecare dată când trecea pe lângă taraba lui, acela îl vorbea de rău și îl batjocorea. Mult timp nu i-a zis nimic. Dar într-o zi s-a oprit la vânzătorul ambulant, a cerut covrigi, i-a vorbit frumos și i-a spus că el îl binecuvântă să vândă covrigi cât mai mulți pe fiecare zi. De atunci, când îl vede comerciantul stradal, îl roagă să cumpere covrigi de la el și îl vorbește numai de bine. Țiganul zice acum că „afacerea" lui e productivă din cauză că se roagă Ieromonahul pentru el.

*

La un Preot a venit cineva „ca să îi deschidă cartea". Acela i-a deschis Sfânta Evanghelie la întâmplare și i-a dat să citească unde s-a deschis. Și Preotul îl întreabă:

– Zice acolo ceva de dumneata?

– Nu!, zice omul.

– Atunci nu am ce să-ți spun!

*

Un altul cere același lucru: să i se deschidă cartea, ca să vadă ce spune Dumnezeu despre el. Preotul avea la îndemână un Catehism și, înainte ca să-l deschidă, i-a cerut aceluia să îi promită că va împlini ceea ce va auzi că e scris acolo. Acela a promis. Și Preotul deschide Catehismul și îi citește despre post, apoi despre rugăciune...Nu știu însă

care a fost reacția celui care ceruse să i se deschidă cartea în mod „neapărat”.

*

Din ciclul „întâlniri interesante”. S-a petrecut una cu mine într-o după amiază de martie. Vine și mă abordează cineva (mai eram și cu alții), pentru ca să-l binecuvânt. Îi spun că nu sunt Preot. Prima dată, acest bărbat înalt, cu părul albit și cu sechele nervoase, ne spune că îl cunoaște pe un Ieromonah Sfânt, ne vorbește de un alt Sfânt român contemporan, ne spune că e Preot și poet și că a participat la Revoluția română din decembrie. Mă despart de celălalt coleg, mai rămăsese doar unul cu mine și îi spune aceluia să citească capitolul 14 din Faptele Apostolilor, dar nu tot, ci numai unele versete. N-am reținut versetele.

Numele lui e Ioan, dar a mai înșirat încă vreo 6 nume pe lângă acesta. Trec strada, el vine după mine și îmi spune că Vadim Tudor i-a publicat unele poeme, că are peste 8.000 de poeme și cel mai „interesant” lucru pe care mi l-a spus a fost acela că el e măgarul pe care Mântuitorul a intrat în Ierusalim. N-am schițat niciun zâmbet și nicio sprânceană de mirare.

Mă întreabă: Dacă Preacurata Stăpână nu ar fi fost străpunsă de „sabia de foc” sub Cruce, Mântuitorul mai putea să ne salveze? Nu zic nimic și răspunsul lui e că nu putea să ne mântuie Fiul lui Dumnezeu, dacă Preacurata Stăpână nu suferea sub Cruce. Bineînțeles, că abordarea lui nu avea nicio legătură cu dreapta înțelegere a iconomiei mântuirii. Îmi pune o altă întrebare: De ce s-a rupt catapeteasma templului prin două la răstignirea Domnului? Eu îi spun că firea întreagă a reacționat atunci față de mârșăvia care s-a petrecut, căci întreaga creație s-a cutremurat de

îndrăzneala nebună a oamenilor față de Fiul lui Dumnezeu. El nu e de acord nici cu acest răspuns și îmi spune că atunci s-au format două imperii...și elucubrațiile sale continuă. În discursul său au apărut elemente de tot felul: sabia de foc, steagul, faptul că nu s-a mai culcat cu o femeie din 1996, mai mulți l-au atacat în casă și l-au bătut cumplit, a stat în spital și s-a vindecat când Fericitul Adrian Făgețeanu (acum e la Lainici și a orbit) l-a atins cu crucea, mi-a arătat o Cruce, despre care el spunea că are 200 de ani etc. Dar surprizele continuă. Îmi spune că Sfântul Duh vine și de la Fiul și de la Maica Domnului. Nu zic nimic, ca să văd unde ajungem. Îmi spune că întâlnirea noastră e o „întâlnire de gradul trei" și că eu nu știu de fapt cine e el. Are dreptate, că eu nu știu cine e el, dar nu cred că e vreo întâlnire atât de uluitoare.

Cea care m-a dat gata și probabil, ar fi trebuit să îl lase paf pe cel care ar fi discutat cu el, este că peste ceva timp va oficializa Biserica lui, care va purta numele de „Biserica smeriților". Planul Bisericii lui e acela de a da cărțile de cult mai ieftin, de a strânge Sfintele Icoane din Bisericile ortodoxe, care sunt pline de har și să le vândă tuturor pe tarabă și în magazine...și cam atât mi-a divulgat din marele lui secret. Cel puțin azi m-am întâlnit cu un „întemeietor de Biserică", care mi-a spus că o să fiu Preot și că el se va ruga pentru mine la miezul nopții, pentru că el se roagă permanent.

*

Tot în discuția fugitivă cu Părintele Profesor Alexandru Stan, îi povestesc că am scris în această carte despre întâlnirea Fericitului Constantin cu țiganul care a fost „binecuvântat" de el cu impotența. Și acesta îmi certifică veridicitatea acelei întâmplări. În contextul discuției, spun

despre acela că s-a „reîntinerit la minte” ascultându-l pe Fericitul Constantin. Și Părintele Profesor remarcă sintagma mea și îmi spune că dacă aș scrie o carte despre reîntinerirea minții aș avea un succes nebun la public. Dar eu îi spun că scriu despre vedere sub ample aspecte. Însă dumnealui a insistat să scriu despre acest subiect. Nu e interesant să ți se propună un asemenea subiect valoros, așa, dintr-o dată?

*

Domnul Dan Dumitrescu, editorul revistei *Biserica Ortodoxă Română*, îmi spunea că moartea mamei sale l-a învățat teologie cât toată viața la un loc. Ca ea să își dea duhul a trebuit să îi citească patru ore din cărțile Fericitului Ilie Cleopa. Era conștientă de ce i se citește. Înainte de a adormi i-a curs o lacrimă și a adeverit prin aceasta că era conștientă în acele clipe. Cuvintele duhovnicești au ajutat-o să treacă pragul morții. Acum, el își imputa faptul că au existat momente când nu i-a mai putut suporta boala și suferința. După ce ea nu a mai fost în viață a înțeles, de fapt, importanța pe care o juca în viața sa. Acum dorește să o mai aibă lângă el și îmi spunea că dacă ar mai avea-o lângă el acum, nu i-ar mai reproșa nimic. Îi dau dreptate! Uneori înțelegem prea târziu cum să îi iubim pe oameni și, mai ales, cum să le arătăm iubirea noastră.

*

Același îmi povestea cum PFP Teoctist Arăpașu a vrut să îl facă Ieromonah și Stareț la Stavropoleos, dar a refuzat. I-a spus Părintelui Patriarh că nu poate face față în lume, pentru că voturile monahale impun o renunțare la multe

lucruri, pe care le-ar avea din plin ca Stareț la Stavropoleos. PFP Iustin Moisescu a vrut și el să îl facă Monah, dar în ultima clipă a renunțat. Domnul Dan crede că fiecare om trebuie înțeles în specificul său și că nu trebuie tranșată vocația oamenilor pe patul lui Procust. Dacă cineva înțelege care e drumul său e purtat de acel fior dumnezeiesc din inima lui. Dacă nu simți în inima ta harul lui Dumnezeu care te îndreaptă spre Monahism, nu poți să te faci Monah. Preferă să rămână celibatar și să se roage. Dumnezeu rânduiește toate la timpul lor și fiecare dintre noi vom ști la un moment dat ce cale să alegem.

*

Același îmi spunea că duhul Satanei stă în inima Papei de la Roma și cu toate că actualul Papă e deschis spre noi, spre ortodocși, nu face pasul final: pocăința și dezicerea de deraierea eretică a Bisericii Romano-Catolice.

*

Același deplângea pe cineva de-al nostru care nega vămile văzduhului și pe altcineva care spunea că Sfântul Maximos Mărturisitorul a scris pentru timpul său și că acum el e „depășit”. Mi-a mărturisit că cineva din Occident a spus că în zona romano-catolică, teologii lor nu mai suportă să-L pună pe Hristos pe coperțile cărților pe care le scriu, pentru că în Hristos (rețineți!) e „sursa întregii crize actuale”. Domnul Dumitrescu mi-a dat dovada unui spirit tânăr, fulminant și foarte ancorat în viața duhovnicească a Ortodoxiei. Mă bucur că am stat astăzi cu dumnealui de

vorbă și că am discutat atât de intim și de înflăcărat despre marile adevăruri ale lumii în care trăim[88].

*

Sorin Chețea[89] mi-a vorbit de o altă prorocie făcută de Sfântul Arsenie Boca. Acesta i-a prorocit cuiva unde își va găsi soția: la o bancă. Cel în cauză i-a mărturisit acest lucru lui Sorin, când s-a întors din Suedia, după 30 de ani de zile.

*

Același îmi spunea, că Părintele Maxim, un prieten comun, știa rugăciunile de la Sfânta Liturghie pe de rost, pe când era student la Teologie. Acum, Părintele Maxim Vlad este Predicatorul catedralei din Constanța și Ieromonah.

*

Un Părinte, încă student, nu putea el să înțeleagă prea multă teologie înaltă, dar știa *Patericul egiptean* pe de rost. Părintele Profesor care l-a ascultat, l-a picat la examen. Dar cel care mi-a relatat întâmplarea mi-a spus, că el, în locul acelui Profesor, l-ar fi trecut și i-ar fi cerut să se roage pentru el toată viața.

*

[88] E vorba de 18 martie 2005, ziua în care am dus trei articole la revista *Ortodoxia*, ca să îmi fie publicate și nu mi-a fost publicat niciunul.

[89] Actualmente administrează fabrica de lumânări a Patriarhiei Române. Ulterior, el a devenit Preot, aici, în București.

Observ o opinie foarte înrădăcinată în spațiul nostru ortodox împotriva televizorului. Mai multe persoane ortodoxe mi-au spus că au renunțat să se uite la televizor. Alții selectează emisiunile sau se uită numai la știri sau la canale de știință. Mulți părinți ortodocși care au copii, nu îi lasă pe aceștia să vadă desene animate, pentru că li se par prea demonice desenele animate de acum. Dar ce vor face mai târziu acești copii? Odată și odată tot vor intra în coliziune cu lumea de azi și o vor cunoaște. Eu sunt de acord să le explicăm copiilor cum stă treaba cu tot ceea ce văd și cu tot ceea ce aud. Iar în privința televizorului niciodată nu mi-am pus problema moralității sale, pentru că ce vine în televizor e, de fapt, viața oamenilor de azi. Eu sunt pentru a privi toate, pentru a judeca toate și pentru a le alege pe cele care ne fac bine.

*

Aseară s-a petrecut o minune care ne-a lăsat fără grai pe toți patru. Bogdan și Iulia ne trimiseseră un plic voluminos cu CDuri și scrisori, care trebuia să ajungă la noi de o lună și mai bine. Plicul a ajuns la timp în București, numai că în loc să îl luăm noi de la cutia poștală, ni l-a luat o vecină, care, văzându-l așa voluminos, a crezut că sunt droguri acolo și a fost curioasă să vadă cum arată drogurile. Femeia a luat pachetul, l-a deschis, dar nu ne-a luat nimic din pachet, cu excepția unei dischete, și aceea goală, pe care cred că a rătăcit-o prin casă. Toate CDurile au mers strună. Nicio eroare nu a fost pe ele. Și noi, tot așteptând acest plic, credeam că cei doi prieteni ai noștri ne mint. Nu puteam presupune alt lucru, pentru că niciodată nu ni se întâmplase așa ceva. Ieri au venit la noi, spre seară și tocmai ne certam pe baza pachetului. Ei îmi spuneau că ni l-au trimis, noi nu

primiserăm nimic și era normal să cred că mă mint. Dar pe când discutam noi, a venit Robert și ne-a adus pachetul, spunându-ne povestea plicului și a vecinei noastre „prea atente”. Am rămas fără grai! Plicul a venit în clipa în care noi puteam să ne despărțim într-un mod rece, neîncrezător, pentru că nu puteam să cred că se putuse întâmpla așa ceva. Până la această dată nu am avut probleme cu Poșta Română și de aceea nu îi suspectam. Și acest lucru mi-a arătat că Preacurata Stăpână nu trece cu vederea glasul celor smeriți. Când adevărul trebuie să iasă la iveală sau când Preacurata Stăpână nu vrea să se strice o relație de dragoste și de prietenie, face minuni mari și negrăite, dar le face într-un mod în care nu mai există nicio umbră de îndoială asupra acțiunii sale. E admirabilă însă și lucrarea Preacuratei Stăpâne cu această vecină a noastră. Văzând scrisorile și conținutul lor mai ales, faptul că Bogdan îmi spunea cum evoluează cu învățarea limbii grecești și că îmi mulțumea pentru ajutorul pe care eu i l-am dat până acum, sensibilitatea aceasta cred că a marcat-o într-atât de mult, încât nu a putut să le arunce. Și asta e o mare minune!

Îmi aduc aminte că, la un moment dat, i-am scris o scrisoare lui Tudorel și l-am lăsat pe Ionel să o pună la poștă. Ionel nu a scris adresa în întregime și, bineînțeles, că nu a fost găsit destinatarul. Cei de la Poșta din Corabia mi-au citit scrisoarea și, văzând patosul și delicatețea cuvintelor pe care i le-am adresat, au fost atât de drăguți, încât au pus scrisoarea într-un plic și mi-au returnat-o. Cred că și atunci era vorba tot de o femeie, ca și acum. Asta îmi arată că în România femeile nu au ajuns toate într-un ultim hal de indecență și de duplicitate, ci mai există multe femei care pot fi sensibile și cu conștiință, încât să înțeleagă că ceea ce nu e al lor trebuie înapoiat proprietarului de drept.

*

Bogdan Stârceanu, prietenul meu de suflet, era în preajma examenelor de titularizare în învățământ și datorită febrei examenelor era într-o stare rea: enervat și suprasolicitat. Era cu o zi înainte de începutul examenelor. În această stare s-a rugat Mântuitorului Hristos și, în urma rugăciunii sale, s-a pogorât peste el o pace extraordinară, în care nu îi mai trebuia nimic. „Atunci Îl aveam numai pe Hristos", îmi spunea el. Pacea aceasta dumnezeiască a înțeles că e răspunsul lui Dumnezeu pentru el, adică faptul că va lua examenele. Și a luat examenele!

*

Același, ca student la Teologie, practica rugăciunea lui Iisus, împreună cu cititul de cărți duhovnicești. Într-o carte a găsit că cineva se ruga: „Doamne, Iisuse Hristoase, și Cuvântule al lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!". A început și el să zică această variantă a rugăciunii inimii. Și, fiind în metrou, a venit peste el o bucurie așa de mare, deodată, încât nu mai putea suporta intensitatea ei. Voia să le spună tuturor călătorilor bucuria lui, fericirea lui de-atunci. Această bucurie intensă a trăit-o timp de 2-3 zile. Fericește-l, Doamne, pe robul Tău cu mila și iubirea Ta și nu-l lăsa pe el niciodată!

*

Bunica lui Bogdan e foarte tipicară în viața ei. A trăit vreo treizeci de ani ca femeie văduvă și nu a avut în acest timp relații cu un alt bărbat. Dar a muncit și muncește mult. Acesta îmi spunea că la fiecare pomenire pe care ea o face

pentru cineva adormit din familie, înainte de pomană, îl visează pe cel în cauză. Pe cineva l-a visat mâncând dintr-o pâine. Pe altul l-a visat într-o livadă mare, minunată.

*

Mama lui Bogdan crede în bioterapeuți și îl frecventează pe unul în mod regulat, dar, în același timp, se roagă intens. Când ea se roagă nu vrea să fie deranjată de nimeni. Într-o seară, pe când se ruga, s-a întrerupt lumina de patru ori și auzea că cineva îi bate în ușă. S-a speriat rău de tot în acea seară.

*

Iulia trebuia să vină la București cu Bogdan și nu avea lapte praf pentru Maria. Era îngrijorată pentru acest lucru. În momentul când dorea să plece, a venit o colegă de serviciu și i-a vândut porția ei de lapte praf, pe care o primesc mamele de la Stat, în primul an de după ce au născut. Dar aceea a venit cu laptele, tocmai în momentul când ei trebuia să vină la București ca să se spovedească.

*

Doamna Otilia are 80 de ani. E nașa lui Bogdan. Ea n-a avut copii, iar soțul i-a murit cu 7 ani în urmă. Într-o zi de post, a apărut din senin o Femeie în negru în camera ei și i-a spus ceva legat de ținerea postului. I-a spus lui Bogdan că a fost Maica Domnului. Bogdan, relatând-mi această întâmplare, îmi spunea că nașa lui vorbea foarte normal despre ce s-a întâmplat în acea zi și crede că pentru ea acest lucru nu a fost singular, ci că e vorba de un lucru obișnuit. Doamna

Otilia e o femeie bună la suflet, liniștită. Bagă pisicul în casă cu ea, acum are un ied pe care îl culcă și pe el în casă, dar nu face aceste lucruri dintr-o iubire maladivă pentru animale, ci dintr-o dragoste normală față de ele. Bogdan o mai ajută din când în când, dar câteodată se lasă pe tânjală. Un timp nu a mai fost la ea. Dar când s-a dus să o vadă, nu i-a reproșat de ce nu a mai vizitat-o și nici nu l-a criticat, ci primul lucru care l-a întrebat a fost acela, dacă îi e foame. „E de o blândețe extraordinară", îmi spune el. Doamna Otilia are însă niște surori de o răutate fantastică, pe cât e ea de bună. Cât timp a făcut pomeni, surorile ei au venit la ea să mănânce la pomană, dar nu au venit să o ajute cu nimic și nici nu i-au adus nimic. Dimpotrivă, când plecau, ea le dădea ce putea. Când a tăiat porcul le-a dat o pulpă întreagă, un sac de porumb...Dar văzând că ele sunt numai după căpătat, nu le-a mai primit la ea și acelea, ca să se răzbune, vor să-i vândă o bucată de pământ al ei, pe care ea l-a muncit, dar nu are acte pentru el.

Fii, Preacurată Stăpână, cu roaba ta, Otilia, ajută-i ei și o miluiește pe ea, sfințește viața ei și dă-i ei sfârșit cu pace și bucurie dumnezeiască întotdeauna, că tu ești pacea și fericirea noastră!

*

Îmi spunea Bogdan că era să îl calce o mașină de curând și a simțit cum Cineva l-a tras înapoi, tocmai în clipa care putea fi fatală pentru el. Altădată, tot în aceeași situație, a simțit că Cineva i-a dat un gând, care momentan părea că e al lui, dar apoi, după ce nu a murit în accident, a înțeles că Dumnezeu lucrase prin Sfinții Săi Îngeri, pentru ca el să scape.

*

Bioterapeutul Ion Negrea o avea la consultație pe Iulia, care îl loc să se concentreze la ce spunea terapeutul, spunea rugăciunea inimii. Asta l-a enervat pe terapeut, pentru că nu putea „să acționeze" asupra ei. Și la o asemenea reacție ortodoxă, terapeutul spune că așa sunt creștinii, trăiesc „într-un spirit de turmă", mergând toți spre Hristos.

*

Mă întâlnesc cu un Monah pe stradă (eu asta știam că e), un fost coleg de Facultate și îl binecuvântă pe cel care era cu mine. În loc să dea mâna cu mine, el încearcă să mă binecuvânte și pe mine. Și eu îl întreb: „Te-au făcut Ieromonah?". Cei doi din spatele lui, care îl însoțeau, au început să râdă. Părintele și-a scăzut puțin nasul, a vorbit în pripă cu cel care era împreună cu mine și, la despărțire, nu mai m-a binecuvântat, ci a dat doar mâna cu mine. Asta trebuia să facă de la început. Binecuvântarea se cere, nu se dă oricum și oricând! Așa cred că e normal să se petreacă lucrurile.

*

Cântam într-o Sfântă Biserică împreună cu un cor construit ad-hoc. Și eram bucuros și plin de har dumnezeiesc, datorită unei cântări picurate în sufletul meu de Dumnezeu. În acest cor erau trei femei, cu voci frumoase, dar care nu voiau să cânte mai tare, pentru ca să nu răgușească. Și una dintre ele, invidioasă pe bucuria mea, îmi spune să cânt mai încet, nu pentru că nu cântam bine, ci pentru că le acopeream pe ele și ele nu mai erau auzite de

public. Acest lucru m-a indispus și n-am mai putut să cânt decât mediocru.

*

Gianina trebuia să trimită un pachet Părintelui Marcel, dar funcționarul de la Poștă avea mult de lucru cu alte pachete. Trebuia să aștepte un timp îndelungat. Dar în timp ce completa talonul de expediere, vine șefa funcționarului și îl somează că trebuie să primească și coletele de la public și să nu rămână doar la expedierea celor pe care deja le are. Funcționarul îi ia coletul imediat, deși cu câteva clipe în urmă îi spusese soției mele că va trebui să aștepte îndelung, până își termină el treaba. Căci atunci când Dumnezeu voiește ca ceva să se petreacă, barierele cad, ușile se deschid și oamenii devin din zmei niște oameni amabili.

*

O bunică retardată, cu un defect major, vine să vadă ce face nepotul pe la Școală. Și pentru că respectă ideea de învățământ și calitatea specială pe care trebuie să o aibă cei care predau în Școală, atunci când intră în cancelaria profesorilor se descalță. Să fim atenți ca nu cumva alții să aibă o părere mai bună despre noi, decât avem noi înșine despre viața noastră!

*

Cineva spunea despre ÎPS Serafim Joantă[90], despre Mitropolitul Germaniei, al Europei Centrale și de Nord, că

[90] A se vedea: https://ro.wikipedia.org/wiki/Serafim_Joantă.

Înaltpreasfinția sa slujește cu fapta și nu formal aproapelui. El e primul care se duce și face ceva pentru tine, dacă vii să-l vizitezi. Ba, mai mult, ajungi să te simți stingherit că ești slujit de un Mitropolit, când poți întâlni un Preot care să nu te bage în seamă. Doamne, pentru rugăciunile Ierarhului Tău, ai milă și de noi și ne iartă!

*

Spunea Părintele Ștefan Buchiu[91] la un curs, că Hristos nu a învățat pe alții cum să spele picioarele aproapelui, ci El Însuși a făcut-o. Domnul nu a dat sfaturi, ci mai întâi a dat exemplul cu fapta.

*

Vorbeam cu un Doctorand ca și mine despre generația în vârstă a Profesorilor de Teologie, care au rămas blocați în atitudini scolastice și care nu înțeleg ce înseamnă scrisul viu, entuziast, plin de experiență duhovnicească. Și el îmi spune soluția lui: „Să facem inversul a ceea ce ei spun să facem! Cred că trebuie să mergem înainte și să ne ghidăm mai mult după Mărturisitorii autentici ai credinței ortodoxe”.

*

Cineva mă aude că îmi cer iertare soției la telefon. Motivul? Pentru că n-a mâncat până la ora patru seara, așteptându-mă pe mine să mă întorc acasă. A rămas plăcut

[91] A se vedea: http://www.simpozionstaniloae.ro/pr-stefan-buchiu.

surprins. Se vede treaba că ați cere iertare e ceva „perimat" pentru ziua de azi.

*

Un Preot ortodox a fost sfătuit de cineva ca să citească zilnic *Viețile Sfinților*. Reacția Preotului l-a demoralizat pe sfătuitor, pentru că i s-a răspuns: „Dacă aș citi toată ziua numai din Sfinți, aș înnebuni". Însă, în ce măsură acest Preot știe să fie un Preot bun, dacă nu învață de la Sfinții lui Dumnezeu?

*

La moartea Papei Ioan Paul al II-lea, Părintele Patriarh Teoctist și-a arătat iubirea față de Papă, rugându-se și făcând pomenire pentru el. Mulți ar spune că așa ceva nu trebuie să facă un ortodox. Dar Preafericirea sa nu a făcut decât să-și exprime dragostea vie pentru acela. Câți s-au smintit și câți s-au folosit din acest gest?

*

Eram la Sfânta Liturghie și se citea Apostolul. Eram, bineînțeles, în picioare și pe când eu ascultam ce se citește, vine cineva și își pune copilul de câteva luni la mine pe scaun, iar el rămâne în spatele meu cu doi metri, iar soția în altă parte. Tânărul tată nu a dat pe nimeni la o parte, ci numai pe mine. Ascult în continuare Apostolul, ascult și Sfânta Evanghelie și apoi merg la el și îi spun: „Domnule dragă, dacă dumneata erai jos și eu avem un copil, te ridicai dacă eu îți solicitam locul?". „Da, cum să nu!". „Atunci, consideră că eu am un copil și ia-ți copilul de pe scaunul

meu! Când eu nu ocup un scaun, nu ridic pe nimeni de pe scaun, ca să stau eu, ci stau în picioare. Dacă vrei loc, vino mai de dimineață și nimeni nu te va da la o parte!". L-a enervat „curajul" meu, deși aici era vorba de indignare. Dacă vrei ca cineva să te respecte, trebuie să respecți mai întâi. Cei din jurul meu m-au condamnat din priviri sau au luat aminte. Am făcut acestea ca să înțeleagă acel domn, că nu e corect să deposedezi pe alții de drepturi, dacă tu ai nevoie de ceva anume, ci trebuie să respecți nevoile altora, dacă vrei să ți se respecte sau să ți se acorde drepturi de către alții.

*

Am asistat la sfârșitul unui curs al unui prieten de suflet. După curs, au venit studenții săi să îl întrebe diferite probleme, multe dintre ele „inventate" pentru acel moment. Mă uitam la ceas și așteptam să văd când va avea de gând să stea și cu mine preț de 5 minute, deși eu nu venisem să îl întreb ceva sau să îmi dea ceva, ci numai pentru a-i arăta iubirea mea. Am stat la rând timp de 35 de minute. Văzând nesimțirea cu care mă tratează, am fost tentat de câteva ori să plec și gata. Am așteptat, totuși. Era ora 18. 25 și eu nu mâncasem mai nimic în acea zi Mă gândeam să-i spun: „Știi A., dacă tu ai fi fost în locul meu și eu în al tău, te lăsam pe tine să predai cursul meu sau te puneam pe tine în evidență, referindu-mă mereu la contribuția ta teologică. Însă tu nu știi să dai respectul tău sincer celor ce te iubesc, ci numai celor care nu au nevoie de tine". În cele din urmă, aceste gânduri au intrat în sacul meu de vorbe nespuse, dar pe care trebuia să le trimit spre mai multe sute sau mii de urechi. Pentru că bădărănia sau neatenția țipă în spatele

nostru, ori de câte ori ne aducem aminte că au fost clipe când n-am vrut să luăm aminte la fratele nostru.

*

Mi s-a stricat reportofonul, l-am deschis, m-am uitat în el, l-am șters de praf, l-am asamblat la loc și a început să înregistreze. Mi s-a stricat tastatura, am făcut același lucru și am putut să scriu mai departe. Mi s-a stricat casetofonul, același lucru am făcut și a început să cânte și casetofonul. Să nu îmi spuneți că toate trei lucrurile sunt o „întâmplare". Nu, e vorba de satanism! Mi se strică tocmai lucrurile de care am nevoie, pe care le folosesc frecvent și care nu au de fapt nimic. Dar demonii îmi pun piedici pentru ca să mă enervez, pentru ca să pierd timpul.

*

Cele mai enervante momente la întâlnirile dintre teologi sunt blasfemiile „teologice". Avem draci „speciali" care ne inspiră.

*

Am fost la o Mănăstire de Maici și nu mi-a plăcut ciorba. Un frate de lângă mine mi-a spus să o mănânc, că e mâncare mănăstirească și să nu mai fac nazuri. Am încercat să o mănânc, dar n-am putut. Și n-am putut să o mănânc nu pentru că făceam nazuri, dar pe noi, pe mireni, ne tratau în grabă Maicile, dându-ne o ciorbă care nu avea niciun gust. Nu același lucru mâncau și ele...Și n-am mai avut chef să mănânc, căci pe mine mă enervează fariseismul și favoritismul.

*

Și tot despre mâncare! O familie de bucureșteni se duce adesea la Mănăstirea Cernica la Slujbă și rămâne la trapeză în zilele când se mănâncă pește. Ce vă spune economia de mâncare a acestei familii ortodoxe?

*

Lucrul care m-a surprins întotdeauna neplăcut este atitudinea colegilor mei, care apar în fața ta, la un moment dat, în reverendă, adică făcuți Preoți peste noapte. Nu pot să își ascundă mândria. Ostentația lor este exasperantă. Și sunt enervanți, tocmai pentru că nu au cuviința și smerenia pe care le-o cere reverenda Bisericii.

*

Bucuria Preoților avari e să moară cineva ca să aibă și ei bani de luat. N-am să uit niciodată fața plină de un zâmbet demonic, satisfacția teribil de grețoasă a câtorva, că au strâns bani buni în acea zi. Nici măcar nu știm să ne ascundem neputințele, ci ni le afișăm pentru toată lumea.

*

Există o tradiție a Doamnelor Preotese: mai toate poartă pălărie. Smeritele poartă și batic, dar mai rar. Există și a treia categorie: nu poartă nimic și se comportă ca și când ar fi altceva, nu mai spun ce...

*

Știm practica asta cu toții: există oameni care nu lasă lumânările să ardă deplin, pentru că Preotul trebuie să ducă cota de ceară la Protoierie. Alții recomercializează lumânările aduse la altar sau nu dau preț prea mare pe pomenirea pomelnicelor, deși sunt mulți care cer rugăciuni de la Preoți.

*

Încă mă mai înjură oameni care cred că sunt Preot, pentru că, dacă vezi Preot, „nu îți merge bine toată ziua”[92].

*

Am primit admonestări serioase de la țăranii din satul meu natal, că nu am dat bunicului meu pasăre pe sub tron. Au spus, din cauza acestui lucru, că stric „obiceiurile” locului și că, de fapt, n-am învățat mai nimic pe la Teologie, în București. Însă eu nu pot să le cer mai mult decât pot ei să înțeleagă.

*

Părintele Iustin Marchiș îl numea într-o emisiune TV[93] pe Fericitul Părinte Constantin Galeriu „un călugăr ratat”, pentru că Sfinția sa îi primea pe toți și le slujea tuturor. El spunea despre acesta că „a fost ca un Mucenic” în toată viața lui și că a răbdat toate, având tăria să nu cârtească niciodată. A suferit mult. La el veneau toți, chiar și mai marele franc-

[92] Asta pe când nu eram Preot, dar aveam barba mare și părul lung și mă îmbrăcam adesea în negru.

[93] Pe 7 aprilie 2005.

masonilor, pentru că el nu respingea pe nimeni. Mircea Dinescu, gazda emisiunii, a spus că Fericitul Constantin ar fi mărturisit pe patul morții că a fost francmason. Eu unul nu pot să cred acest lucru.

*

Același: Părintele Galeriu avea o „îmbrățișare reală" față de oameni.

*

Același: Domnul P., la vârsta de 20 de ani, s-a dus la Părintele Paisie Olaru și i-a căzut la picioare.

*

Același: Și Părintele Andrei Scrima e bănuit că a fost mason, dar nu se poate dovedi acest lucru.

*

Eram să cumpăr salată și ceapă din piață și mă întâlnesc iarăși cu prietenul meu, care mă înjură de câte ori mă vede. Când mă apropii de el, acesta se pune instinctiv în genunchi (nu știu de ce) și mă întreabă de ce eu, om credincios, port ochelari, iar el, care nu crede, nu poartă. Îi răspund că eu „port de prost", pentru ca să îi fac plăcere. Vânzătoarea, o zarzavagioaică bătrână, îi spune că eu nu beau ca el și că sunt om cumsecade. Și pentru că știam ce vrea, îi dau 10.000 de lei, dar el tot în genunchi sta. Cumpăr ce aveam de cumpărat și mă întreabă dacă nu am să-i dau un tricou spălat cu coccolino. Îi spun că n-am. Pe când mă

îndepărtam de el, strigă după mine: „Bă!...Mi-e nu-mi place credința, bă! De ce ai părul lung, dacă ești om credincios?!...”. Cam astea sunt problemele prietenului meu, când el mă vede pe stradă. Dar în afară de asta înjură și drăcuie bine de tot. Îl aud în câte-o zi de acasă: eu scriu și el se drăcuie cu mai știu eu cine.

*

Era o zi ploioasă, dar doream să-i fac cadou soției mele o fustă de primăvară. Caut eu ce caut, dar nu găsesc decât un singur magazin, aproape de Piața Romană, unde poți găsi și fuste lungi, clasice, fără niciun fel de despicătură. Intru și găsesc vreo trei standuri de fuste, dar niciuna de mărimea pe care eu o căutam. După ce le iau la rând, găsesc o singură fustă de mărimea 42, o pun pe mine în fața oglinzii și o cumpăr. Poate fi acest lucru o întâmplare? Eu cred că e mai degrabă harul lui Dumnezeu, pentru că voiam să fac o bucurie soției mele. Și Preacurata Stăpână i-a făcut această bucurie...

*

Nu mai știu ce vârstă aveam, dar într-o zi m-am contrazis teologic cu un grup de bătrâni, mulți dintre ei fiind adventiști. Bărbații erau uimiți că le puteam răspunde la întrebări și că nu mă lăsam deloc bătut în fața argumentelor lor. Nu cred că eram la Seminar, dar mă pregăteam pentru asta. Și în toiul discuțiilor le-am spus că au ochelari de cal, încât nu pot să accepte decât ceea ce li s-a spus la adunare. Acest lucru i-a jignit enorm. Îmi spunea bunica mea mai nu știu când, că nici acum nu m-au uitat acei oameni, în fața cărora am apărat învățăturile Bisericii.

*

Am mers de curând la Sfântul Cuvios Dimitär Basarbovski [Димитър Басарбовски][94] și m-am închinat și am absorbit în mine harul Sfintelor sale Moaște. Am simțit cum îmi intră pe trahee mirosul de mir și de frumusețe dumnezeiască emanat de Sfântul Dimitär, Părintele nostru.

*

M-am închinat la mormântul Sfântului Mucenic Constantin Brâncoveanu și am simțit cum mă acoperă pacea și bucuria prezenței sale sfinte. Când vom scoate Sfintele sale Moaște afară din mormânt? Sfintele Moaște trebuie să fie între noi, pentru ca să ne bucurăm de ele și ele să ne întărească continuu[95].

*

Cineva mi-a adus din Rusia un ulei de la candelele de deasupra Sfintelor Moaște a mai multor Sfinți Ruși. Am lista lor. De fiecare dată când mă ung cu el, prezența harului dumnezeiesc și prezența acelora o simt cu atâta putere încât îmi „îngheață" toate patimile. Mă gândesc ce s-ar întâmpla cu mine, dacă așa avea lângă mine mereu prezența unor Sfinte Moaște[96]. Aș vrea să am Sfinte Moaște la mine în cameră sau la gât.

---

[94] *Cf.* https://bg.wikipedia.org/wiki/Димитър_Басарбовски.

[95] Și, în cele din urmă, ele au fost scoate din mormânt și puse în raclă în ziua de 13 mai 2014, *cf.*

https://www.sfantulgheorghenou.ro/odoarele-bisericii/.

[96] Lucru care s-a petrecut, prin venirea Sfântului Ioannis Hrisostomos, Părintele nostru, în casa noastră, prin fragmentul din Sfintele sale Moaște.

*

Pe la Sfintele noastre Icoane găsești mai mereu tot felul de bilețele, în care credincioșii își spun păsurile. Ei nu prea înțeleg că o rugăciune nu e uitată nicicând de Dumnezeu și cred că trebuie să Îi amintească mereu lui Dumnezeu, că ei, cândva, I s-au rugat Lui. Stăteam într-o zi lângă o Sfântă Icoană a Răstignirii și, punând mâna ca să mă sprijin, găsesc două bilețele ascunse în spatele ei. Am fost curios să văd ce scrie acolo și am luat unul. L-am citit și după aceea l-am pus la loc. În acel bilețel, cel în cauză se ruga unui Sfânt, fără să-i spune numele, să nu îl uite. Eu unul nu sunt de acord cu aceste bilețele, ci cu rugăciunea smerită în fața Sfintelor Icoane, pentru că nicio rugăciune nu e uitată de Dumnezeu și de Sfinții și Îngerii Lui. Iar la Sfintele Icoane să nu vedem tot felul de salbe și de flori artificiale, pentru că nu e cuviincios acest lucru.

*

Părintele Iustin Marchiș[97]: „înnoirea Bisericii trebuie să înceapă din 'năuntru".

*

Același: Le recomanda celor care vor să fie Preoți să aibă o dicție bună, să se miște bine la Slujbe și să se îmbrace cuviincios.

*

[97] *Realitatea TV*, 12 aprilie 2005, emisiunea lui Mircea Dinescu.

Același spunea că își păstrează libertatea interioară și nu uită în același timp că este Monah, prin faptul că nu a dorit niciodată niciun post de conducere în Biserică.

*

Același a mărturisit că a fost în delegația Bisericii Ortodoxe Române la înmormântarea Papei, a plecat dimineață la Roma cu avionul, s-a întors seara și s-a împărtășit apoi la Liturghia Sfântului Gregorius cel Mare. Cu alte cuvinte, a mers până în Italia și înapoi și n-a mâncat și n-a băut nimic, iar apoi s-a împărtășit la Sfânta Liturghie de la Stavropoleos.

*

Un copil de numai câțiva anișori spune la masă „Tatăl nostru” și îl pune pe bunicul lui să își facă semnul Sfintei Cruci, deși bunicul este neoprotestant. Și, de rușinea copilului, bunicul își face și el semnul Crucii. Acest copil e îngrijit duhovnicește de nașii mei și l-am auzit vorbind pe o casetă. E foarte inteligent și cu mult bun simț pentru vârsta lui.

*

A doua zi după alegerea noului Papă, mă duc la redacția revistei *Ortodoxia* și Domnul Dumitrescu îmi spune ce i-ar spune el noului Papă, dacă ar avea o discuție privată cu el: „Excelența voastră, dacă vreți să arătați că sunteți smerit și urmaș al Domnului, așezați o Icoană a spălării picioarelor la dumneavoastră în cameră, ca să vă uitați tot timpul la ceea ce trebuie să fiți și la ce a vrut Domnul

Hristos să fiți!". Și tot dânsul îmi spune, că acest Papă trebuie dus la niște Părinți ortodocși în pustie, de niște Părinți foarte înduhovniciți, împreună cu tot conclavul catolic și să fie exorcizați. Duhovnicia acestui om m-a învățat multe. În el viază harul lui Dumnezeu și râvna pentru viața curată.

*

Domnul Constantin Costache îmi spunea că după încarcerarea Fericitului Dumitru Stăniloae, primele 4 volume din Filocalie au fost arse în majoritatea lor, pentru că oamenilor le era frică să nu fie prinși cu ele și să facă pușcărie. Cei care erau prinși cu cărți „interzise" erau încarcerați.

*

Părintele[98] Profesor Nicolae Balca i-a spus unui student al său că *Nostalgia Paradisului* nu trebuie citită, iar Nichifor Crainic, autorul ei, nu trebuie agreat. Tot Constantin Costache îmi spunea că a terminat Facultatea de Teologie în anii '70 și că la cursuri niciodată nu li s-a spus de *Viețile Sfinților* sau de *Patericul egiptean*. Nu erau îndemnați la cursuri spre viața duhovnicească a Ortodoxiei. *Patericul egiptean* se citea într-o formă dactilografiată și mai mult pe sub mână.

*

[98] A murit pe 7 decembrie 1963 ca Arhidiacon Stavrofor, *cf.* https://basilica.ro/7-decembrie-1983-diaconul-profesorul-de-teologie-balca-nicolae-a-trecut-la-cele-vesnice-in-bucuresti-2/.

Un bărbat merge să se spovedească la Duhovnicul său. Era Sâmbăta Mare. Acesta sună la apartamentul Duhovnicului, dar nu i se răspunde. După aproape o oră, Duhovnicul iese și îl găsește pe bărbat la ușă și îl întreabă: „Cine a fost netrebnicul, care nu m-a lăsat să dorm și eu puțin, pentru că la noapte e Slujba Învierii?". Bărbatul, care sunase și așteptase atâta timp la ușa Duhovnicului, îi spune că el nu știe cine a sunat, pentru că el a venit de câteva minute. Bărbatul nu a îndrăznit să-i spună adevărul și l-a mințit, pentru că îi era frică că nu mai vrea să-l spovedească niciodată. Acum, Duhovnicul cu pricina a adormit, iar bărbatul care se spovedea la el regretă că nu a avut tăria să îi spună că el era acela care l-a sunat. Din toată această întâmplare, eu vreau să subliniez numai atât: De ce trebuie să-i fie frică unui credincios de reacțiile arbitrare ale Duhovnicului său? De ce trebuie să venim cu frică să ne spovedim? De ce trebuie să ne temem de Duhovnici mai mult decât de Dumnezeu? Duhovnicul trebuie să redevină un Părinte, un Frate care suferă de aceleași păcate, dar are și aceleași doruri ca și tine, care e un om care se îndumnezeiește cu harul lui Dumnezeu și nu un zmeu care sugrumă aspirațiile credincioșilor sau le fură libertatea de a decide asupra vieții lor.

*

Același are un diferend cu un Preot și Preotul rămâne supărat pe el. Bărbatul pleacă îndurerat acasă și patru ore își face un proces de conștiință la sânge, în urma căruia a decis, că, deși e de partea lui dreptatea omenească, nu trebuie să se uite la dreptatea lui, ci la voia lui Dumnezeu, care cere ca să ne împăcăm și să ne iertăm unii pe alții și așa

să ne împărtășim cu Hristos Domnul. Îmi spunea că nu simțea din tot sufletul să o facă, dar s-a dus și și-a cerut iertare și acela l-a iertat și s-au împărtășit amândoi, fiind împăcați unul cu celălalt. Recent, un alt Preot s-a certat cu el, dar acesta nu vrea să îl ierte. S-a dus de mai mult ori și și-a cerut iertare, dar acela a refuzat să se împace cu el. Și, deși acela nu l-a iertat, bărbatul nostru se gândea: Cum se împărtășește el cu Sfintele Taine, Preotul Cornel, dacă știe că e supărat cu un om?!

*

La un Parastas, un Preot vorbea despre logică și nu despre Hristos. Un credincios s-a adresat cu voce tare Preotului și i-a spus că la Biserică trebuie să se predice despre logica inimii și nu despre logica minții. Preotul, enervat, și-a terminat mai repede predica sa.

*

Pe fața unui Diacon, proaspăt hirotonit, am văzut harul și bucuria lui Dumnezeu. Doamne, ai grijă de el și îl păzește în toate ale sale!

*

M-am întâlnit cu un fost coleg de Facultate și el mi-a adus aminte ad litteram un fragment din predica mea la Samarineanul milostiv. Am fost surprins că acest om a reținut cuvânt cu cuvânt ce am spus atunci. Am mai primit câteva astfel de semnale, din care am dedus că oamenii din jurul meu m-au privit și mă privesc cu multă atenție și că ei se interesează de mine. Cât de responsabil mă face acest

lucru? Dacă acești oameni sunt inspirați de lucrurile bune pe care le fac sau le spun, cât se smintesc de relele și de păcatele mele? E înfricoșătoare statura pe care o am în fața lor.

*

Îmi spunea o Doamnă Preoteasă, că atunci când soțul ei era Preot în Bucovina, iarna, când se întorcea acasă, reverenda îi era atât de înghețată încât sta în picioare. Mi-a lăudat satele bucovinene în cuvinte foarte vii. Îmi spunea că acolo oamenii nu încuie ușile caselor decât noaptea, că pleacă de acasă și lasă ușa deschisă și încălțămintea la ușă și că vecinii pot intra să ia un lucru, pe care îl vor restitui după ce și-au terminat treaba cu el. Ospitalitatea lor este o marcă de seamă. Cei care vin la ei sunt puși la masă în primul rând. Dar lucrul curios pentru mine a fost acela, când mi-a spus că, în Moldova, copiii sunt învățați de mici cu băutura, pentru că li se pune palincă în lapte ca să doarmă noaptea. Datorită frigului, oamenii de aici beau multă tărie, iar femeile beau mai mult ca bărbații și asta nu numai la țară, dar și la oraș.

*

Tanti Lia, cea care l-a îngrijit în ultimele luni de viață pe Sfântul Ilie văzătorul de Dumnezeu, ne-a mărturisit cum într-o zi a ajutat-o un om să facă niște tratamente, fără ca acest om să o cunoască. Acela a trimis-o la un doctor la București, a făcut consultațiile, doctorul nu i-a luat niciun ban și i-a mai dat și bani ca să ajungă acasă. Pentru că Dumnezeu este Cel care îi ajută pe cei care sunt buni cu alții.

*

Îmi spunea Maica Teodosia că ochii Sfinților, din pictura Mănăstirilor din Moldova, au fost folosiți de-a lungul timpului de vrăjitoare la vrăjile lor. În Mănăstirea ei de metanie este o pictură cu Judecata de Apoi, unde pictura care îl reprezenta pe un drac mare, negru, a fost răzuită cu totul și a fost folosită la vrăji de-a lungul vremurilor.

*

Cineva a făcut vrăji unei fetițe nou-botezate cu pânza în care a fost înfășată imediat după ce a fost botezată.

*

La Înmormântarea Sfântului Ilie văzătorul de Dumnezeu a fost timp frumos, însorit, fără nicio amenințare din partea ploii, deși în țară erau inundații de proporții, adevărate calamități naționale. A doua zi după Înmormântarea sa cea preafericită, dimpotrivă, a plouat aproape toată ziua și a fost vreme urâtă. Consider că acest lucru e o primă minune de proporții de după adormirea sa. El și-a dorit o Înmormântare cu soare și cu liniște și cu pace în suflete și Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea. Preacurata Stăpână ne-a dat o zi calmă, liniștită și plină de har, în care ne-am putut bucura duhovnicește împreună cu el.

Sfinte Părinte Ilie, nu ne uita niciodată! Ajută-ne pe noi în orice clipă și în orice gând al nostru ca să ne mântuim! Ajută-ne să vorbim, să tâlcuim și să scriem și, mai ales, să

publicăm[99] cele despre viața ta cea dumnezeiască și ne miluiește! Întărește-ne pe noi toți, pe toți care te iubim și ne iartă! Bucură-te, Sfinte Ilie, mult-răbdătorule, Părintele inimii noastre!

*

Adrian S., un foarte bun cântăreț de muzică psaltică a fost abordat disprețuitor de Episcopul V., deși Episcopul nu are nici în clin și nici în mânecă cu muzica. Episcopul credea că poate să râdă de un om care are har la muzică, numai pentru că acela nu putea să îi răspundă pe măsură. I-am făcut pe Ierarhi intangibili, deși mulți dintre ei, de-a lungul timpului, au umplut clasoarele cu nume ale ereticilor. De ce nu știm să fim oameni mai înainte de a fi Ierarhii Bisericii?

*

Când spui azi „hirotonie", spui „simonie" pentru mulți. Chiar dacă nu ai da niciun ban ca să te hirotonești, ești suspectat de favoritisme și de clientelism ordinar. Până unde vom ajunge? Dacă noi ne batem joc unii de alții, ce să mai zică cei care nu ne agreează sau luptă împotriva noastră?

*

Astăzi, după Sfânta Liturghie, Domnul R. M. îmi spune că la Facultate, la noi, toți sunt în înțelegere unii cu alții și

---

[99] Și el ne-a ajutat să publicăm în pace toată dumnezeiasca sa operă. O găsiți aici, în 2. 429 de pagini:

https://www.teologiepentruazi.ro/2012/05/29/despre-omul-imparatiei/.

că Patriarhul și Ierarhii nu pot să facă nimic. Îi aduc numai pe cei proști, pe cei manipulabili în posturile universitare, iar pe ceilalți îi exclud. Și în această situație, de unde Teologie harismatică? De unde Sfinți Profesori, care să-i lumineze pe viitorii Preoți, dacă luminile sunt, de fapt, întuneric și ambiție de doi bani?

*

Cineva ne-a dus cu mașina până la gară și a fost uluit că i-am dat cu 30.000 lei mai mult decât mi-a cerut el. Am făcut acest lucru, pentru ca să înțeleagă că oamenii Bisericii nu sunt cu toții niște escroci, ci că unii sunt buni la suflet, smeriți și alții Sfinți. La fel am făcut și cu alți taximetriști. O schimbare de optică în favoarea noastră e întotdeauna favorabilă.

*

Îmi spunea Părintele Marcel Hancheș că pocăința, chiar și a unui singur mădular al Bisericii, e folositoare pentru toți din Biserică. Dacă un mădular al nostru se însănătoșește e un bine pentru tot organismul. Sunt întru totul de acord cu viziunea sa holistică asupra pocăinței și a întrajutorării.

*

Eram cu un Preot la pomană și el mânca puțin, pentru ca să arate că el nu mănâncă mult, dar era de două ori mai gras decât mine.

*

E un lucru enervant să predici prea încet sau prea repede sau cu vocea răstită sau ridicată. Am auzit toată gama aceasta nefirească a predicării. Cei care predicau prea încet confundau smerenia cu afectarea, cei care vorbeau prea repede credeau că suntem niște automate, iar cei care țipau își vărsau focul interior pe urechile noastre.

*

Fericitul Părinte Petru I. David a fost împărtășit de două ori de părintele A. C. înainte să adoarmă. O doamnă care îngrijește de mormântul lui a văzut acolo un lucru minunat. Părinte David, ai milă și de mine, păcătosul, și mă iartă, dacă ai câștigat îndrăzneală către Domnul!

*

Cineva spunea că dragostea Părintelui duhovnicesc pentru fiii săi duhovnicești e mai mare decât dragostea pentru fiii săi naturali, pentru că e o dragoste pentru Dumnezeu.

*

M-am bucurat să găsesc o sursă pentru una din cărțile mele, pentru că aceasta a fost un semn că Preacurata Stăpână vrea să am surse pentru această carte. Și ea a apărut tocmai când eu aveam mare nevoie de ea.

*

Îmi povestea Părintele Justinian Cârstoiu, cum, închinându-se la racla Sfântului Marcos Evanghelistul, aflată

acum într-o mănăstire coptă din Egipt, a venit însuși Sfântul Marcos și i-a deschis racla. I-a vorbit în engleză și avea înălțimea în jurul a 1, 40 – 1, 60 metri, și cu o cicatrice în partea dreaptă a feței. După ce i-a sărutat Sfintele Moaște și a închis racla la loc, Sfântul Marcos a plecat imediat. Dânsul l-a căutat, dar a fost de negăsit. Îmi mărturisea că avea un snop de chei în mână și că a găsit-o imediat pe cea de la raclă[100].

Sfântule Evanghelist Marcos, nu ne lăsa pe noi, păcătoșii, și ne miluiește!

*

Părintele Gheorghe Remete a declarat, în cadrul examenului pentru dobândirea statutului de Lector[101] al lui Adrian Lemeni, că Fericitul Ghelasie de la Frăsinei a fost un „impostor" și ne-a sfătuit să fim mai atenți pe cine citim și despre cine vorbim în public. Dânsul crede că teologii nu trebuie să aibă apetență pentru neologisme șocante în discursurile lor și că trebuie să vorbim foarte simplu, pe înțelesul tuturor. În același cadru academic, Părintele Vasile Răducă a subliniat faptul că expresia „Teologie și Cultură" este o expresie secularizată, pentru că nu există Teologie fără cultură. În cadrul Teologiei există cultură. Nu pot fi de acord cu primul, dar cred că al doilea are dreptate în această poziție personală.

---

[100] La această minune a participat și Doamna Lidia Rus. În subsolul acestei biserici copte imense se află îngropați mulți Patriarhi ai Alexandriei, printre care și Sfintele Moaște ale Sfântului Atanasios [Ἀθανάσιος] cel Mare și ale Sfântului Chirillos [Κύριλλος], Patriarhii Alexandriei.

[101] Pe 2 iunie 2005.

*

Nu pot să accept poziția Părintelui Ică jr. cum că Sfântul Isaac Sirul a fost un „nestorian". Dacă autorul nostru, mult apreciat de către mine, consideră acest lucru, de ce nu face o adresă către Sfântul Sinod al Bisericii noastre, ca „să-l scoată" pe Sfântul Isaac din calendarele ortodoxe? Consider, totodată, că trebuie să scriem în continuare iconomie și nu „economie", pentru că se înțelege că e vorba despre finanțe și nu despre planul lui Dumnezeu cu lumea.

*

Un Părinte mi-a vorbit despre Biserica lui Dumnezeu ca despre un „sistem economic", în care lupta pentru funcții și putere și adversitățile între „cei vechi" și „cei noi" aveau atâta culoare dureroasă, încât credeai că nu are nimic de-a face cu Biserica lui Dumnezeu, ci s-a transformat într-o dimensiune pur umană. Nu cumva, pentru că nu mai suntem în stare să percepem dumnezeirea Bisericii, datorită multelor noastre păcate, credem că Biserica lui Dumnezeu a ajuns o peșteră de tâlhari, unde numai rele se fac și bune deloc?

*

Într-o discuție intimă și teologică de mare consistență[102], Domnul Profesor Remus Rus îmi vorbea despre diferența categorică dintre iconografia ortodoxă și cea cop-

[102] Pe 13 iunie 2005.

tă. În icoanele copte, ochii sunt mari, dar fruntea și urechile sunt acoperite. Un monah copt i-a explicat că ochii mari din icoanele lor reprezintă faptul că toți Sfinții au ajuns la iluminare. Dar Domnul Remus a remarcat că iconografia coptă e una reducționistă, pentru că nu are caracter hristocentrico-pnevmatologic. „Icoana ortodoxă", îmi spunea domnia sa, „are ochii normali, dar fruntea lată, semn că Sfântul are o minte înaltă, urechile le are mari, pentru că are auz duhovnicesc fin, gura o are mică, pentru că se vorbește puțin, cumpănit în Ortodoxie, iar pieptul e umflat, pentru că Sfântul e plin de har. Dacă icoana coptă se reduce la vederea Întrupării lui Hristos, la care a rămas copții, Icoana ortodoxă, cea adevărată, vorbește despre îndumnezeirea omului, despre umplerea lui de lumină dumnezeiască". Sunt cu totul de acord cu această interpretare teologică din urmă, pentru că e adevărul.

*

O femeie evlavioasă de mare caracter a vrut să facă un mare bine unui tânăr și i l-a făcut. I-a construit și mobilat o casă de la cap la coadă și i-a dăruit-o acestuia. Dorind să-i facă și sfințirea casei înainte ca acela să locuiască în ea, a chemat un Preot să o sfințească, punându-l în temă pe acesta despre cine a făcut casa și care îi este destinația. Dar mai înainte de toate, Preotul a întrebat cine îi plătește lui slujba de sfințire. Femeia dăduse atâția bani ca să ajute pe cineva, iar Preotul ortodox nu putea să facă o Slujbă de sfințire a casei pe gratis. Mi se pare că femeia i-a plătit, dar nu a mai vrut să aibă de-a face cu asemenea Preoți cu inimă groasă. Preotul a întrebat cine îl plătește, deși nici nu se

pusese problema că nu va fi plătit pentru Slujba ce trebuia să o săvârșească.

*

La Părintele Laurențiu a venit o femeie cu grave dureri de cap și când acesta i-a citit, după Sfânta Liturghie, Molitvele Sfântului Vasile, într-un mod minunat, pentru o perioadă de o săptămână-două, durerile i-au dispărut.

*

Părintele Diacon Profesor Ioan Caraza[103] a fugit de câteva ori de Episcopat datorită marii conștiințe despre Preoție pe care Sfântul Ioannis Hrisostomos i-a sădit-o în suflet.

*

După ce a studiat și a scris despre Islam, Domnul Profesor Remus Rus a ajuns la concluzia că Islamul e o religie sterilă. Alții sunt de altă părere.

*

Îmi spunea un Preot: „Nu îi primesc la împărtășire pe cei care nu au fost la toată Slujba și, mai ales, cer asta la cei care vor să se împărtășească des". Și spunea acest lucru, pentru că el slujește de multe ori Sfânta Liturghie.

---

[103] A se vedea:
https://www.societateamuzicala.ro/elitele/ioan-caraza.

*

Un alt Preot crede că pogorămintele vatămă de multe ori și nu ajută.

*

Pe un Preot îl mustra conștiința că l-a botezat pe un băiețel spunând mai repede numele persoanelor Dumnezeului nostru treimic. S-a încurcat puțin, s-a bâlbâit și de aceea nu le-a spus corect. Asta e problema lui, pentru că asistența nu a înregistrat niciun neajuns al Slujbei în această situație.

*

Îmi mărturisea Părintele Alin, că în primele zile ale Preoției sale, stând în fața Sfintei Mese și a Sfintelor Taine îl apuca frica, încât s-a pișat pe el de frică. Măreția prezenței lui Dumnezeu îl umplea de teamă binecuvântată.

*

Fiului unui tată care vrea să o rupă cu trecutul i se fură portofelul pe străzile Bucureștiului. Își sună tatăl și tatăl său, medic în Videle, era în toiul pregătirilor de resfințire a Bisericii cu hramul *Sfântul Ioan Botezătorul* din Roșiori de Vede, unde eu am fost hirotonit Diacon. Tatăl participă la Privegherea de noapte și se roagă la Sfintele Moaște aduse de la Fotăchești-Videle special pentru acest eveniment marcant. Se roagă pentru pierderea suferită de fiul său. Și minunea se produce: a doua zi, dimineața, primește un telefon de la fiul său, care îi spune că a găsit portofelul

aruncat într-un tomberon și el era intact. Nu i s-au furat nici banii și nici actele. Tatăl acestuia mi-a spus acest lucru imediat după hirotonia mea întru Diacon și asta cu mare bucurie. Și, cu adevărat, a fost o minune!

*

O fostă studentă la Teologie, pe care o cunoșteam din vedere, văzându-mă în reverendă, mă acostează pe stradă din senin și îmi spune că ea face parte dintr-o grupare care îi susține pe Preoți, dar nu și pe Monahi. Nu am înțeles de fapt ce a vrut să îmi spună, dar m-a îndurerat că o persoană ca ea, pe care o consideram retrasă și liniștită, a ajuns să sufere un asemenea deranj interior. Ajută-i ei, Doamne, și o miluiește pe ea și pe mine, netrebnicul!

*

Îmi trebuia o mașină care să mă ducă a doua zi, dimineață, la ora 7, în piață. Trebuia să cumpăr flori pentru a le dărui Episcopului care mă hirotonea Diacon. Și pentru ca să ajung la șoferul respectiv, care mă mai dusese odată la Roșiori, am trecut pe lângă casa de adunare a adventiștilor, unde am auzit că se cânta. Atunci mi-am dat seama că era sâmbătă și că aș putea să intru și eu să ascult slujba lor. Vorbesc cu soția șoferului, perfectez drumul spre Roșiori și apoi intru în casa de adunare adventistă. Casa e a uneia dintre credincioasele adventiste care participă activ la slujbă, o femeie foarte înflăcărată pentru credința ei și cu a cărei familie mă aflu în raporturi de amiabilitate și chiar de prietenie. Într-o singură cameră, proaspăt văruită, erau 14 persoane, toate din comuna unde eu am trăit efectiv până când am plecat la Seminar, la 14 ani, și pe care le cunoșteam

foarte bine. M-au primit călduros, cu entuziasm chiar. Mi-au oferit loc. Cel care predica de la amvon, pastorul, era un alt prieten al meu din copilărie și după ce a predicat despre Mt. 6, 19-21, a venit și a vorbit cu mine. A urmat o mică pauză, au luat o gură de aer și Geta, cea care a dat casa pentru a se sluji de sabat și un alt credincios adventist, căruia noi îi spunem Pipiliș, au improvizat două rugăciuni de mulțumire. Mă gândeam ce diferență enormă este între rugăciunea noastră foarte teologică și rugăciunea diluată pe care o auzeam. Au intonat un cântec, foarte pueril ca versificație și apoi s-au pus în cerc, un cerc de scaune, pentru a discuta o anumită temă. Însă școala de sabat a fost inițiată cu convertirea unui occidental, pe care ei au citit-o dintr-o broșură. În aceeași broșură era și tema pe care ei au discutat-o în compania mea și unde m-au invitat și pe mine să particip.

Detaliile despre curăția Sfinților Protopărinți, despre crearea lumii, starea originară, condițiile postlapsariale i-au încântat, dar au fost surprinși când au auzit cum stă treaba cu textul Scripturii, care are atâtea variante și fiecare diferă una de alta. Am ajuns inevitabil și la o dispută civilizată (pentru prima dată în viața mea s-a realizat asta cu credincioși adventiști), unde am precizat că ediția Cornilescu este o ediție falsificată a Scripturii, augmentată confesional. N-au fost de acord, bineînțeles. N-am fost nici eu de acord cu aberanta „intrare în Sfânta Sfintelor" a lui Hristos, în momentul marii înșelări milenariste de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Tendențiozitatea acestei afirmații nonargumentabile și care nu are o bază tradițională nicidecum este evidentă pentru mine, dar nu și pentru ei.

La plecare, donatoarea casei de rugăciune îmi spune că sunt erudit, știu multe și că multe le-a aflat de la mine pentru prima oară, dar mai îmi trebuie ceva, adică să devin

pastor adventist. Gabi, copilul ei cel mai mic, puțin mai mic decât mine, îmi pune iarăși problema zilei de odihnă, deși o explicasem în cadrul adunării. Și lui îi spun să se gândească la un singur lucru: sâmbăta comemorează trecerea prin Marea Roșie a poporului evreu, care a devenit un eveniment național al poporului evreu, pe când duminica prăznuim Învierea lui Hristos Dumnezeu, care a distrus moartea, păcatul și Iadul. Ce e mai important? Și el îmi spune: „Dacă punem problema așa, atunci e duminica. Dar”...și a continuat cu vechile lor idei, elaborate de Samuel Snow[104], care a fost evreul ce a influențat-o pe Ellen White[105] în această problemă.

Mi-au propus să vin și altă dată și chiar împreună cu soția mea. Mi-a plăcut că erau atenți, că întrebau în mod real, că erau în temă cu unele din cele pe care le dezbăteam. Dar, mai ales, mi-a plăcut ideea de consfătuire, de punere a unor probleme în mod cinstit, în cadrul unei adunări evlavioase și atmosfera aceasta de început a unei comunități. Aceste elemente fac parte din atmosfera genuină a Bisericii. Ele au fost recuperate din spațiul Bisericii lui Dumnezeu. Însă golul imens e acela că sunt fără Sfinte Taine, fără Preoție, fără har, fără o totală ancorare în Tradiție și Scriptură, fără Preacurata Stăpână și fără Sfinți, că sunt niște oameni prea goi pe lângă a ceea ce ar putea ei să fie în adevărata și deplina Biserică a lui Dumnezeu. O experiență providențială pentru mine. Însă așa este orice clipă a vieții noastre: un moment de aprofundare a tainei lucrării lui Dumnezeu cu omul și cu lumea.

---

[104] A se vedea: https://en.wikipedia.org/wiki/Samuel_S._Snow.

[105] Idem: https://ro.wikipedia.org/wiki/Ellen_White.

*

Iulian P., actualmente masterand la Sociologie, îmi mărturisea într-o discuție intimă de curând, cum un glas lăuntric, la vârsta adolescenței, l-a îndemnat la studiu și spre credința în Dumnezeu. A doua zi și-a cumpărat imediat Sfânta Scriptură și a început un program intens de cunoaștere și aprofundare a ei.

*

Un tânăr l-a visat pe Sfântul necunoscut al Moldovei, de la Sfânta Mănăstire Neamț, care a ieșit din pământ ca un trandafir minunat de mare preț. Acesta l-a îndemnat să meargă în pelerinaj la Sfintele sale Moaște. Tânărul, împreună cu alți câțiva prieteni, a mers la Sfintele sale Moaște și unul din acest grup a avut parte de întâmplări minunate în acest pelerinaj.

*

Un tânăr entuziast și cercetător al lucrurilor sfinte vrea să afle răspunsuri directe, concrete de la Părintele Teofil de la Sâmbăta, însă Părintele nu îi satisface cererile așa după cum el dorea. La un moment dat, tânărul îi spune: „Părinte, parcă am văzut doi Îngeri imenși în spatele dumneavoastră...”. După această confesiune, Părintele Teofil începe să vorbească mult mai direct și explicit cu tânărul din fața lui.

*

Părintele Ghelasie de la Frăsinei l-a îndemnat pe un ucenic al său să nu spună cuiva, cât este student la Teologie,

că este ucenicul său, pentru ca să nu aibă probleme cu profesorii. El știa că unii universitari îl credeau rătăcit și de aceea l-a atenționat acest lucru. Aceluiași tânăr i-a spus că drumul său e în lume și că trebuie să se căsătorească. Până acum, acest tânăr, care are 29 de ani, a avut numai decepții în dragoste.

*

Părintele Iustin Marchiș i-a spus unui tânăr, că Monahismul de astăzi s-a transferat în lume, în oraș și că nu mai trebuie să fugim ca să ne retragem în pustiu, ci trebuie să acționăm ortodox în lumea orașului.

*

La prima Sfântă Liturghie în care am slujit ca Diacon s-a întâmplat să am parte de un mare sobor de Preoți, ca și la hirotonia mea. Erau Părinții proaspăt hirotoniți, ce nu aveau mai mult de 5 ani de Preoție și care veniseră la cursurile misionare. Și unul dintre ei m-a învățat cum să cădesc în altar, când am de-a face cu un sobor de Preoți. La sfârșitul Slujbei mi-a spus că vrea să spună și altora cum se face, pentru că el a fost traumatizat de Preoți mai în vârstă, când l-au instruit în cele ale Diaconiei. Ai milă, Doamne, de Preotul Tău acesta și de cel care a făcut azi Sfânta Proscomidie și ne miluiește pe noi!

De două ori am consumat până acum Sfintele Taine din Sfântul Potir și trupul și sufletul meu sunt pline de Domnul și de puterea harului Sfântului Duh. Simt cum mă curățesc, cum trupul meu se transformă și se îndumnezeiește, cum trupul ia o formă cuviincioasă, evlavioasă, plutitoare. Când îi vedeam pe Părinți, îmbrăcați în reverendele

lor, nu înțelegeam transpirația lor, dar nici cuviința pe care o dă mersului și corpului reverenda. Ca mirean, cu haine mirenești, nu puteam să fac prea bine metanii. Acum pot. Cu reverenda poți să faci metanii mari și mici cu toată cuviința, dacă haina de dedesubtul reverendei e închisă la gât și reverenda stă fixă pe tine. Simți că ea te învăluie foarte matern și că întreaga ei osatură constă în gulerul tare de la gât. Buzunarele reverendei mele sunt foarte adânci și portofelul cade în buzunarul drept la fix. Mă minunez de forma ei perfectă, de utilitatea ei absolută. Acum înțeleg de ce hainele musulmane sau hinduse, largi și lungi, până la pământ, sunt mult mai proprii unei vieți duhovnicești, ca și vechile noastre costume populare. Hainele tradiționale sunt făcute cu conștiința cuviinței umane, a delicateții.

*

La ultimele două Slujbe am cântat cu un glas plin de slava Sfântului Duh. Nici nu știu cum a fost posibil, pentru că nu am repetat deloc mai înainte acele nuanțe muzicale. Vocea mea se catifelează uneori într-un mod uimitor și capătă inflexiuni când dure, când foarte calde, liniștitoare. De multe ori sunt doar o harfă pe care Sfântul Duh o atinge melodios.

*

Sunt uimit de similitudinile exterioare și interioare dintre mine și Sfântul Ioann de Kronștadt. Mă uluiește faptul că îl simt și îl cunosc din mine însumi, de parcă ar fi fratele meu, părintele meu de sânge. Și mă simt extraordinar de bine, de fiecare dată, când mă rog lui și când îl văd pe el, când vadă fața lui. Preaiubitul meu Părinte,

miluiește-mă și mă iartă! Sfinte prea bun și prea frumos, miluiește-mă!

*

Am fost uimit, cum a venit să-și ceară iertare o tânără dezechilibrată, pentru toate șicanele pe care mi le-a provocat de-a lungul timpului. Și m-am bucurat să o iert și verbal, pentru că în inima mea nu aveam nimic cu ea. Pe mine mă gelozesc și mă detestă mulți oameni, dar eu nu am nimic cu ei. Cu unii am renunțat să mai vorbesc, pentru că nu are nimic pozitiv relația mea cu ei, pentru că ei sunt aceeași dintotdeauna. Așa că eu nu am nimic cu nimeni. Dar mulți cred că sunt un om rău și neiertător. Ei confundă modul meu de a fi drept cu oamenii cu răutatea și indiferența. Dumnezeu să ne ierte!

*

M-am bucurat că Părintele C. T. și-a exprimat bucuria de a fi vrut să se spovedească în fața mea, dacă acum eram Preot. Facă-se voia Ta, Doamne, întru el, îndreaptă lipsurile lui, îndeamnă-l la studiu și reflecție, pentru ca Slujbele sale să prindă și mai multă forță și ajută-i familia lui și îl iartă!

*

Un Preot mi-a mărturisit cum a scăpat în mod minunat de la un accident de mașină. Mașina a trecut razant pe lângă trupul său.

*

PS Irineu Slătineanul[106] remarca foarte bine într-o predică a sa, că la musulmani e interzisă cerșetoria, dar e prescrisă religios milostenia. Privind Biserica noastră și pe credincioșii ei, el a remarcat că dragostea dintre noi e foarte slăbită și că nu ne mai simțim frați și surori unii cu alții, ci niște străini. Traiectoria socială a României și a lumii în general este individualismul și asta nu are nimic de-a face cu frățietatea vie și plină de dragoste care trebuie să existe între creștinii ortodocși.

Sfințește, Doamne, pe robul Tău, pe Episcopul Irineu, pe Părintele nostru, și îl miluiește pe el și pe noi și ne iartă!

*

Părintele Adrian T. era la Slujbă, când a auzit că fiul său a avut un accident. Nu s-a îngrijorat și nici nu a plecat fuga la spital, ci a spus că Dumnezeu îl va ajuta pe el. Cel care mi-a relatat acest lucru s-a cutremurat de credința în Dumnezeu a Preotului și de liniștea sa interioară.

*

M-am întâlnit pe stradă cu o doamnă, pe care nu am întrebat-o de unde este, dar care căuta cu înfrigurare Mănăstirea Radu Vodă, pentru ca să-i mulțumească Sfântului Nectarie pentru ajutorul ce l-a primit de la el. Mi-a spus că i-au fost ascultate rugăciunile, dar și mai mult decât atât. Nu am întrebat-o pentru ce s-a rugat, ar fi fost o indiscreție din partea mea să fac acest lucru. Dar din modul în care îmi vorbea, mi-am dat seama că bucuria ei era imensă. Doamne,

---

[106] Astăzi este Mitropolitul Irineu Popa: https://ro.wikipedia.org/wiki/Irineu_Popa.

pentru rugăciunile roabei Tale, miluiește-mă și pe mine, păcătosul, și mă iartă! Sfinte Ierarhe Nectarios, fii cu noi, cu toți, și ne ajută întru toate!

*

Preacurata Stăpână l-a ajutat astăzi pe Bogdan într-un mod minunat ca să se înscrie la Master. Iar eu am luat într-un timp record binecuvântarea de la Episcop, dar am și plătit rapid suma de bani către casieria Universității. Amândoi am înțeles că fără ajutorul Maicii lui Dumnezeu nu puteam să facem aceste lucruri.

*

Un Părinte m-a sfătuit să fiu realist în Preoție și să accept și bani pentru Slujbele pe care le fac. El mi-a sugerat să mă acomodez cu realitatea pe care o găsesc în Sfântul Altar, creată de coslujitorii mei, și să am grijă de sănătatea mea, pentru că e o lume dură în jurul meu.

*

Un Părinte apropiat mie a început să scrie împotriva ecumenismului, pentru că deraierile survenite din cauza acestui lucru au ajuns prea departe. Eu sunt pentru dialogul cu oricine, dar nu pentru compromisuri teologice. De aceea nu am chef de diplomația religioasă.

*

Un Părinte accentuează foarte mult la Sfânta Spovedanie ca să nu fim certați cu cineva atunci când ne împărtășim.

*

Bunica mea, Floarea, era în discuție cu cineva și vine și o îmbrățișează Argentian, un vecin din apropierea noastră, căruia i-a murit nevasta de curând. Nu știu cu ce gând a îmbrățișat-o, însă a doua zi o întâlnește pe stradă și îi spune cu frică faptul că toată noaptea a fost amenințat în somn de bunicul meu Marin (și el adormit de curând), ca nu cumva să o mai atingă pe bunica mea vreodată. Ceea ce înseamnă că a îmbrățișat-o cu gând desfrânat.

*

Ioan T., la auzul veștii că eu am devenit Preot, mi-a spus că acum două săptămâni a avut senzația că m-a văzut în reverendă, slujind într-o Biserică. Era tocmai ziua când eu am fost hirotonit Diacon...

*

Domnul Remus Rus a fost martorul puterii dumnezeiești pe care o avea rugăciunea unui credincios simplu, neșcolit. Acest om anonim pentru noi a venit la Sfânta Mănăstire Cernica și s-a închinat la Sfintele Icoane. Stând la Privegherea de noapte lângă candelabrul central din naos, candelabrul a început să se miște, să se legene duios, deși nu fusese cutremur, iar celelalte două candelabre nu se mișcau deloc.

*

Am spovedit-o pe doamna Florica A. și dânsa, la începutul Spovedaniei, credea că nu știe ce să spună sau se rușina de mine. Dar m-a bucurat mult când am văzut că s-a spovedit curat până la urmă și fără rușine păcătoasă, căci simțeam cum păcatele ei i se curățesc de către harul lui Dumnezeu. Doamna mea Preotească îmi spunea aseară, că Spovedania îți dă apetitul să te spovedești și mai mult, din ce în ce mai mult, pentru că simți să dai totul afară din tine, să spui tot. Cine este cu inimă deschisă, cine nu are nimic de ascuns, spune tuturor ceea ce face. Nu poate să țină în el. Și din cauza sincerității lui, inima lui este iertată de Dumnezeu și Dumnezeu îl face să fie curat la suflet, neascuns, non-duplicitar.

*

În Căsătorie, ca și în Preoție, la început ni se pare că noi avem să dăruim ceva altora. Dar harul lui Dumnezeu ne dă să înțelegem că noi primim imens de la alții și că iubirea altora e cea care ne întreține viața noastră duhovnicească și bucuria inimii.

*

Îmi spunea un coleg că viața preoțească e o viață în care ești iubit de către mulți oameni deodată. Rugăciunile fiecăruia pentru tine sunt iubirea cu care ei te iubesc în fața lui Dumnezeu.

*

Un coleg mai mic de Facultate îmi spunea că Dumnezeu îl trage spre pustie, spre singurătate, dar încă nu vrea să dea curs acestei chemări a lui Dumnezeu. E un om bun și cu bucurie în suflet. Ajută-i lui, Doamne, Dumnezeul celor blânzi și curați la inimă, și îl miluiește pe el și pe mine, păcătosul!

*

Domnul Bogdan S. a intrat în mod providențial la Master. A intrat ultimul, pentru ca să se smerească, dar a intrat cu ajutorul vădit al Preacuratei Stăpâne. Mulțumim ție, Preasfântă Stăpână, că prin rugăciunile și ajutorul tău, robul tău, Bogdan, a primit bucuria pe care inima lui și-a dorit-o!

*

Unui Părinte Episcop i s-a spus, de către unul dintre Profesorii săi de Teologie, că el e slujitorul celor mici și nu stăpânul lor. Însă Ierarhul nu a fost de acord cu această idee...

*

Am văzut smerenia și bucuria din ființa unui fost coleg de Master, pentru că în această toamnă a intrat la Doctorat. A intrat ultimul la Doctorat, dar era conștient că a intrat cu harul lui Dumnezeu și de aceea era recunoscător celui care l-a îndemnat să persevereze în studiu. Recunoștința nu vine decât dintr-o inimă smerită și cu bun simț.

*

M-am rugat Domnului nostru ca să înceteze ploaia ce dura de câteva zile. M-am rugat o dată și El a redus ploaia, cu mila Sa, la o bură foarte fină. M-am rugat a doua zi din nou și ploaia a încetat și s-a făcut cald, deși era un frig mare acum vreo două zile. Căci Domnul miluiește poporul Său și ne iartă mulțime de păcate. Doamne, pentru iubirea Ta de oameni cea nemărginită, miluiește-mă și mă iartă!

*

A trebuit să dau alaltăieri înapoi Sfintele Veșminte, pentru că nu erau ale mele. Le împrumutasem pentru hirotonia întru Preot. Nu mai aveam niciun veșmânt, nici măcar un epitrahil. Și tocmai când eu îmi făceam griji pentru veșminte, m-a sunat Bogdan aseară și mi-a spus că un Părinte mi-a dăruit un epitrahil și un Molitfelnic și că el îmi va da și veșminte, dacă eu îi spun mărimea pe care o am. Dumnezeu S-a îngrijit imediat de Preotul Său, de mine, păcătosul, pentru că a știut nevoia mea! Preacurata Stăpână mi-a împlinit rugăciunea atât de repede, deși eu voiam să îmi cumpăr în curând numai un epitrahil, pentru că de atât aș avea bani deocamdată.

Azi dimineață însă, Bogdan m-a sunat și mi-a spus că nu mai găsește cei 300.000 de mii pe care îi are și cu care trebuia să vină la București. Îi spun că îi va găsi și că ne vom bucura astăzi de venirea lui la București. Mă rog Preacuratei Stăpâne să găsească banii sau să îi împrumute de la cineva, pentru ca să nu se bucure demonii de noi, ci noi de ajutorul Său. Dacă plec la Scrioaștea îmi trebuie epitrahil măcar, pentru ca să sfințesc casa tanti Etuța. Mă rog și deodată mă inundă harul iubirii de oameni a lui Dumnezeu și am înțeles că i-a găsit. Primesc imediat un bip pe celular și mesajul plin de fericire. Bogdan e încă pe drum și nădăjduiesc să ajungă

cu bine. Preacurata Stăpână ne-a miluit pe noi, păcătoșii, pentru mila sa. Mulțumim ție, Stăpână, și ne miluiește!

*

Treceam pe lângă PS Sebastian Pașcanu care vorbea la telefon. La un moment dat, acesta își întreabă interlocutorul: „De când normalitatea a devenit o virtute, Părinte Protoiereu?!”.

*

Un Părinte nu concepe să fii Preot și să nu slujești măcar săptămânal, adică în fiecare duminică. Îmi spunea că Preotul nu poate să stea acasă, să se împărtășească cu Sfânta Împărtășanie de peste an, pentru că inima lui dorește mereu să slujească.

*

M-a oprit o doamnă (știa că sunt Preot) și mi-a spus că i se dește un bec într-o cameră din senin. I-am spus că sunt farmece făcute pentru ea și mi-a confirmat că o cunoaște pe persoana care i le-a făcut.

*

O femeie în vârstă, credincioasă, văduvă, cu o pensie mizeră, aducea ajutoare pentru Părintele Nicolae Tănase de la Valea Plopului. Abia se căra cu sacoșele. Are o statură mică, e bolnăvioară, dar face milostenie. Cât l-a așteptat pe Părintele Nicolae a stat numai într-o rugăciune, deși abia își trăgea răsuflarea de la efortul pe care îl făcuse cu sacoșele.

*

Terminasem de spovedit pe cineva și eram foarte obosit. Nu mă așteptam să urmeze mărturisirea pe care avea să mi-o facă în finalul discuției cu el. Și atunci mi-a spus ceva care m-a prins nepregătit și un demon s-a lipit de inima mea. A trebuit să maschez surpriza pe care am avut-o și să nu-mi arăt iritarea. Nu cred că a sesizat acest lucru cel pe care îl spovedeam. Însă eu m-am simțit greu din cauza acelor vorbe, pentru că era pentru prima dată când eram judecat în mod direct, cu gândurile pe care demonii i le inspirau aceluia împotriva mea. Mulți dintre frații noștri nu știu să fie delicați cu Duhovnicii lor, adică să le spună anumite gânduri în momentele cele mai prielnice și nu oricând. Eu sunt numai atenție față de ei, sunt plin de delicatețe și de maternitate, dar mulți mă judecă tocmai pentru faptul că sunt bun cu ei sau pentru fapte foarte normale, ca dusul des la veceu sau ca purtatul bărbii.

*

Ascultam pledoaria unui Părinte împotriva Părintelui Ion Buga. Până la un moment dat, spunea acela, a fost un Părinte normal, dar revoluția, libertatea l-a stricat. În ultima carte a Părintelui Buga, pe care acela a citit-o în parte, după relatarea sa, se neagă Ierarhia sacramentală tripartită și se spun multe secrete ale Ierarhiei comuniste și actuale. Deși l-a avut Profesor pe Părintele Buga, Părintele de care vorbim e gata să-i susțină pe cei care vor să îl caterisească pe Profesorul său și mai puțin să-l ajute, dacă trebuie ajutat bineînțeles. Mulți se disociază de el. Le e frică de el. Cel care îmi vorbea despre el recunoștea că Părintele Ion Buga are o

frază literară foarte îmbibată cu substanță filosofico-teologică și că e cel mai îndrăzneț Preot din capitală. Admirația se îmbina cu invidia și cu denigrarea lui. Soția mea, care l-a ascultat într-un timp predicând, mi-a spus că nici ea nu e de acord cu unele ziceri ale sale, ca aceea că Sfântul Moisis este mai mare decât Preacurata Stăpână, dar că el venea cu lucruri gândite de el la predică și nu cu lucruri răsuflate ca cei mai mulți dintre Preoții capitalei noastre. Eu nu l-am auzit predicând, dar am citit o parte dintre cărțile sale. Nici eu nu sunt de acord cu unele fraze ale sale, dar nici nu sunt de acord cu desființarea lui de către toți, pentru că nu e el durerea cea mai mare a Bisericii noastre. Durerea cea mai mare e că mulți dintre Preoții noștri de aici nu au nici 10% din cultura pe care presupun că o are Părintele Ion Buga, pe care am dedus-o din ceea am citit de la dânsul, și există o mare de credincioși, dintre care mulți sunt analfabeți duhovnicește. Iar multora nu le plac oamenii deștepți, cei care spun adevăruri, care ne indică păcatele și ne strică afacerile murdare.

*

Părintele P., de la Grădina Icoanei din București, îmi spunea un Părinte Profesor, stă mai mult plecat în pelerinaje în străinătate decât la Biserică. Mulți dintre credincioși se scandalizează, dar nimeni dintre superiorii săi nu îi atrage atenția.

*

Un Preot tânăr, cu doi ani mai mic decât mine, îmi spunea că nu poți fi Preot bogat dacă nu faci afaceri necurate. Iar un Preot rămâne decent, pentru că enoriașii săi

îl ajută, nu îl lasă să moară de foame. Dar el nu va ajunge niciodată bogat din salariul mizer pe care îl are ca Preot și din contribuțiile modeste ale credincioșilor pe care le primește. Sunt de acord cu confratele meu, pentru că asta e realitatea noastră românească!

*

Părintele Nicolae Tănase îmi spunea că poți să faci lucruri mari și fără bani mulți de la început, numai că trebuie să dovedești că vrei să le faci pentru Dumnezeu și pentru oameni. Îi dau dreptate!

*

O Doamnă, auzind de la fiica ei că eu nu i-au bani la Slujbe (eu îi spusesem fiicei ei că nu i-au bani la Slujbe, în sensul că, dacă îi văd că sunt amărâți sau nesimțiți, plec și nu zic nimic), mi-a cerut să îi fac o Slujbă. Cât se sărăcea această femeie, dacă îmi dădea zece sau douăzeci de mii? Știu numai să profite de tine astfel de oameni...

*

În periplul meu prin casele oamenilor ca să le fac Slujbe, am înțeles un lucru capital: oamenii nesimțiți întotdeauna confundă bunătatea ta, a Preotului, și onestitatea ta, cu prostia și infantilismul. Și întotdeauna acest fel de oameni nu au niciun spor în viața lor, pentru că nu știu să fie sensibili și atenți nici cu ei și nici cu alții. Sunt învățați să îi respecte numai pe cei care îi escrochează și îi mint, dar nu și pe cei care sunt cinstiți cu ei.

*

Monahul Grigorie de la S. îmi spunea că a vrut să se roage pentru cineva cu păcate mari, dar a simțit cum rugăciunea lui nu poate trece de bariera satanică care îl înconjura.

*

O persoană se ruga în fața unei Icoane și începea să se cutremure locul din fața acelei Icoane. Un Monah mi-a mărturisit că el crede că în fața acelei Sfinte Icoane ar putea fi Sfinte Moaște. Icoana e într-o Mănăstire din județul Teleorman.

*

Un Monah se plângea că nu are un Stareț căruia să îi spună lucrurile duhovnicești care se petrec cu el. Mi-a relatat cum a văzut în duhul său o lumină lângă el în timp ce se ruga. După dovezile pe care mi le-a dat am fost încredințat că era vorba de un Sfânt Înger sau de un Sfânt, care venea lângă el ca să-l întărească.

*

Îmi spunea un Monah, că democrația va reuși prin diverse tertipuri să lovească aspru Monahismul. Dacă Monahismul cade, credea el, Biserica se va nimici și ea. Nu am putut fi de acord cu acesta! Biserica lui Dumnezeu nu stă numai în Monahi sau numai în Mireni sau numai în Ierarhi, ci în aceia dintre Mireni și Monahi și Ierarhi care fac voia lui Dumnezeu și Îl iubesc pe El. Biserica lui Dumnezeu e divi-

no-umană și ea nu poate fi biruită de istorie sau de demonii din Iad.

*

Am întâlnit, printre tinerele de la Teologie, numeroase persoane care au suferit o reală dezechilibrare psihică, tocmai de la o iubire pasională pentru vreun coleg de-al lor, care de multe ori nici nu le-a dat garanții reale că le vor. Dacă una dintre ele ar fi în stare să se ducă îngrijitoare în casă, la iubitul ei, care se va căsători în curând, numai pentru ca să îl vadă lângă ea, alta e în stare să îl îngrijească pe fostul ei iubit până la moarte, dacă acela ar suferi un accident, chiar dacă el are sau va avea o altă soție. Se întâmplă ceva demonic cu aceste fete: nu vor să admită că s-a terminat relația lor cu aceia sau, mai grav, că relația lor nici nu a existat vreodată, ci ea a plutit numai în mintea lor. Sunt prea orgolioase. Nu pot admite că s-au înșelat sau că au fost înșelate de demoni, iar patetismul de care sunt în stare le aruncă într-o situație foarte jalnică. Mai toate suferă de o înșelare demonică, iscată din ideea că iubirea lor e unică pentru că este imensă, fapt pentru care se consideră „martire", „neajutorate", „prigonite", „nefolositoare". Dacă îndrăgostirea lor pătimașă de cineva nu le este luată în seamă, cad într-o teribilă depresie, în disperare. Plâng continuu, spun că numai cred în Dumnezeu, că nu mai vor să vorbească cu nimeni, au accente crunte de inconfort interior și social.

Văd aici mâna lui Dumnezeu, pentru că aceste lucruri se petrec cu fete care până mai ieri se spovedeau și se împărtășeau regulat și care nu își puneau problema păcătoșeniei proprii în mod real. Ceea ce pare devastator pentru ele acum, poate fi foarte mântuitor, dacă ele se pocăiesc în

mod real și admit voia lui Dumnezeu cu ele. Ieșirea din starea de nefericire interioară se face prin admiterea că numai tu ești de vină pentru starea interioară și exterioară pe care o ai și că trebuie să mergi mai departe, urmând voia lui Dumnezeu cu tine. Dumnezeu ne smerește, pentru că ne iubește și nu pentru că ne vrea răul. Mă rog pentru aceste surori ale mele, pe care le cunosc de aproape, iar pe unele le-am spovedit, pentru că văd că această ispită le va folosi mult.

*

Părintele A. M. mă consideră un Preot înșelat pentru că îmi permit să vorbesc în mod direct, tranșant cu credincioșii cărora le predic. Mi-a mai băgat el și alte vini, dintre care una, foarte interesantă, este aceea că eu nu trebuie să îmi permit să spun despre trăirile de taină ale Preoției, deoarece sunt Preot de foarte curând. Problema acestui Preot însă nu sunt eu, ci faptul că în el se bat cap în cap puțina cunoaștere – când multa cunoaștere este foarte bună –, cu orgoliul „preoțesc”, cu acel orgoliu „atotștiutor” al omului tipicar și prostuț. Îl iert pe acest Părinte, care m-a bucurat mult cu darurile lui, pentru că știu că are o inimă bună. Însă puținătatea de minte debitează cuvinte rele, tocmai când aștepți de la ea cuvinte de încurajare.

*

Părintele A. C. e atent la toate nimicurile când slujesc cu el. Îți atrage atenția ba că n-ai făcut o metanie, ba că ai greșit un cuvânt dintr-o ectenie, dar nu mi-a dat niciodată impresia că se concentrează la Slujbă. E as la exteriorisme,

dar nu mi-a dat niciun sfat din cele de taină. Oare asta să însemne experiență pastorală?

*

Nu știu ce înseamnă Spovedanie pentru mulți dintre noi. Mi-au cerut două femei în vârstă ca să le spovedesc și când m-am dus să le spovedesc, mi-au spus că nu au nici un păcat. În loc să îmi spună păcatele lor, ele au început să îmi spună ce fapte bune fac. Le-am întrebat două-trei lucruri și le-am citit ecfonisul de dezlegare. Ce le puteam spune unor astfel de oameni? M-am bucurat că măcar au cerut să le spovedesc, dacă tot nu știu cum se face spovedania.

*

Am spovedit o familie tânără și am observat în maniera lor de a discuta cu mine, că eu, Preotul, eram doar un prestator de servicii, față de care ei nu aveau nici cea mai mică grijă. Eu trebuia să le fac Slujbele, indiferent dacă vreau sau nu vreau și apoi puteam să plec, fără să se intereseze de sănătatea mea și de starea în care mă aflu. De mai multe ori am pățit și altceva și mai grosolan decât aceasta: ei se „sminteau" de vorbele mele, chiar dacă eu nu le spuneam nimic smintitor, pe când eu nu aveam voie să mă smintesc de păcatele lor sau să mă enervez pe nesimțirea, de-a dreptul năucitoare, de care dădeau dovadă. Întâlnesc la tot pasul un orgoliu ascuns fenomenal în oamenii credincioși, care, atunci când îl zgândăr puțin, explodează.

*

Un Părinte spunea odată că nu poate vizita pe cineva pentru mai mult de două-trei zile, pentru că nu are cu cine să-și lase parohienii. Același a plecat acum în Grecia pentru o lună și ceva, iar parohienii lui au rămas în România. Poate să aibă un înlocuitor aici, bineînțeles, dar cum rămâne cu grija pe care o avea mai înainte?

*

De la Părintele Gheorghe, hirotonit tot de PS Galaction Stângă, cu care am slujit de curând, am învățat să situez mai sus, pe Sfântul Disc, Agnețul și miridele, pentru a pune firimiturile de la vii și adormiți mult mai extins. Cred că e un procedeu foarte bun, pentru că lasă spațiu mai larg pentru pomenirea numelor de pe pomelnice.

*

Fericitul Constantin Galeriu și-a scos încălțămintea din picioare și i-a dat-o unui om sărman. Această mărturie i-a fost relatată de Domnul Remus Rus colegului meu Florin Marica.

*

De la Părintele Atanasie C. am învățat să pun miridele mari în poziție verticală pe Sfântul Disc. Așa au mai multă stabilitate când le acoperi și le găsești aproape la fel după ce le pui pe Sfânta Masă.

*

Cu ocazia hramului Bisericii, la Sfânta Ecaterina, l-am văzut pe un Preot făcând Agnețul sub formă trapezoidă, pentru a avea o stabilitate foarte mare. În loc să taie pereții Agnețului drept, el i-a tăiat cu o înclinație anume. Pentru a putea fi împărțit mult mai ușor la *Sfintele Sfinților*, Agnețul trebuie să se taie câte puțin la Proscomidie în cele patru părți ale sale.

*

PS Sebastian Pașcanu i-a numit în predica de astăzi[107] pe creștini: teologi practici. Referindu-se la noi, la teologii care am adunat de tineri date și adevăruri teologice în inima și în mintea noastră, Preasfinția sa a spus că e nevoie să ne dregem teologia din ființa noastră cu iubire jertfelnică. Acest lucru a făcut Sfânta Mucenică Fecioară Ecaterini [Αἰκατερίνη] și de acest lucru avem nevoie și noi. Într-un alt moment al predicii a spus că Sfântul Ioannis Damaschinos [Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός], cu toate că e un mare Părinte al Bisericii, s-a arătat la Dumnezeu a fi mai prejos decât Sfânta Mucenică Varvara [Βαρβάρα], care e pomenită în aceeași zi cu el. Aceasta vrea să însemne că un creștin poate face multe lucruri prin trăirea sa curată, chiar dacă nu știe prea multă teologie. Sfânta Ecaterini i-a biruit pe păgânii învățați, care au devenit Sfinți Mucenici. Ea nu era o agramată. Știa multă carte. Dacă vrem să fim teologi, atunci trebuie să îmbinăm teologia cu iubirea jertfelnică pentru Dumnezeu, adică cu iubirea care ne face să suferim toate, chiar moartea, pentru Hristos.

---

[107] Biserica *Sfânta Ecaterina*, Biserica de slujire a Facultății de Teologie din București, 25 noiembrie 2005. Hramul Bisericii. Am fost 16 Preoți slujitori și 4 Diaconi.

*

Un Părinte Profesor mi-a urat ieri să am o Preoție mântuitoare. Mi-a plăcut mult urarea lui. Căci Preoția trebuie să-ți sfințească viața, să te păstreze în cea mai candidă și frumoasă stare de sfințenie.

*

M-am spovedit la un coleg Preot aseară pentru hramul de astăzi. Și când am ajuns acasă, foarte liniștit de altfel de la Vecernie, un demon îmi sugera că nu a fost o spovedanie reală, că nu mi s-au iertat păcatele. Era o minciună și o inepție sfidătoare acest gând! Și, cu toate acestea, dracul mă presa să îl accept. N-am putut și nu pot fi de acord cu acest gând demonic. Prin orice Preot la care m-am spovedit am primit iertarea lui Hristos, pentru că Hristos m-a iertat prin Preoții Săi întotdeauna. Am simțit acest lucru cu toată ființa mea și am trăit harul iertării cu mare bucurie, cu o bucurie eliberatoare.

*

Eram la Litie și Preoții conslujitori terminaseră de citit pomelnicele. Doar eu singur mai eram cu pomelnice în mână. Îmi place să le citesc integral, ca să văd și dorurile și bucuriile oamenilor pe care le scriu pe pomelnice. Și când credincioșii au văzut că eu sunt corect cu ei și sunt atent la pomelnicele lor, m-am pomenit cu câteva persoane, care au venit la mine personal, și mi-au dat pomelnice și bani. Conslujitorii și Profesorii mei se uitau cu uimire la acest lucru, dar m-am făcut că nu observ. Așa și astăzi, înainte ca să vină PS Sebastian (făcusem culoar la ușa Bisericii), a venit

domnul Dumitru și m-a salutat și mi-a sărutat mâna. Ceilalți se uitau la mine. La fel au fost atenți când am luat unele pomelnice sau cum am stat la Sfânta Liturghie. Impuneam respect și atenție prin modul cum stăteam. Eram conștient de asta. Ei nu mă mai văzuseră niciodată în această ipostază. Un pic i-am cam stânjenit prin modul meu de a fi serios și concentrat la Slujbă. Însă am asistat și asist cu mare smerenie la iubirea și la milostenia poporului lui Dumnezeu, care aduce la Sfântul Altar daruri din belșug. S-au umplut câțiva saci cu pâini, s-au adus mulți bani și multe prinoase. Credincioșii noștri vin cu mare încredere și evlavie și ne aduc prinoasele și darurile lor și ne roagă să îi pomenim la Sfânta Proscomidie. Trebuie să respectăm dumnezeiește această iubire și mărinimie extraordinară a lor. Conslujitorii mei iau cam fără sfială darurile lor, dar în mine crește o responsabilitate extraordinară pentru tot ceea ce vine din darul și milostivirea lui Dumnezeu față de noi, Preoții Săi. El ne miluiește prin cei credincioși, prin oamenii pe care îi slujim.

Cred că nu trebuie să uităm că din mila lui Dumnezeu ni se dăruie nouă toate acestea și că noi ne susținem viața prin ea, prin mila credincioșilor. Dacă credincioșii ne iubesc și ne umplu de darurile lor e semn că Dumnezeu ne trimite mila Sa, de care trebuie să ținem seama cu mare umilință. Doamne, Îți mulțumesc Ție pentru Biserica Ta și pentru că ne umpli pe noi cu harul și cu mila Ta, ca să fim una și fără de prihană! Iartă greșelile noastre și păcatele din neștiință ale poporului Tău și ne miluiește pe noi toți!

*

PS Sebastian Pașcanu[108] a cântat dumnezeiește astăzi, ca întotdeauna. Îmi pare rău că nu l-am putut înregistra. S-ar fi creat tot felul de presupuneri dacă făceam asta în soborul de astăzi. Glasul său e plin de căldură, de dor, de o jale dulce și adâncă. De fiecare dată mă răscolește cântecul său, mă face să mă cunosc mai bine și să percep mai bine oamenii. Are un mare dar de la Dumnezeu: are o voce dumnezeiască, o mare înțelepciune muzicală, alături de o mare putere în cuvânt. Predicile sale sunt o noutate absolută. Spre rușinea mea, nu am înregistrat niciuna. Când îmi voi cumpăra un reportofon minuscul, nu ca acesta robust pe care îl am acum, nu mă voi lăsa, până nu voi păstra aceste momente istorice pe format electronic. Toate însă la timpul lor. Sunt încredințat de acest lucru. La fel și cu imaginile. Facă-se voia ta cu noi, Preacurată Maică!

*

Când mărturisești o minune care s-a petrecut cu tine, nu faci decât să Îl slăvești pe Dumnezeu. Îl întâlnesc pentru prima dată pe anul acesta pe Domnul Profesor Remus Rus[109] și ne salutăm. Și înainte de toate, îmi spune minunea vindecării sale de acum câteva luni. Era bucuros să îmi spună acest lucru, pentru că se bucura de harul lui Dumnezeu cu el. A fost operat la coloana vertebrală de Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil. Eu atunci am slujit la Sfânta Ecaterina și m-am rugat pentru dânsul la Sfânta Liturghie. Mai mulți oameni s-au rugat pentru dânsul în acea zi. Și îmi spune că s-a ridicat imediat după operație și a mers fără bastonul pe

[108] A se vedea: https://ro.wikipedia.org/wiki/Sebastian_Pașcanu.
[109] Idem: https://ro.wikipedia.org/wiki/Remus_Rus.

care i-l pregătiseră medicii. Medicul care l-a operat nu știa ce Sfinți sunt prăznuiți în acea zi, iar el i-a spus că harul și rugăciunea lor l-au ajutat. A doua zi a ieșit din spital, „chiar de Sfânta Nectaria", mi-a subliniat dânsul. La vârsta sa, aceasta e o minune. Și Îi mulțumim lui Dumnezeu, noi, ucenicii și prietenii săi, că încă îl mai avem printre noi pe iubitul nostru Profesor.

*

Vine astăzi Bogdan S. și îmi spune ce le-a spus Domnul Profesor Remus Rus la oră. Cineva i-a făcut cadou o icoană romano-catolică a Preacuratei, de dimensiuni mici, dar scumpă. Nu i-a plăcut icoana și a pus-o într-un colț, neglijând-o. Într-o zi trebuia să facă la rândul său un cadou și a făcut cadou această icoană, pe care o primise cândva. Nu a mai trecut mult timp, că vine un altul, un necreștin, și îi face aceeași icoană cadou, dar de dimensiuni mult mai mari. Văzând acest lucru, a înțeles că Dumnezeu a vrut să-i arate ceva. A înțeles că altă dată trebuie să păstreze orice icoană a Preacuratei Stăpâne, oricât ar fi ea de îndepărtată de Icoana autentică a ei, pentru că prin aceasta o cinstește pe Maica lui Dumnezeu. L-a mustrat gândul că prin respingerea icoanei romano-catolice, a respins-o, întrucâtva, și pe Preacurata Stăpână.

*

Maria a venit și mi-a mulțumit, pentru că i-am dat curaj să accepte căsătoria cu viitorul Preot Andrei. Și-a dat seama că este important ca cineva să te impulsioneze și verbal, pe lângă faptul de a se ruga pentru tine. Mă bucură mult că am dat, împreună cu Părintele Marcel H., prin harul

lui Dumnezeu, posibilitatea acestor oameni să fie împreună și să se bucure atât de mult unul de altul pe cât se bucură. Iubirea este cel mai mare dar pe care îl poți face să fie trăit de către oameni.

*

Îmi mărturisea Bogdan S. că se duce la Sfânta Mănăstire Ghighiu și se roagă la Icoana Preacuratei Stăpâne, cea făcătoare de minuni, și simte bucuria harului ei câte o zi sau două. Doamna noastră, Maica lui Dumnezeu, ne îndreaptă pașii spre acele Icoane ale sale care ne încredințează pe noi cel mai mult, ca prin focul inimii noastre vărsat înaintea lor, ea să ne bucure din destul.

*

Mă doare mult când îi aud pe unii Profesori ai mei că neagă autenticitatea vieții, și implicit, a sfințeniei Sfântului Dionisios Areopagitul, stâlpul de temelie al Bisericii. Răul lor e că nu mai sunt racordați la Tradiția vie, autentică a Ortodoxiei, ci la surse eterodoxe.

*

Augustin îmi spunea că sunt pline Mănăstirile noastre de oameni care s-au făcut Monahi sau Monahii numai pentru că au avut decepții în dragoste. Oare e atât de rea realitatea?! Mi-a spus asta, când mi-am exprimat îngrijorarea în ceea ce-l privește pe prietenul meu Valentin, despre care am auzit zvonul că se face Monah, pentru că L. nu vrea să se căsătorească cu el.

*

Domnul Alexandru a plecat în Irak de curând ca să lucreze în domeniul forărilor petroliere. Trebuia să ia viza în două zile. Și tocmai unde dorea el să fie deschis a fost deschis, pe când multe ambasade nu au lucrat cu publicul. O altă minune a lui Dumnezeu, care contează foarte mult pentru cel care a trăit-o.

*

Părintele Profesor Gheorghe Remete e convins că și la romano-catolici e harul lui Dumnezeu, nu numai la noi, ortodocșii. De curând, a spus la cursul de la anul I de Master, îmi spunea Bogdan S., o întâmplare de undeva din Transilvania. Există astăzi un mirean român, care vine la Biserică regulat și care scoate demoni din oameni. Însă fumează. Părintele Remete a interpretat că fumatul nu e un păcat atât de mare ca alte păcate, pentru ca Dumnezeu să oprească acestui om harul Său. Nu pot să mă pronunț vizavi de acest om, pentru că nu-l cunosc. Dar păcatele, oricare ar fi ele, sunt mari și dăunătoare nouă. Eu, personal, nu-mi închipui un făcător de minuni cu patima fumatului sau a băuturii, care să fii dobândit harul lui Dumnezeu prin multă asceză, dar să nu fi scăpat de asemenea patimi trupești ca fumatul. Trebuie să ne aducem aminte că Domnul a spus că vor veni mulți la Judecată și vor spune că în numele Lui au făcut minuni și cu numele Lui i-au scos pe demoni. I-am spus lui Bogdan, că pe aceștia nu-i cunoaște Domnul, pentru că nu s-au lipit cu totul de El, ci și-au rezervat și anume patimi pentru ei înșiși. Remarc interesul demonic, presupus ortodox, al unor întrebări care par că vizează, dar nu vizează în mod autentic viața duhovnicească. Aspectul

exterior îi atrage pe mulți care nu vor să se nevoiască autentic, să se pocăiască, dar vor să audă despre minuni și lucruri de taină ale Sfinților. Însă ei nu au mintea și inima pregătite pentru așa ceva.

*

Cineva remarca aspectul erotic brutal al misticismului romano-catolic. Desfrânarea fină e considerată adesea de către falșii „sfinți" romano-catolici drept un fior și o prezență a harului dumnezeiesc.

*

Mulți frați și multe surori mi-au spus de multe ori cum Dumnezeu i-a ajutat în călătoriile lor. Aveau nevoie de un mijloc de transport, de o oportunitate și ea apărea din senin, imediat. Nu se gândeau că e o simplă întâmplare, ci vedeau în acest eveniment harul și lucrarea lui Dumnezeu. De multe ori prindeau mașina sau trenul în ultimul moment. Și cu mine se întâmplă asta mai mereu. Doream să luăm un tren și ne-am urcat în altul, care ne-a dus mai repede cu două-trei ore. Căutam o mașină mai scumpă și ne-a dus alta la un preț mai mic. Mă duc la cumpărături cu bani puțini și mă întorc cu plasele pline. Dumnezeu îmi scoate în cale produse la un preț mai mic, dar de foarte bună calitate. Suntem debusolați de multe ori și Dumnezeu ne dă un gând bun, ne inspiră nădejde. Ne ridicăm repede din amorțeala și deznădejdea noastră. Un telefon sau vizita cuiva imediat ne întărește, ne luminează. De multe ori am deschis o carte la întâmplare și am găsit un răspuns la o nelămurire a mea, la ceva care mă frământa în acel moment. Sau mă întâlnesc cu cineva și el mă îndrumă, mă luminează, mă clarifică în

vreo problemă. Minunile lui Dumnezeu sunt la tot pasul în viața noastră. Fiecare clipă e o minune, pentru că Dumnezeu ne umple de dragostea Sa din destul. Pe mine orice drum, orice om, orice călătorie m-au învățat ceva nou, ceva frumos. Și peste tot am văzut purtarea de grijă a lui Dumnezeu cu toți, indiferent de credința și de purtarea lor. Dumnezeu ne are pe toți în grija Sa. Dumnezeu ne așteaptă mereu să ne întoarcem la El prin pocăință.

*

Intru la cursul Părintelui V. ca să-mi programez examenul. Și ca să-mi facă un omagiu, le spune masteranzilor săi, că, în trecut, la orele sale erau dispute puternice și că el se simțea numai un arbitru al discuțiilor. Acum nu mai este această atmosferă, acest interes viu pentru Teologie. Așa spun și alții. E dezamăgitor dacă acesta e adevărul.

*

Un Părinte Stareț din România îi spunea unui coleg al său de generație, că „Preotul trebuie să slujească în primul rând și să nu se uite la câți vin la Biserică. Dacă el slujește, dacă se roagă cu osârdie, dacă e punctual în a sluji și a predica, oamenii se strâng, oamenii îl urmează. Dar el trebuie ca mai întâi să slujească, să arate că are osârdie către slujirea lui Dumnezeu”.

*

Îmi reamintea colegul Tudor Buscă, cu referire la Părintele Petru I. David: „El ne-a învățat ce înseamnă să slujim. În primii ani de Facultate veneau doar câțiva la Sfân-

ta Liturghie cea de vineri dimineața. Dar la sfârșit, în anul al IV-lea, s-a ajuns să vină tot anul la Slujbă". Și când îmi spunea aceste lucruri aseară, mi-am dat seama că are mare dreptate și că el ne-a inspirat foarte mult în a fi niște oameni liturgici, dar și niște Preoți atenți, cu mintea atentă la ceea ce se întâmplă în jurul nostru și în lume.

*

Un licențiat în Teologie vrea să Îi mulțumească lui Dumnezeu și să-I slujească, prin faptul de a crea un ziar religios cu banii pe care i-a câștigat la bursă. Îmi spunea că în loc să își ia o mașină, pe care să o tamponeze pe undeva, mai bine fundează un ziar, care poate aduce lumină în sufletele oamenilor.

*

Îmi spunea un coleg: „Nu poți să faci mai multe deodată, pentru că nu ești în stare să faci nimic bine". Acest lucru mi-o spunea ca unul pățit. El e în același tip student, doctorand și inspector școlar.

*

Părintele Profesor Marin Ciulei (mi-am amintit azi-dimineață fără să vreau) ne repeta mereu când eram elevii săi (în primii ani), că „gradul de civilizație al unui om se vede după cantitatea de săpun consumată". Ținea ca cei din cămin, care locuiam în cămin, să fim curați, să ne spălăm zilnic și să avem camerele curate. Ne inspecta din când în când în camere, ca să vadă curățenia și atmosfera de studiu pe care ne-am creat-o.

*

În camera unei femei ce trăia în concubinaj adesea pârâia mobila pe care o avea. Simțea demoni în casă și îi era teamă. Însă cu toate acestea nu apela la rugăciunile Bisericii.

*

O doamnă Profesoară de Română îmi spunea șocul său, când și-a dat seama de avortul spontan pe care l-a avut, pe când stătea pe veceu. A fost îngrozită la vederea formelor copilului care se zămislise în ea. Această femeie trăise în concubinaj cu un bărbat căsătorit și era Profesoară la un liceu din Onești, în județul Bacău.

*

O altă doamnă, din Ploiești, își dorea să facă copil cu un bărbat, fără să se căsătorească cu el, numai pentru ca viitorul copil să semene cu tatăl său. Doamna în cauză era o credincioasă care mergea regulat la Biserică.

*

Undeva, în Oltenia, Preotul anterior îi învățase pe credincioși cu pomenirea lor nominală la ieșirea cu Cinstitele Daruri. Și trebuie să ai brațe puternice ca să poți pomeni aproape tot satul, ca să nu mai vorbesc că trebuie să ai o memorie extraordinar de bună ca să le înveți numele. Când a venit alt Preot, acesta a renunțat la obiceiul cu pricina. Rezultatul: Nu a mai venit aproape nimeni la Biserică, pentru că nu s-au mai auzit pomeniți! Când acesta a

reinstituit acest obicei, credincioșii au revenit la Slujbă. Cum poți să caracterizezi o asemenea comunitate liturgică?

*

Un Părinte Profesor îi spunea unui student: „Studentul la Teologie trebuie să cânte la strană în sărbători, pentru ca să-și câștige existența". Părerea lui era aceea că un student la Teologie nu trebuie să aibă slujbe care nu au de-a face cu Biserica, ci un student la Teologie trebuie să slujească Biserica de pe băncile școlii.

*

O doamnă Profesoară îmi spunea că e greu să predai astăzi în Învățământ, pentru că generația actuală de tineri îți creează multe probleme. Sunt mult mai neastâmpărați și mai vulgari ca cei de odinioară.

*

Mi-am dat seama că nu am comunicat îndeajuns de mult cu cei din generația mea și că, de fapt, nu ne cunoaștem prea bine. Trebuia ca cineva să ne spună că studiile teologice nu durează veșnic și că nu vom mai putea afla unul de altul decât tangențial. Am fost o generație de studenți pentru care comunicarea a fost și este o mare neîmplinire.

*

Cred că adevăratul „dar de suflet" este acela pe care îl faci unui necunoscut și prin care îl surprinzi enorm de mult.

Stăteam de vorbă cu cineva în metrou și se oprește fratele Octavian, ca să vorbească cu cel cu care eu eram deja în discuție. Eu nu îl cunoșteam pe acest om. Se dusese la Biserica Rusă să se întâlnească cu cineva și să-i dea un „cadou de suflet" format din 5 CDuri pline ochi cu informație religioasă, dar cel care trebuia să le primească nu mai venise. Și îi relatează confidentului meu, că stând la Sfântul Masul i se întâmplase în acea zi o mare minune: Cineva i-a propus să meargă în Sfântul Munte și să lucreze acolo (lucru pe care el și-l dorea de mult). Era bucuros că pleacă, dar nu avea prea mulți bani. În discuția dintre cei doi, aflu că Octavian (în jurul la 40 de ani) fusese un om cu probleme înainte și că acum se convertise. S-a lăsat de băutură, se spovedește la Părintele Arsenie Muscalu de la Patriarhie și gândește foarte smerit. L-am binecuvântat de 3 ori pe creștet și tot mai dorea să rămână cu noi. La plecare mi-a dăruit mie CDurile, fără să mă cunoască și fără să îl cunosc. Asta m-a impresionat și m-a bucurat nespus. El a făcut un gest, pe care eu nu l-am făcut niciodată: să îl surprind pe altul cu mărinimia mea. Doamne, pe fratele Octavian și pe familia lui îi păzește, ajută-le lor întru toate și îi iartă! Fă rodnică evlavia și credința lor și, pentru rugăciunile lor, mă iartă și pe mine, netrebnicul!

*

Am întrebat pe cineva care este cauza deprimării sale. Și el mi-a răspuns că se datorează împlinirii pentru ceva timp în mediul monahal, dar a nerămânerii lui acolo. Acum dorește să se căsătorească, dar nu găsește soția potrivită. Ajută-i lui, Doamne, și călăuzește-l în studiile sale teologice și îl iartă!

*

L-am întrebat pe un frate despre un Părinte pe care îl cunoaștem amândoi. L-am întrebat cum îl vede, ce părere are despre el. Și singurul cuvânt pe care mi l-a spus a fost acesta: „E un copil!”. Și gândul meu a fost: „Da, e un Sfânt nevinovat acest Părinte!”.

*

Urmăresc cu durere persoanele deznădăjduite, însingurate, triste. Mă pun în locul lor, pentru că știu prin ce trec, pentru că și eu am trecut odată pe acolo. Și îmi vine să spun tuturor să nu se încreadă în deznădejde. Orice le-ar spune gândul rău, ei să aștepte, să rabde, să nu treacă la fapte necugetate, la extreme. Dacă gândul demonic ne îndeamnă la fapte de rușine, la depravare, la omoruri sau la sinucidere, trebuie să ne aducem aminte de binele din viața noastră și să nu credem că el nu se poate reîntoarce la noi, dacă ne rugăm lui Dumnezeu și stăruim în așteptarea milei Sale.

*

Cumpăr niște ștrudele de post, de lângă patiseria de la intrarea în blocul meu și vânzătoarea, știind că sunt Preot, îmi spune imediat oful său cel mare. Am cumpărat de mai multe ori de la dânsa, dar până acum nu a îndrăznit să mă oprească. Copilul ei, George, se droghează de ceva timp și ea nu poate să-l ajute ca să scape de această patimă. Mă roagă să mă rog pentru el și am făcut ceea ce mi-a spus cu multă dragoste. Și am simțit că Dumnezeu nu va lăsa acest suflet să se piardă până la sfârșit și nici rugăciunea și lacrimile mamei sale nu vor fi trecute cu vederea de mila cea prea mare a Dumnezeului nostru.

Mama lui George a fost educatoare toată viața, a ieșit la pensie și este o macedoromâncă credincioasă. Se numește Cherața, iar pe soțul ei Mihai și locuiesc aproape de Dealul Patriarhiei. Deschiderea ei sufletească m-a umplut de mare har și mângâiere. M-a rugat chiar să le sfințesc casa în luna martie. Când mi-a spus de fiul ei, a adăugat și faptul că numai cu câteva minute înainte venise și o amenințase să îi dea 800.000 pentru droguri și, de frică, a trebuit să-i dea. Îmi spunea că are numai 27 de ani și că e un bărbat frumos, că a fost de câteva ori la spital pentru dezintoxicare, dar când iese de acolo iarăși se droghează.

Și când îmi spunea aceste lucruri despre el, mă gândeam că îi lipsește împlinirea sufletească, singurul lucru care ne determină să ne facem rău degeaba. Doamne, Prea Bunule și Milostive Doamne, ai milă de roaba Ta, Cherața, Doamne, și de fiul ei, George, și le ajută lor! Scoate-i pe ei din întristare și deznădejde! Dă robului Tău să Te găsească pe Tine, Doamne, pe Tine, din care toți sorbim vindecare și să îl vindeci pe el de căutarea perversă a plăcerii și să îl aduci la nădejde! Nu îl lăsa, Stăpâne, ci miluiește-l pe el, vindecă-l și îl întărește și alină și inima părinților lui și a mea, a ticălosului Tău Preot, care mă rog Ție pentru el și știu că la Tine totul este cu putință! Căci de aceea mă rog, Doamne, Creatorule a toate și Vindecătorule al inimii și al vieții noastre, ca să miluiești pe robul Tău cu mila Ta cea bogată, pentru ca să vadă vindecarea Ta și iubirea Ta cea prisositoare! Căci de nu Te vei arăta lui milostiv, atunci demonii se vor veseli de el și noi ne vom întrista. Dar mai bine rușinează-i pe demonii cei pizmași și ne bucură pe noi, cei ce cădem la Tine și strigăm: Rupe vraja patimii lui! Dezlipește-l de lucrurile care se duc și lipește-l pe el de cele netrecătoare ale Tale! Așa, Doamne, Dumnezeul celor vii și care cer viață de la Tine, așa să fie mila Ta cu noi și să ne

izbăvești de toată neputința, ca să Te slăvim pe Tine întru toți vecii! Amin.

*

Le-am binecuvântat pe Bunica mea și pe Doamna Preoteasă să ajungă la tren și harul lui Dumnezeu a făcut ca totul să fie atât de lin, încât, ori de câte ori au avut nevoie de un mijloc de transport, el a venit imediat. Imediat a venit metroul, deși mai întotdeauna îl așteptăm, și a găsit trenul în gară, prinzând primul tren și nu pe al doilea, la care ne programasem. Când Dumnezeu binecuvântă ceva, atunci acel lucru se face nespus de repede. Și chiar dacă mai avem uneori și unele ispite, îngăduite de Dumnezeu, chiar și cu acestea, când vrea Dumnezeu, nimic nu este imposibil. Slavă purtării Tale de grijă, Unule, Iubitorule de oameni!

*

Îmi trebuia un milion de lei pentru niște taxe și salariul nu mai îmi apărea pe card. L-am așteptat vreo 5 zile, iar când am scos banii, salariul meu se rotunjise cu încă un milion de lei. Preacurata Stăpână a vrut să mă bucure acum, la început de an, și mi-a dat să văd, în mod expres, minunea milei sale.

*

O doamnă mi-a spus că a găsit argint viu (mercur fermecat) în țeava de la chiuvetă. Din cauza lui, apa nu putea să treacă mai departe. Răutatea vrăjilor perturbă mult viața oamenilor.

*

Cu harul lui Dumnezeu, mi-am cerut iertare pentru reproșurile pe care i le-am făcut acum vreo 2-3 ani fratelui Adrian Tănăsescu-Vlas și el m-a iertat[110]. Ne-am împăcat într-o atmosferă de pace și de multă încredere reciprocă. Mi-a vorbit foarte multe lucruri despre Sfinții Părinți, despre traducerile și proiectele sale. Mi-a cerut să îi binecuvânt toată familia și am binecuvântat pe fiecare membru al familiei în parte. Simțeam căldura sa sufletească și harul lui Dumnezeu care ieșea din ființa sa și m-am bucurat și m-am simțit întărit. M-a smerit mult munca și lucrarea sa duhovnicească. A ajuns la peste 50 de cărți traduse. Mi-am dat seama că, în comparație cu frăția sa, eu muncesc foarte puțin și știu și mai puține decât muncesc. Ajută, Doamne, robului Tău, Adrian, și casei sale și nu îl lăsa pe el niciodată! Iartă-l de toate păcatele, pentru darurile cele mari ce ni le face tuturor, dar și personal, că Tu ești mila și pacea noastră! Am citit și citesc traducerile sale cu multă dragoste și atenție.

Acum, privind în urmă, îmi dau seama de căderile mele și de neputințele mele din trecut și mă rușinez pentru ele. Nici nu mai știu de ce am stat atât de mult departe unul de altul. Schimbările din ființa mea m-au făcut să uit toate dezamăgirile și disputele anterioare. Și mă bucur că harul lui Dumnezeu mă vindecă și mă ascunde în tăcerea Sa preadumnezeiească și vorbește cu mine atât de cald și de frumos. Însă vindecările au nevoie de timp și de rugăciune. Observ foarte bine acest lucru.

*

[110] Pe 1 februarie 2006.

Unui prieten traducător i s-a stricat computerul și nu avea salvată traducerea unei cărți la care lucrase vreo 8 luni. Șocul a fost imens. Și-a dat seama că nu salvase traducerea pe un CD și toată munca lui fusese în zadar. Însă, nu și-a lăsat inima să murmure împotriva lui Dumnezeu, ci s-a sforțat să vadă voia lui Dumnezeu și să o accepte și a dat slavă lui Dumnezeu pentru toate. S-a culcat sforțându-se să Îl laude pe Dumnezeu. Și când s-a trezit din somn, s-a trezit bucuros și întărit, dându-și seama că a biruit, cu harul lui Dumnezeu, ispita demonilor. De atunci, îmi mărturisea el, nu i-a mai părut niciodată rău pentru ce i se întâmplase, fiindcă văzuse harul lui Dumnezeu care l-a bucurat și întărit. Acceptând voia lui Dumnezeu și mulțumindu-I Lui pentru toate, fratele a înțeles și mai mult folosul duhovnicesc al fiecărei clipe a vieții noastre.

*

Îmi spunea un frate: „În limbajul actual teologic, cuvântul «duhovnicesc» e foarte prost înțeles. Mulți consideră că «duhovnicesc» poate fi tradus prin «spiritual». Dar cei care substituie aceste cuvinte cred că viața psihică, sufletească, e totuna cu viața duhovnicească, cu viața plină de harul lui Dumnezeu. Însă Părinții nu acceptau acest lucru, care e o mare minciună. Viața duhovnicească e viața mlădiată de har și nu e viața la nivelul minții noastre căzute”.

*

Sfântul Sofronii Saharov [Софроний Сахаров][111] a vizitat o Mănăstire atonită, în care pictura nu era strict

[111] *Cf.* https://ru.wikipedia.org/wiki/Софроний_(Сахаров).

bizantină, ci naturalistă, după canoane occidentale. Cineva i-a atras atenția mai târziu asupra picturii acelei Biserici, însă Sfântul Sofronii a spus: „Cine se uita la așa ceva, Părinte!", dându-i de înțeles ucenicului său că nu trebuie să ne uităm la lucruri secundare, ci la pacea și folosul nostru adânc, atunci când suntem într-un pelerinaj. Mi-a mărturisit acest lucru Adrian Tănăsescu-Vlas[112], iar lui i l-a spus Părintele Rafail Noica[113].

*

Îmi spunea un frate, care este traducător de carte sfântă: „Când traduc, mă adâncesc în text, intru cu totul în el. Iar dacă cineva deschide ușa în mod brusc, mă perturbă, îmi strică toată așezarea interioară. Cineva mi-a cerut să îl ajut să învețe limba greacă, dar i-am spus că nu există o rețetă anume pentru așa ceva, ci simți de la sine cum trebuie să traduci, pentru că te conduci după textul pe care îl ai în fața ta".

*

Același: „Așezarea minții te face să plângi și când ai burta plină. Ceea ce contează este lucrarea minții, lucrarea duhovnicească a minții. Eu câștig mult folos din ocărârea și din disprețuirea de sine, din vederea neputințelor mele interioare".

*

[112] A se vedea: https://gandulaprins.ro/conducerea/adrian-tanasescu-vlas/.

[113] Idem: https://ro.wikipedia.org/wiki/Rafail_Noica.

Erau 7 Botezuri în aceeași zi la o Biserică din București și unul dintre invitații la un Botez spune în gura mare că nu e nicio „Taină" în Botezul acesta, pentru că se vede tot ceea ce se întâmplă: e numai un copil băgat în apă. Unul din Preoții slujitori i-a spus că nici telefonul celular nu merge decât pe o frecvență anume. „Dacă vrei să vezi adâncul de har al Tainei", l-a invitat el, „atunci racordează-te la frecvența credinței și ai să simți acest lucru!".

*

Părintele Profesor Ștefan Buchiu îmi mărturisea un fapt foarte important pentru un Preot Teolog: cât de importantă este slujirea liturgică. „Din slujirea oamenilor cu credință, cu dăruire, vine avântul teologic, sufletul aprins, incandescent, care se simte în cărțile pe care le scrii. Se vede în scrisul Preoților slujitori experiența de slujire și de viață, pe care o facilitează întâlnirea vie cu Dumnezeu în rugăciune și cu credincioșii".

*

Tot Sfinția sa îmi spunea că a început să dea canon credincioșilor care se spovedesc la dânsul să vină la Biserică. Nu le mai cere mai mult, decât să vină la Slujbe, ca să se umple de harul mântuitor și curățitor al Sfintelor Taine și al Slujbelor noastre.

*

Același: „Trebuie să îmbinăm Teologia cu Spiritualitatea, pentru că viețile Sfinților sunt imagini concrete ale modului cum Dumnezeu i-a proniat pe Sfinți. Dogmaticile

noastre trebuie să cuprindă providența dumnezeiască în capitolul despre mântuirea personală”.

*

Același: „Am pe cineva pe care îl spovedesc și care a fost adus pe lina de plutire de Părintele Constantin Galeriu. Însă a făcut yoga înainte și nici acum nu a scăpat de influența nefastă a «meditațiilor». E ispitit în continuare să facă practici yoghine, dar mai ales e ispitit de demoni să se creadă superior celorlalți”.

*

Tot Părintele Ștefan: „Trebuie să extragem din versetele Scripturii ideile teologice și să nu mai citățm texte pe deasupra, fără să evidențiem valoarea ideilor teologice ce rezultă din ele! Trebuie să ne reîntoarcem mereu la Părinți și la Scriptură!”.

*

Același: „Citesc împreună cu Părintele Dumitru Popescu o teză de doctorat făcută cu Părintele Ică despre Rudolf Steiner[114]. A fost tradus enorm de mult în română și are numai aberații în textele lui. Dumnezeu Tatăl este undeva pe planeta Saturn, iar Fiul e pe picior de «egalitate» (Doamne, iartă-mă!) cu Lucifer”.

*

[114] A se vedea: https://ro.wikipedia.org/wiki/Rudolf_Steiner.

Îmi spuneau Marian și Nicoleta astăzi despre cât de rău sunt văzuți în Biserică cei care se împărtășesc des. „Ne rugăm să nu ne întrebe nimic când ne împărtășim, că nu știm ce să spunem, ca să nu enervăm sau să nu mințim!”, îmi spuneau ei. Au venit și i-am împărtășit. Nicoleta a împlinit astăzi 26 de ani și ne-am bucurat că am fost împreună[115]. Credincioșii noștri au ajuns să-L fure pe Hristos de la noi. Au ajuns să ne mintă pentru a se împărtăși cu Domnul. Asta se întâmplă, pentru că mulți din confrații mei nu văd în inima celor care vin să se împărtășească. Punem opreliști zadarnice credincioșilor noștri, îi oprim de la împărtășire, când ar trebui să îi chemăm din toată inima la Hristos Dumnezeu, la Cel care ne curățește de toată întinarea noastră și ne ajută să ne îndreptăm toată neputința noastră.

*

Un Părinte binecuvântă abstinența sexuală a soților numai pe perioada cursurilor universitare. Nu e de acord cu faptul că putem să trăim în feciorie și fiind căsătoriți, ci el consideră că trebuie să avem neapărat copii. Dar dânsul vorbește din perspectiva sa, pentru că are 5 copii. Altora, Dumnezeu le-a dat alte daruri duhovnicești.

*

Doi credincioși au renunțat să se mai spovedească la un Preot și să mai meargă la Slujba ortodoxă, pentru că acolo au loc, în paralel, și slujbe monofizite.

---

[115] Acum s-au căsătorit și sunt Preot și Preoteasă.

*

Trebuie să înregistrăm predicile Părinților noștri pe care îi auzim predicând. Nicoleta îmi spunea cât de rău i-a părut că nu a înregistrat o predică a Părintelui Marcel Hancheș[116], care i s-a părut atât de înălțătoare și plină de învățăminte duhovnicești. Iar ce nu înregistrăm, uităm. Și ceea ce se uită e mare păcat, pentru că desconsiderăm, prin negrija noastră, harul lui Dumnezeu dat Preoților Săi ca să ne învețe pe noi.

*

Mulți dintre tinerii credincioși de astăzi au credința falsă că sunt depozitarii credinței ortodoxe numai pentru că au cărțile Sfinților și nu pentru că și-au însușit înțelepciunea dumnezeiască din lucrarea poruncilor lui Dumnezeu. Citirea de cărți sfinte e știința care te îndeamnă spre lucrarea poruncilor lui Dumnezeu. Dar adevărata noastră știință duhovnicească e cât am învățat din experiența proprie, urmând pildei Sfinților lui Dumnezeu.

*

E o mare înșelare să te îndulcești de păcat crezând că astfel învingi păcatul. Numai dacă reziști păcatului, numai atunci te izbăvești de patimă! Patima se usucă prin nelucrarea ei și nu prin adăugirea de hrană pentru halucinarea ei în ființa noastră.

*

[116] Acum fiind Ieromonahul Iustin și slujind în Franța.

Oamenii sărmani de pe stradă mă strigă și îmi spun „Părinte”, dar eu nu am inimă de Părinte cu ei, pentru că nu pot să le dau la toți din puținul meu.

*

Am văzut un om sărac dându-i zece mii de lei unei femei sărace. Săracul are milă de fratele său, pe când bogatul nu cunoaște foamea dogoritoare.

*

Fotografiam astăzi pe stradă și am iritat, poate, pe un Părinte Monah, pe care l-am fotografiat. Apoi Părintele Profesor de Morală a trecut pe lângă mine, și pentru că nu l-am salutat din prima, m-am rușinat să-l mai opresc și mi-a părut rău. Îmi cer iertare, Părinților, pentru deranjul meu!

*

Doamna Măriuca Vulcănescu, fiica Fericitului Mircea Vulcănescu[117], spunea într-un interviu televizat, că stând lângă un mormânt al Sfinților Mărturisitori ai Aiudului, nu a fost plouată niciun pic, deși ploua cu găleata. Sfinții lui Dumnezeu i-au dat un semn ca să o întărească în credință și în dragostea de Dumnezeu și de viața curată.

*

[117] A se vedea: https://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Vulcănescu.

O femeie, care este posedată de diavol de mai bine de 20 de ani, nu suportă să mănânce din acea mâncare, care îi este stropită, pe ascuns de ea, cu Aghiasmă.

*

Îmi spunea un Părinte: „Când mă rog pentru cei adormiți, atunci mă inundă o mare pace a lui Dumnezeu și simt că Dumnezeu îi iartă. Însă nu știu câți scapă de Iad și câți nu. Sau dacă ajut pe cineva în mod deplin...".

*

Un Părinte din București vine ca să primească Sfântul Antimis de la Patriarhie. Părintele Antim i-l scrie și i-l dă, spunându-i că l-a semnat de ziua Sfântului Mucenic Sabin Egipteanul, adică pe 16 martie. Părintele izbucnește în bucurie, spunându-i că în acea zi a sărbătorit numele patronimic al copilului său, care se numește Sabin. Acesta nu a socotit nicidecum acest fapt ca o pură coincidență, ci ca pe o minune de la Dumnezeu.

*

O doamnă, acum însărcinată, și-a visat fostul Duhovnic din copilărie, pe Părintele Ioan Iovan[118] de la Mănăstirea Recea[119], care a îndemnat-o să se spovedească și să se împărtășească. Îndemnul acesta a venit pe fondul de-

[118] A se vedea: https://ioaniovan.ro/.

[119] Idem: https://ro.orthodoxwiki.org/Mănăstirea_Recea_(județul_Mureș).

părtării ei de Biserică. Are un soț necredincios, deși nu este ostil Preoților sau Bisericii. Lor le-am făcut sfințirea casei. Soțul a fost de față, dar nu a participat ca un om credincios, ci ca o gazdă cât de cât amabilă.

*

Câteodată mai am scurgeri în somn, îmi spunea un frate, dar când simt că acest lucru se petrece, îmi strig soția. Iubirea mea pentru ea este mai mare decât voința mea. Mă gândesc la ea fără să vreau.

*

Așteptam să apară factura la lumină pe luna august, dar plătisem 200.000 la telefonul mobil. Din 500 de mii mai rămăsesem cu 300. Mă gândeam că am să mai pun bani și am să plătesc și lumina când o să vină factura, dar nu mai aveam bani prea mulți pentru mâncare. Și factura pe august a venit 310.000 lei și nimic mai mult. Am fost cuprins de o mare bucurie și mulțumire către Preacurata Stăpână, cea care este Păzitoarea și Iconoma casei noastre, pentru că aceasta a fost o minune. Factura a costat atât cât să nu fim triști că am dat prea mult la lumină.

*

Dacă am fi fost loviți de Dumnezeu la fiecare păcat pe care l-am fi făcut, am fi arătat în mod jalnic. El ne ridică tristețea, ne dă motive de bucurie în plus, atunci când noi suntem căzuți, când suntem triști datorită păcatelor noastre. Dumnezeu ne înseninează, știe să ne facă surprize infinite, în ciuda întregii noastre nerecunoștințe și a ticăloșiei

personale. Însă trebuie să ne smerim inima și să acceptăm că am păcătuit numai noi, că noi ne-am dorit păcatul și noi l-am săvârșit. Trebuie să ne scufundăm în pocăință și în rugăciune și vom vedea cum Dumnezeu ne zâmbește prin harul Său și ne readuce bucuria în inimă.

*

Îmi spunea Adrian T., că în Rusia, la ortodocșii ruși, a întâlnit obiceiul ca Preoții să ceară binecuvântarea de la Supremul Arhiereu, de la Mântuitorul Hristos, când fac un apolis. I-am spus că și eu, uneori, la masă sau la vreo Slujbă, când nu am Cântăreț, spun: Slavă...Și acum...Doamne miluiește (de 3 ori), și: *Preacurata mea Treime, binecuvântă și ne iartă*! sau o formulă asemănătoare (depinde de context și de cum mă raportez eu atunci la Dumnezeul nostru), după care continui și spun: Hristos, adevăratul Dumnezeul nostru...Adică, în locul Cântărețului, când acesta trebuia să zică: *Binecuvântă, Părinte!*, eu cer binecuvântarea Preacuratei Treimi, după care spun apolisul. Și asta n-am învățat-o de la nimeni, ci a venit de la sine, în cadrul slujirilor mele.

*

ÎPS Daniel Ciobotea[120] dorește să canonizăm întreaga pleiadă de Sfinți Părinți din cartea *Viețile Sfinților* a Sfântului Dosoftei al Moldovei. Eu îi spuneam acest lucru soției mele de acum câțiva ani. Cred că alături de ei trebuie să-i canonizăm pe toți Sfinții Mucenici și Mărturisitori ai închisorilor comuniste și pe toți Sfinții Teologi și Nevoitori ai

[120] Pe atunci, actualul Patriarh, era Mitropolitul Moldovei. Am lăsat multe însemnări aproape așa cum le-am scris atunci, în trecut.

României. Într-un hub ortodox am găsit un Acatist închinat Fericitului Mihai Viteazul, alături de altul dedicat Fericitului Paisios Aghioritul. Mă bucur că frații noștri ortodocși au evlavie la Sfinții noștri și că Ierarhii noștri dovedesc în ultimul timp o deschidere enormă față de Sfinții lui Dumnezeu neoficializați și doresc canonizarea lor.

*

Creatoarea de modă Zina Dumitrescu[121], într-un interviu televizat, și-a mărturisit un număr înfiorător de avorturi, de numărul zecilor, amintind că într-o zi, după niște medicamente avortive, a văzut scurgându-se din ea un copil, de dimensiuni reduse, dar cu forme pronunțate. De curând a încercat să se sinucidă, luând un număr mare de medicamente, însă a scăpat cu viață. Fața ei arată tristețea, singurătatea, pustiul din inima ei. Doamne, ai milă de roaba Ta Zenobia[122] și o miluiește pe ea, dându-i ei să se spovedească de păcatele sale!

*

Dau mărturie despre milostenia care se întoarce imediat înapoi. De fiecare dată când am dat o mică milostenie, Dumnezeu mi-a adus-o imediat înapoi și cu mult mai mult decât atât. Pentru că Dumnezeu vrea ca să fim buni, să ne învățăm cu bunătatea, să învățăm să iubim cu multă bunătate pe toți frații noștri. Căci iubirea adevărată este milostivă, este smerită, este iertătoare.

---

[121] A se vedea: https://ro.wikipedia.org/wiki/Zina_Dumitrescu.

[122] Pentru că numele ei de fată a fost Zenobia Bogoș, *cf.* Ibidem.

*

Un alt domn credincios, care căuta Sfânta Mănăstire Radu Vodă[123], m-a întâlnit pe stradă, m-a oprit și mi-a spus amănunte din viața sa cu o simplitate și sinceritate dezarmante. Eram în reverendă, m-a văzut că sunt Preot și a început să vorbească cu mine cu o asemenea sinceritate și larghețe interioară încât am rămas perplex. Parcă eram un prieten pe care îl părăsise acum o zi, iar acum mă reîntâlnise pe stradă și continuam discuția. O asemenea sinceritate și bunătate, vreau să remarc în definitiv, nu se pot găsi decât la oameni care se spovedesc des, care vorbesc din inimă lui Dumnezeu și oamenilor, care au simțul răspunderii veșnice pentru viața lor și a altora.

*

Înainte de Sfânta Liturghie de pe 24 decembrie 2006 (Sfânta Eugenia) eram la Scrioaștea și un număr de 8-10 oameni au dorit să fie spovediți de către mine în mod neapărat. I-am spovedit și i-am împărtășit pe toți imediat, cu toate că l-am enervat pe Părintele Viorel, pentru că îi călcasem teritoriul. Eu avusesem însă dorința să îl ajut, nu să îl înlocui. Însă, acești oameni care s-au spovedit în fața mea, mi-au arătat atâta curaj și sinceritate, ei, care nu sunt mai deloc catehizați, încât m-a inundat o bucurie și o încredere extraordinară în mântuirea unor asemenea oameni, dacă îi educi și îi conduci pe mai departe. Mi s-au spovedit franc, cu multă încredere. Nu s-au sfiit de mine. Toți erau în vârstă, mulți mă cunoșteau, însă nu s-au sfiit să își spună păcatele și să plângă pentru ele. Da, acestea sunt bucuriile du-

[123] A se vedea: https://manastirearaduvoda.ro/.

hovnicești ale unui Preot! E vorba aici de bucuria curățirii, a regenerării interiorului oamenilor, prin prisma căreia au văzut și au trăit, cred eu, altfel Nașterea Domnului și anul nou.

*

Am început platforma noastră *Teologie pentru azi* pe 6 decembrie 2006, de ziua Sfântului Ierarh Nicolaos și am început-o cu binecuvântarea și mijlocirile sale. Acum, când scriu aceste rânduri, am ajuns la aproape 7.000 de vizitatori. De-a lungul acestui timp, de o lună și ceva, am avut bucurii imense, surprize imense, dar datorită lui am pierdut, cu regret o spun, și ultima brumă de prieteni pe care o mai aveam. S-au despărțit apele minții noastre și am văzut clar motivul pentru care oamenii nu ne suportă: pentru că le facem concurență bună, pentru că dăruim mai mult decât ei, pentru că suntem liberi în noi înșine, pentru că ne permitem să fim și să vrem să fim frumoși, calmi, calzi și binevoitori cu toți oamenii. Păcat! Mare păcat! Păcat că putem să dăm atât de ușor cu piciorul propriei noastre bucurii, a bucuriei de a fi prieteni, de a ne dărui mereu, de a împărtăși lucrurile bune cu oamenii.

*

Îmi spunea Părintele Profesor Dumitru Popescu[124], că vorbea adesea cu un preot romano-catolic lucruri teologice, atunci când preda în Italia la invitația lor. Într-o zi, preotul

[124] A se vedea: https://www.teologiepentruazi.ro/cv-pr-prof-acad-dr-dumitru-popescu/.

vine și îi spune că are dreptate, că au dreptate ortodocșii, că lumina dumnezeiască există și că, dacă nu credem în energiile necreate, nu vorbim despre un Dumnezeu viu, iubitor. „La o săptămână a murit!", îmi spune Părintele Profesor. „De ce?", îl întreb eu, „A fost omorât?". „Nu!", îmi răspunde dumnealui. „L-au găsit mort în pat. Însă el a presimțit, înainte de moarte, care este adevărul despre Dumnezeu".

*

M-am dus să cumpăr Doamnei Preotese ceas și fustă pentru examenul de titularizare. Vânzătoarea de la care am cumpărat fusta, m-a confundat prima dată cu un alt bărbat credincios, care mai fusese la standul ei în aceeași zi și pe care îl aștepta să vină să cumpere tot o fustă din aceasta lungă, iar mai apoi mi-a spus, deodată, o poveste de viață admirabilă. Era chiar povestea ei pe scurt. „Părinte", a început ea, „sunt căsătorită a doua oară cu un bărbat credincios, care merge la Biserică. Eu mai păcătuiesc, că am gură mare. Dar el mi-a crescut două fete, le-am căsătorit, deși nu erau ale lui, și cu el nu m-am plictisit niciodată. Dacă vrem să stăm într-o zi, toată ziua, numai noi amândoi în cameră, eu pe un fotoliu și el pe altul, nu ne plictisim deloc unul de altul". Am înțeles din plin mesajul ei și i-am mulțumit pentru destăinuire. Ce mi-a spus această doamnă e că dragostea și respectul între soți sunt cele care aduc împlinirea, frumusețea în familie.

*

Un webmaster, care a început să ne prețuiască de la un anumit timp, a citat dintr-un articol al meu, într-un forum de discuții, despre strategia demonilor de a ne enerva. O

tânără a citit fragmentele de text într-o dimineață, după care s-a pregătit să meargă la Sfânta Mănăstire Cernica. În stația de tramvai a început să o apuce enervarea, că nu mai venea tramvaiul. Când trăia acest sentiment și-a adus aminte de cuvintele mele și a înțeles că este o ispită a diavolilor la mijloc, ca să îi strice bucuria de a merge la Mănăstire. Și-a regândit enervarea și la scut timp a venit și tramvaiul. Am aflat toate aceste date din mărturia ei de pe același forum și am înțeles, că acolo unde oamenii sunt receptivi la cuvintele noastre, cursele demonilor și neștiința de cele duhovnicești se strică repede.

*

Preacurata Stăpână a făcut o minune cu Doamna Preoteasă: ne-a bucurat prin luarea examenului ei. Am simțit de aseara, înainte de primirea rezultatelor, că răspunsul va fi pozitiv. Maica lui Dumnezeu s-a milostivit de noi ca să ne bucure negrăit. Și ne-a bucurat negrăit de mult!

*

Mătușa noastră de la Alexandria, Mariana Picioruș, ne-a spus, de când i-am sfințit casa, că se simte o altă femeie când vine acasă. S-a liniștit, se simte împăcată. Ieri mi-a spus același lucru: „Nu știu ce ai făcut când ai sfințit casa, dar nu mai simt să ies din casă, să mă plimb, pentru că aici mă simt foarte bine!”. La mărturisirea ei, eu i-am răspus: „Dacă ai vrea să te spovedesc și să te împărtășesc ai vedea câtă pace are mamaia Floarea și noi, care ne spovedim și ne împărtășim cu Domnul”. A tăcut. Milosteniile imense pe care le face și lacrimile pe care le varsă din destul pentru vărul meu Dorin, adormit, și pentru vara mea Anca, care

acum e în Spania, singură și nefericită, dar și pentru mamaia Floarea o fac să primească harul lui Dumnezeu în inima ei. Ajut-o, Doamne, să Te cunoască pe Tine și să fie vie, să facă voia Ta și să se mântuie! Primește lacrimile și milosteniile ei întru miros de bună mireasmă duhovnicească și ne curățește pe noi, pe toți!

*

Am spovedit-o și împărtășit-o pe mătușa Mariana Picioruș și a plâns de bucurie. Acum a înțeles din ea însăși ce înseamnă minunea credinței ortodoxe. Nu credea că poate să fie atât de liniștită și împăcată. Dumnezeu a făcut cu ea o minune enormă și sunt foarte fericit pentru acest lucru. I-a dat ca la vârsta de peste 50 de ani să se spovedească pentru prima dată și să se împărtășească cu pace cu Dumnezeul mântuirii noastre.

*

Ana A., fiica mea duhovnicească din Brăila, a venit la București și am spovedit-o și împărtășit-o printre multe lacrimi de bucurie. Cu ea am o corespondență bogată și mă bucură sinceritatea și delicatețea ei cu mine. Mă rog pentru bucuria și liniștea ei și pentru împlinirea ei în dragoste.

*

Cea mai mare palmă pe care i-o poți da cuiva este să te comporți delicat cu el, când el este indelicat cu tine.

*

Am trăit o bucurie dumnezeiască aparte la întronizarea PFP Daniel al României, o bucurie a înțelegerii dimensiunilor adânci ale iubirii în întreaga Biserică. Fiecare delegat ortodox a venit și și-a mărturisit dragostea lui pentru Patriarhul României și, în această manifestare de dragoste, s-a văzut frățietatea ierarhiei Bisericii una. În cadrul întregului eveniment eclesial am simțit legăturile de iubire și de har care ne leagă pe unii de alții în Biserică, chiar dacă suntem de neamuri diferite și din locuri diferite.

*

O doamnă sau domnișoară, care cântă în corala de la Biserica *Sfântul Ioan Botezătorul* din Piatra Neamț, mi-a dat ieri un email ca să le găsesc un nume pentru grupul lor coral. Și i-am găsit: *De profundis*. Acum nu știu ce nume vor alege, însă mi-a plăcut foarte mult cum cântă. A fost o surpriză uluitoare. Cu o zi sau două înainte primisem un comentariu pe *Biblioteca Teologică*, uluitor de frumos, tot de la o doamnă sau domnișoară, pe care l-am transformat, în semn de elogiu, într-un articol. Concluzia era că om înseamnă pe cine am iubit eu și cine m-a iubit pe mine. Că omul, la Judecata lui Dumnezeu, va merge ca un rezultat al interconexiunilor personale, ca un produs al dăruirii și al primirii de dragoste. Două scrisori care m-au bucurat enorm de mult prin frumusețea și delicatețea lor!

*

Am scris ieri online despre prezența Sfântului Dumitru Stăniloae în viața noastră...Am spus multe lucruri intime. Însă, simt cum Sfinții lui Dumnezeu sunt cu mine, păcătosul, și cum mă ajută în toate. Le simt prezența lângă

mine. Când scriam eram cu Sfântul Dumitru lângă mine. Sunt cu Sfântul meu Părinte, Ilie, văzătorul de Dumnezeu tot timpul, cu Sfântul Simeon, cu Preacurata Stăpână, cu toți Sfinții mei...Numai că eu sunt prea păcătos pe lângă curăția și frumusețea lor. Însă ei sunt cu noi și noi nu suntem niciodată singuri!

*

Una dintre problemele importante ale ortodocșilor este frica noastră de a comunica substanțial între noi și cu alții. Ne e teamă să fim sensibili sau să arătăm că suntem emotivi. Ne e teamă să vorbim simplu și deschis despre credința și viața noastră ca ortodocși. Aceste lucruri ne fac un mare deserviciu.

*

Două credincioase ortodoxe din București l-au văzut pe Fericitul Sofian Boghiu, la un an după adormirea sa, slujind în altarul unei Biserici, unde i se sfințise o Icoană a lui.

*

Mai mulți credincioși ortodocși s-au coalizat în apărarea colegului Danion Vasile, ca și când eu, printr-un articol critic la adresa lui, m-aș fi făcut cel mai mare dușman al său. Însă acuzele, jignirile și grosolăniile lor la adresa mea au arătat că manelismul ortodox, înțelegerea după ureche a vieții și a credinței ortodoxe, nu te ajută, atunci când trebuie să arăți că ești un om profund, smerit, cu delicatețe.

*

Am participat la punerea pietrei de temelie a viitoarei *Catedrale a mântuirii neamului* [29 noiembrie 2007]. M-am bucurat mult că acest lucru a început, cu tot demonismul celor care se manifestă împotriva ei. Am văzut doar câteva chipuri frumoase ale unor confrați și Ierarhi, alături de bucuria Părintelui Patriarh Daniel Ciobotea...Cei mai mulți confrați m-au strivit pur și simplu cu privirile lor. M-am simțit secționat în simțirea mea de securea privirii lor. Doi colegi de Facultate, acum Preoți, m-au ocolit când m-au văzut. Părintele N. P., care a făcut pe torționarul dezgustat de oameni, atunci când am vorbit cu el în mod oficial, s-a făcut că se uită în altă parte când m-a văzut. Sunt dezastruoase mândria, orgoliul și exclusivismul din inima confraților Preoți mai mici sau mai mari.

*

Îmi spunea o vânzătoare, aceeași care mi-a vorbit despre soțul ei credincios: „Părinte, soțul meu este arhitect, și cam toată vara merge prin țară, pentru ca să muncească. Mi-e atât de greu fără el acasă!...". Pentru că iubirea foarte mare e ucigătoare, când cel iubit nu e cu tine.

*

Am găsit o fostă colegă de Master, pe Mihaela Stoica[125], rugându-se în genunchi într-o Biserică. M-am întâlnit cu ea providențial. Eu intrasem să fac fotografii. Am vorbit cu ea preț de câteva minute și m-am liniștit, după durerea ce o aveam în inimă, pricinuită de unii confrați ai mei. Adică, ce

[125] Contul ei de Facebook: https://www.facebook.com/stoica.mihaela.79274.

nu fac mulți alții, poate să facă un om, care se manifestă delicat față de tine.

*

Am mers ieri pe stradă în reverendă, aici, în București, și numai un singur bărbat, de peste 60 de ani, cu haine mai umile, m-a salutat ca pe un Preot al lui Dumnezeu. Restul s-au uitat la mine de sus, și-au pus mâna la șliț, au bombănit sau au întors capul în altă parte. Pentru bărbatul acela m-am rugat. Și mă rog pentru toți cei care mă salută, respectându-mă ca Preot al lui Dumnezeu.

*

O colegă mi-a spus că Nadia Comăneci și Ileana Marciuc au rămas însărcinate după ce s-au rugat într-o Biserică din București. E vorba de Biserica *Sfântul Spiridon Vechi*[126].

*

M-am întâlnit pe stradă cu Georgiana C., am vorbit, i-am spus că nu avem resentimente față de ea, față de ei...și a plâns, cerându-și scuze pentru modul cum s-au comportat cu noi. Pe o altă prietenă de tinerețe, pe care am întâlnit-o când am slujit ultima dată la Scrioaștea, am rugat-o să nu aibă resentimente față de mine și i-am dat adresa blogului nostru principal, ca să vadă ce mai gândesc și cum mai

[126] Pagina de Facebook a Bisericii: https://www.facebook.com/Biserica.Sfantul.Spiridon.Vechi/.

trăiesc. Pentru că trebuie să convingi și să birui prin frumusețe de suflet, prin delicatețe.

*

L-am salutat ieri pe stradă, la București, pe PS Ioan al Covasnei și Harghitei[127] și dânsul s-a plecat respectuos spre mine, așa cum se închină unul altuia doi oameni duhovnicești când se întâlnesc pe drum. Însă n-am vorbit niciodată cu dumnealui.

*

Colegul Danion Vasile ne-a vorbit într-o conferință la București despre ajutorul primit de la Sfântul Ioann [Иоанн] Rusul[128] în momentul când i-a scris acestuia un Acatist.

*

O Doamnă Preoteasă a născut un copil sănătos, în mod minunat, rugându-se la Sfântul Nectarios de la Eghina, după ce sarcina sa fusese extrauterină. Copilul a intrat în uter, în mod minunat, și s-a născut și trăiește. Sfinte Ierarhe Nectarios, nu ne uita niciodată nici pe noi, miluiește-ne, binecuvântă-ne și ne iartă!

*

---

[127] E vorba despre ÎPS Ioan Selejan, Arhiepiscopul Timișoarei și Mitropolitul Banatului. A se vedea:
https://mitropolia-banatului.ro/i-p-s-ioan-selejan-arhiepiscop-al-timisoarei-si-mitropolitul-banatului/.

[128] A se vedea: https://ro.wikipedia.org/wiki/Ioan_Rusul.

Uneori mă ispitesc demonii fricii sau ai deznădejdii într-un mod sfâșietor. Cei care vin pe blogurile noastre, în marea lor majoritate, manifestă multă nespălare duhovnicească, mult satanism. Mediile noastre de comunicare online sunt niște canale care ucid, care tumefiază...Dar Domnul ne întărește și ne cauterizează rănile. Nu știm ce ne-am face dacă nu ne-am împărtăși zilnic, dacă nu am citi, dacă nu ne-am ruga și dacă El nu ne-ar liniști cu harul Său sau prin intermediul unor suflete nobile.

*

Există momente când mi-e greu, când mi-e foarte greu. Și Domnul ne alină suferința prin harul Său, într-un mod minunat, fie direct, fie prin rugăciune, fie printr-o veste bucuroasă, fie când scriem sau vedem ceva anume. Un duh al deznădejdii se luptă cu mine în mod amarnic, alături de un duh al enervării și al dezgustului. Acești trei demoni se reped pur și simplu asupra mea. Cel mai adesea lucrează prin oameni, pe care îi ațâță să mă enerveze.

*

Un tânăr de 23 de ani, care scrie online, și pe care eu am început să îl stimez de la un timp anume, am aflat astăzi că e un om necredincios. În articolul său de astăzi considera că predarea Religiei în liceu e o absurditate, pentru că credința nu ne poate scăpa de vicii precum drogurile sau violența. Însă, dacă în lucrarea preoțească cu tinerii nu vede un ajutor anume, în ședințele terapeutice ale unui psiholog crede cu tărie, cât și în educația și supravegherea de acasă a părinților. Cât de deformată este lucrarea preoțească în mintea acestui tânăr foarte inteligent, dar care consideră că

nu e „nimic special” în Preoție! Ce poți să-i spui unui astfel de om, decât să îl inviți să cunoască duhovnicia la ea acasă, adică venind la Biserică? Însă cum să îl convingi să citească cărți sfinte și să vină?! Numai Dumnezeu îi poate deschide mintea și îl poate smeri pe un astfel de om.

*

Pe 4 septembrie 2008 i-am luat un interviu Domnului Profesor Remus Rus, un interviu de mult așteptat, plănuit, dorit...Și îmi era teamă anterior ca să nu ne strice cineva interviul, adică să vină și să participe ca un al treilea membru al dialogului. De vreo trei ori i-a sunat telefonul, dar nimeni nu a venit ca să ne deranjeze. Numai după ce am terminat interviul a venit Părintele Profesor Justinian Cârstoiu și am mai vorbit încă o oră și ceva în trei. După aceea mi-am dat seama că Preacurata Stăpână a făcut o minune cu noi: Nu a lăsat pe nimeni ca să ne deranjeze dialogul intim, de mare suplețe, pe care l-a surprins reportofonul, în acea zi specială, când eu împlineam trei ani de Preoție.

*

Pe data de 16 octombrie 2008, în fața Teatrului Național din București, eu întorcându-mă de la librărie, m-am întâlnit cu Monahul Onufrie Cotos[129] de la Sfântul Nectarios, de la Mănăstirea Radu Vodă, și m-am întreținut la discuții duhovnicești cu frăția sa pentru aproape două ore. A fost o întâlnire providențială și minunată în cadrul căreia Dumnezeu a coborât foarte mult har în noi amândoi. El va

[129] Acum e Protosinghel și îl cunosc de pe când era mirean și făcea studiile la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București.

fi cel care, de aici încolo, va îndruma modul de preparare al Sfântului și Marelui Mir în Biserica noastră, fapt pentru care acum e înscris la a treia facultate, la Facultatea de Farmaceutică.

Și am vorbit cu el lucruri esențiale despre ascultare, despre trecerea peste ispitele de-a dreapta, despre comunicarea smerită între oameni și despre ce înseamnă să fii un om de caracter, pe măsură ce crești pe scara cunoștințelor teologice. M-am rugat și mă rog ca pe acest om Dumnezeu să îl păzească și să îl îndrume spre tot lucrul cel bun, pentru ca să nu își piardă frumoasa lui viață de acum, ci să fie și mai luminos în Biserica Sa.

*

Îmi spunea Părintele Onufrie că se spovedea, știa că este iertat de către Dumnezeu, dar mai simțea totuși că mai rămâne în el un rest, o neîncredere. Și, într-o zi, un om fără studii teologice, un credincios simplu, a venit la el și i-a spus că „Dumnezeu nu numai că iartă în Taina Sfintei Spovedanii, dar și uită, uită cu totul păcatele noastre”. Și de atunci s-a simțit cu totul împăcat, învățând de la acest om ceea ce îi lipsea.

*

„Răbdarea și iertarea”, îmi spunea același Monah, „te fac să treci peste pata neagră pe care demonii o pun peste anumiți oameni, pe care ne face să îi vedem ca pe niște demoni. Dacă nu credem acest gând, că ei sunt dușmanii noștri, și dacă nu ne răzbunăm, nu rămânem în ură, în animozitate zilnică cu aceia”.

*

„Ascultarea, făcută cu seriozitate, uimește. Ascultarea uimește și ne face să fim priviți cu respect”, îmi spunea același Părinte Onufrie.

*

După ce Părintele Onufrie a vorbit cu o fată, pe care mama ei o credea „posedată”, și-a dat seama că aceea nu o suporta pe mama ei, tocmai pentru că nu știa să comunice cu ea. Și, pentru că nu putea să treacă peste această luptă interioară cu mama ei, când era acasă se comporta aiurea.

Avem nevoie, deci, de comunicare și de vorbire de la inimă la inimă cu oamenii. Și Părintele Onufrie sublinia faptul, că cel mai mult a uimit-o pe fată că i-a vorbit ca de la egal la egal, lucru pe care nu era în stare să îl facă mama ei, care o minimaliza tot timpul.

*

Pe un om îl perplexezi și, în același timp, îl câștigi de partea ta, când vorbești cu el la modul foarte serios. O altă concluzie a discuției cu Părintele Onufrie.

*

„Un lucru important pe care l-am învățat ca student la Teologie”, îmi spunea Părintele Onufrie, „a fost acela ca să rabd, să îmi educ răbdarea, să îmi lucrez răbdarea și să mă smeresc. Toți au răbdare și smerenie, dar nu mulți și-o lucrează. Orarul încărcat și haotic al Facultății mi-a dat să am răbdare, multă răbdare”.

*

Tot el îmi spunea că nu noi îi ajutăm pe oameni, ci noi doar le activăm dorul de Dumnezeu, pentru că El face totul pentru robii Săi.

*

Comunicarea între oamenii duhovnicești duce la solidificarea unor cunoștințe și a unor crezuri. De aceea, discuțiile între ei sunt absolut necesare în anumite momente.

*

Demonii se enervează teribil, când cineva se folosește de cuvintele mele sau mă laudă, pentru că m-a înțeles întrucâtva. Și, în acel moment, se reped asupra mea ca niște păsări de pradă, ca să mă năucească. Se luptă cu mine haotic. Vor să mă enerveze, vor să mă facă să spun cuvinte necugetate sau să fac fapte reprobabile. Vor să își astâmpere răutatea și enervarea în enervarea și durerea mea. Sunt niște ființe pline de invidie și de răutate, de răutate răzbunătoare.

*

Din câteva Sfinte Moaște ale Sfinților Mărturisitori români, deținute de Danion Vasile, în luna martie 2009 a curs mir și a emanat o mireasmă puternică. Numai că el a considerat că acest lucru înseamnă o întărire în fanatismul său, acela de a se lupta cu Sfântul Sinod pentru canonizarea Sfinților.

*

Aseară eram trist, deznădăjduit. M-am rugat cu durere Domnului, cu multă fierbințeală. Se pare că am dormit bine, pentru că astăzi dimineață m-am trezit bucuros și cu multă seninătate și lărgime interioară, ca și când nu s-ar fi petrecut nimic cu o zi înainte. Dacă Domnul nu ne-ar ridica durerile, obsesiile, fricile, ispitirile și greutățile de tot felul, nu am putea rezista. Ieri aveam venele de la frunte congestionate...pe când astăzi sunt cu totul veselie, încredere, liniște, pace...

*

Mi-am adus aminte de o mărturie a PS Ciprian Câmpineanul făcută la mormântul Fericitului Dumitru Stăniloae. Anul trecut, în 2008, am fost la comemorarea marelui nostru Teolog și PS Ciprian a venit mai înainte...Îl așteptam pe PFP Daniel Ciobotea. Și, vorbind cu mai mulți teologi, Episcopul le-a spus faptul, că atât el, cât și Patriarhul Daniel, erau să fie avortați de către mamele lor.

*

S-a produs o altă schimbare minunată, de această dată în părinții mei. Pe 13 aprilie 2009 am fost la Scrioaștea, am spovedit-o și împărtășit-o pe mamaia Floarea, iar mama a venit, după atâția ani, și mi-a dat 1.000 de lei și mi-a spus că ne va ajuta cu până la 10.000 de lei, dacă avem nevoie de bani. Acest lucru m-a bucurat și întărit profund. Da, aveam mare nevoie de acești bani și Preacurata ni i-a dat prin ea și prin tichetele cadou primite de către Doamna Preoteasă! Apoi a venit o altă colegă de serviciu a Doamnei Preotese,

care ne-a dat ouă și carne de porc drept milostenie. O, Doamne, noi care n-aveam mâncare de Paști, acum avem prea multă! Ai milă de noi și ne iartă[130]!

*

„Am participat și eu, de multe ori, la Slujbe speciale de exorcizare la [Mănăstirea] Nicula[131]. Acolo erau vremuri în care erau Preoți grozavi. Am mers acolo când eram mai tânăr, acum vreo 15 ani...Și Preoții de acolo scoteau draci din oameni care lătrau, se tăvăleau...Și un om n-ar putea să facă așa ceva, dacă nu ar fi fost îndrăcit! Și cei îndrăciți aveau o asemenea forță, ca în Evanghelie, că abia îi puteai ține. Dar după Slujbe se linișteau și erau bine". Mărturia Părintelui Ioan Păunică din ziua de 11 septembrie 2022.

*

Elena are 93 de ani și își așteaptă moartea, pentru că ea consideră că a trăit prea mult. Și pe când stăteam la mașină, mi-a spus: „Părinte, credința e mai puternică decât toată bogăția! Dacă ai credință, ai de toate". Pe 14 septembrie 2022.

*

Un bărbat de etnie romă a văzut veșmintele de iarnă ale unui Preot, pe care abia le adusese curierul. Și îi spune: „Părinte, de unde ai cumpărat pătură d-asta înflorată, că

---

[130] Uitasem cu totul această carte, tocmai de aceea nu am mai scris la ea din 2009 până anul acesta, până în septembrie 2022.

[131] A se vedea: http://www.manastireanicula.ro/.

vreau și eu una?”. Spusă de Părintele Stelian Oleg Velea pe 14 septembrie 2022.

*

Părintele Antipas Aghioritul spunea că regula veche e aceea ca Duhovnicul să spovedească stând în picioare și nu așezat, așa cum fac mulți Duhovnici astăzi[132].

*

ÎPS Atanasios[133] de Lemesos [Λεμεσός[134]] spunea că nu trebuie să ne pierdem nădejdea oricât de greu am păcătui. Pentru că „Dumnezeu este adânc de milă, milostivire și îndurare. Este de ajuns ca omul să se pocăiască și să-I ceară iertare. Din acest motiv, în cadrul Bisericii este cu neputință ca omul să-și piardă curajul, îndrăzneala cea bună. [Căci] Părinții înșiși au spus că cel mai cumplit lucru nu este săvârșirea vreunui păcat, ci pierderea curajului și a nădejdii. Deznădejdea este mai grea decât păcatul…Iar diavolul o amplifică, pentru că vrea să ne arate că dragostea, milostivirea și compătimirea lui Dumnezeu sunt limitate. Însă Dumnezeu este infinit!”[135].

*

---

[132] *Cf.* https://doxologia.ro/vietile-parintilor/marturia-parintelui-antipa-aghioritul-despre-parintele-dionisie-de-la-colciu.

[133] A se vedea: https://orthodoxwiki.org/Athanasios_of_Limassol.

[134] *Cf.* https://en.wikipedia.org/wiki/Limassol.

[135] *Cf.* https://www.youtube.com/watch?v=3sV2qEfjF1w.

Același Mitropolit cipriot spunea că atunci când era tânăr era aspru cu cei care păcătuiau. Apoi, cu vârsta, a devenit mai compătimitor cu oamenii. Dar „acum, că am devenit bunic, le iert pe toate. Așa este vârsta bătrâneții! Oare Dumnezeu nu este bunic, de atâția ani de când trăiește?! [Iar] noi, care suntem oameni, nu putem să pedepsim un semen al nostru care a greșit și zicem: «Este și el om!». Dacă noi înțelegem astfel neputința și nestatornicia firii omenești, cu atât mai mult Dumnezeu, Care este Preabun, Care este adânc de milă și de milostivire!”[136].

*

Tot Înaltpreasfințitul Atanasios: „Dumnezeu nu este zgârcit! El nu Se lamentează, așa cum o facem noi! [...] El nu dăruie iubirea Lui cu picătura, ci El te inundă cu revărsarea iubirii Sale. Căci El este bogat în milă și nemăsurat în bunătatea Sa. Aceasta este iubirea lui Dumnezeu!”[137]. Iubirea cu care El ne iubește pe noi veșnic.

*

Părintele Ieromonah Lavrentie Șovre a adormit în timpul Sfintei Taine a Maslului. A adormit în timp ce se citea a 6-a Evanghelie. Mărturie de la ucenicul său[138]. A adormit în Mănăstirea sa, în Sfânta Mănăstire Frăsinei, de ziua Sfântului Profet Iliu, pe 20 iulie 2002[139] și a fost

[136] Ibidem.
[137] Ibidem.
[138] *Cf.* http://www.lavrentie-sovre.eu/despartirea.html.
[139] *Cf.* http://www.lavrentie-sovre.eu/scurta-biografie.html.

prohodit de actualii Mitropoliți Irineu Popa și Laurențiu Streza[140].

*

La Înmormântarea Părintelui Lavrentie Șovre, PS Irineu Slătineanul, actualul Mitropolit al Olteniei, a spus în predica sa: „L-am cunoscut în vreme de virtute sufletească și trupească. [Și,] într-adevăr, cuvântul este prea slab ca să evidențieze ceea ce dumnealui trăia în adâncuri[le sale] și de multe ori n-am înțeles [viața sa]. Însă îl pricepem astăzi mai mult ca oricând, pentru că ne dă pilda smereniei desăvârșite, a omului lui Dumnezeu, care a fost binecuvântat să fie martor al luminii celei necreate, care se dobândește prin rugăciune intensă, permanentă, continuă. Dacă i-ar fi fost cu putință, nopțile [și] le-ar fi făcut zile, [căci] n-avea odihnă niciodată. [Voia] să[-i] cuprindă pe toți, să se roage pentru toți, să-i liniștească pe toți. [Și] unde știa că este suferință, [acolo] era și el, zdrobind de multe ori neputința noastră de înțelegere [și prin aceasta] arătând pe deplin capacitatea dumnealui de jertfă în sânul Bisericii, al călugăriei, al vieții publice”[141].

*

Același Părinte Lavrentie spunea: „Ai intrat în Biserică, ai intrat în cer! Nu te mai uiți cine intră și cine iese, nici nu te gândești la lucruri deșarte, ci mintea să o ai la Slujbă!”[142]. Pentru că trebuie să ne folosim duhovnicește la fiecare

[140] *Cf.* http://www.lavrentie-sovre.eu/secvente-video.html.
[141] *Cf.* http://www.lavrentie-sovre.eu/mesaje-rostite.html.
[142] *Cf.* http://www.lavrentie-sovre.eu/sfaturi-parinte.html.

Slujbă la care participăm. Și pentru aceasta e nevoie de adâncirea noastră în rugăciune și în pocăință.

*

În noiembrie 2007, capul Sfântului Ioannis Hrisostomos, Părintele nostru, de la Sfânta Mănăstire Vatopediu [Βατοπαιδίου], a fost adus în Cipru și aici a emanat un parfum puternic aromat și a fost simțit cald, ca și cum ar fi fost viu. Și el a vindecat acolo mai mulți oameni: a vindecat o femeie cu piciorul rupt, a vindecat un copil de 10 ani care era paralitic, a vindecat o femeie de tumoare mare la gât și pe soțul ei care avea diverse probleme de sănătate, l-a vindecat pe un bărbat de dischinezie la spate și pe un copil care era pe moarte în Sri Lanka, dar i-a întors și pe mulți la pocăință[143]. Sfinte Patriarhe Ioannis, Părintele nostru, vindecă-ne și pe noi de patimile noastre cele rele, prin sfintele tale rugăciuni!

*

Un Părinte, care de 50 de ani se nevoia pe Muntele Athos, citea Acatistul Buneivestiri de mai multe ori pe zi. Iar într-o noapte a visat-o pe Născătoarea de Dumnezeu, după ce îl citise de 3 ori înainte de somn[144]! Și el mărturisea: „Pe când dormeam, văd în vis că se deschid cerurile și o văd pe Maica Domnului coborând, înconjurată de slavă. S-a apropiat de mine și m-a binecuvântat, apoi m-a întrebat de

---

[143] *Cf.* https://doxologia.ro/viata-bisericii/marturii/minuni-contemporane-ale-sfantului-ioan-gura-de-aur.

[144] *Cf.* https://sfantulmunteathos.wordpress.com/2012/08/21/pe-varful-athosului-minuni-contemporane-ale-maicii-domnului/.

ce am nevoie. I-am arătat capul, zicând că de multe ori mă doare. Atunci ea m-a privit cu blândețe și mi-a zis că de acum nu o să mă mai doară. Apoi a continuat, zicând: «De acum înainte să vorbești neîncetat la oameni și eu nu te voi părăsi». M-a binecuvântat din nou și s-a înălțat iarăși la cer, precum venise”[145]. Pentru că Născătoarea de Dumnezeu dorește să vorbim despre ea oamenilor, să îi învățăm pe oameni să o cinstească și să i se roage ei cu multă evlavie.

*

Un bărbat mergea adesea la Dumnezeiasca Liturghie, dar nu se împărtășea[146]. „Stând mai deoparte și privind la Icoana Maicii Domnului, [el] a văzut-o vie. Iar ea, uitându-se cu blândețe la el, i-a zis: «De ce nu te împărtășești?». «Preasfântă Stăpână, sunt nevrednic!», a răspuns el. Atunci, Stăpâna [noastră] i-a zis: «Vrednici nu vom fi niciodată! Du-te și te împărtășește!»”[147]. Pentru că reala noastră vindecare și îndreptare o face Domnul Însuși, dacă ne împărtășim cu El în mod euharistic.

*

Înainte ca Sfântul Cuvios Onufrie de la Sihăstria Voronei să adoarmă, în ziua de Paști, un Înger al Domnului i s-a arătat în vedenie Preotului Nicolae Gheorghiu din satul Tudora și l-a călăuzit pe Preot la peștera Sfântului. Preotul îl găsește foarte slăbit pe Sfântul Onufrie și îl împărtășește. Apoi îl ajută să ajungă la Sihăstrie, unde adoarme în mod

---

[145] Ibidem.

[146] Ibidem.

[147] Ibidem.

cuvios pe data de 29 martie 1789, fiind înmormântat de câțiva Monahi în livadă, la rădăcina unui măr. Mâncând dintr-un măr din acest pom[148], Maria[149], fiica Domnului Mihail Sturdza, s-a vindecat de epilepsie[150].

*

Părintele Arhidiacon Mihail Bucă a mărturisit faptul că Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștiului, l-a vindecat, atunci când avea mari probleme cu vocea[151].

*

Când Preasfințitul Părinte Ignatie Trif a slujit Slujba de mulțumire pentru 79 de familii din Bârlad, care au împlinit 50 de ani de Căsătorie, el a spus: „Mă gândesc că sunt martorul unei minuni. Minunea dragostei fiecărui cuplu prezent aici. Într-o lume în care constatăm, cu foarte multă ușurință, că familia este în disoluție, că se erodează, este un lucru extraordinar când participăm la aniversarea a 50 de ani de Căsătorie”[152]. Îi dau dreptate acestuia! E minunea

---

[148] *Cf.* https://doxologia.ro/viata-sfant/viata-sfantului-cuvios-onufrie-de-la-vorona.

[149] *Cf.* https://ro.wikipedia.org/wiki/Mihail_Sturdza.

[150] *Cf.* https://doxologia.ro/viata-sfant/viata-sfantului-cuvios-onufrie-de-la-vorona.

[151] *Cf.*

https://basilica.ro/minunile-sf-dimitrie-cel-nou-indeamna-grupul-tronos-sa-doneze-pentru-mozaicul-lui-de-la-catedrala-nationala/.

[152] *Cf.* https://basilica.ro/79-de-familii-au-aniversat-nunta-de-aur-episcopul-ignatie-sunt-martorul-unei-minuni/.

iubirii și a statorniciei lor. Pentru că au știut să treacă peste toate ispitele și neajunsurile vieții lor.

*

Născătoarea de Dumnezeu l-a vindecat pe Părintele Stareț Serafim Man de cancer la gât și apoi a mai trăit încă aproape 30 de ani de zile. S-a nevoit la Mănăstirea *Sfânta Ana* – Rohia[153].

*

Starețul Efrem de la Vatopediu spunea într-un interviu al său: „Eu nu sunt de acord cu ceea ce în anumite Mănăstiri din România, din păcate, încă este împământenit: a se împărtăși Monahii o dată la patruzeci de zile sau doar în fiecare sâmbătă...Nu, ci ori de câte ori se poate! Sfântul Vasilios cel Mare ne spune că Monahii se împărtășeau de patru ori pe săptămână și chiar și de mai multe ori. Trebuie neapărat să existe această împărtășire permanentă, dar și în deplină cunoștință, cu Trupul și Sângele lui Hristos, atâta vreme cât această împărtășire întru cunoștință urmează unei pregătiri adecvate și unei vieți niptice (de trezvie a minții)”[154]. Și sunt de acord cu el!

*

---

[153] *Cf.* https://ziarullumina.ro/educatie-si-cultura/interviu/toata-nadejdea-mea-am-pus-o-in-maica-domnului-173649.html.

[154] *Cf.* https://ziarullumina.ro/educatie-si-cultura/interviu/in-spatele-rastignirii-se-afla-invierea-ea-este-lauda-noastra-ea-este-dorirea-noastra-171321.html.

Despre Sfântul Iosif Vatopedinul, Starețul Efrem de la Vatopediu spunea că „a fost un om al lui Dumnezeu, un om cu adevărat sfințit. M-am străduit să aștern pe hârtie câte mi-am amintit din viața lui. Mi-au trebuit trei ani să scriu această carte. [...] [Și] ne-am străduit cu toții laolaltă să punem înaintea cititorului viața sfântă a unui om alături de care noi înșine am trăit, pe care l-am ascultat, care ne-a inspirat, ne-a ajutat și, în esență, ne-a înviat din moarte la viață”[155].

*

Sfântul Paisios Aghioritul îi spunea Starețului Efrem de la Vatopediu: „Copilul meu, unii predicatori ai Bisericii prezintă revelația creștină astfel: «Lucrăm acum, [pentru] ca să primim apoi Raiul». Este greșit [acest lucru]! Aceștia se aseamănă cu un doctor care le spune bolnavilor săi: «Luați aceste medicamente și, când veți muri, vă veți face bine!». Pe când lucrurile nu stau așa! [Căci] încă din această viață trăim viața veșnică!”[156]. Și așa stau lucrurile! Pentru că încă de acum începem să trăim viața veșnică, viața cu Dumnezeu.

*

Sfântul Cuvios Arsenie Boca i-a răspuns în scris unui Diacon și i-a spus: „O conștiință preoțească n-are nimic de pierdut, ci totul de câștigat în orice împrejurări”[157]. Pentru

---

[155] *Cf.* Ibidem.

[156] *Cf.* Ibidem.

[157] *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, vol. 3, apărută cu binecuvântarea ÎPS Dr. Laurențiu Streza, Mitropolitul Ardealului, col. *Ortopraxia*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, p. 22.

că atunci când ești luminat de Dumnezeu, vezi binele din orice lucru pe care îl trăiești.

*

Tot Sfântul Arsenie a spus că e mai grea Căsătoria decât Călugăria, dacă vrei să trăiești așa cum trebuie viața de familie[158].

*

Același i-a spus unei mame: „N-ai vrut să-l ai și de asta ai probleme cu copiii!”[159]. Pentru că trebuie să ne dorim copiii și să îi iubim mai înainte de a-i naște.

*

Sfântul Arsenie Boca numea fumatul „tămâia diavolului”[160].

*

Părintele Profesor Gheorghe Holbea sublinia, într-o emisiune TV, că toți martorii Învierii Domnului au fost luați de El prin surprindere[161].

*

[158] Idem, p. 37.
[159] Idem, p. 38.
[160] Idem, p. 39.
[161] *Cf.* https://www.youtube.com/watch?v=05hPjZBoQ9A.

Vorbind despre Părintele Sofian Boghiu, ÎPS Teofan Savu, Mitropolitul Moldovei, spunea: „Părintele Sofian nu judeca pe nimeni. Era la curent cu toate câte se întâmplau în Biserică, pentru că mulți se spovedeau la dânsul, iar alții mergeau și-și plângeau neputințele [la el]. [Dar acesta] a avut atitudinea, în mod firesc, de a lăsa pe seama lui Dumnezeu și a judecății Sale toate cele care se întâmplau în viața oamenilor Bisericii”[162]. Același simțământ interior îl am și eu! Pentru că nu îmi place să judec păcatele altora, știind foarte bine cât de repede păcătuim cu toții.

*

Părintele Episcop Teofil Roman[163] ne învață acest lucru despre rugăciune: „Dumnezeu prețuiește mai mult rugăciunea pe care o facem pentru celălalt decât rugăciunea pe care o facem pentru noi [înșine]. Este preferabil să uităm de noi în rugăciune și să ne rugăm pentru ceilalți: și apropiați, și depărtați, și prieteni, și dușmani. Important este să ne rugăm fierbinte, să ne rugăm din toată inima, și această rugăciune nu va rămâne fără răspuns”[164]. Trăiesc adesea, cu harul lui Dumnezeu, binefacerile imense ale rugăciunii pentru ceilalți. Căci Dumnezeu ne miluiește de fiecare dată când îmbrățișăm din toată inima întreaga umanitate în rugăciunea noastră.

*

---

[162] *Părintele Sofian Boghiu – părtășia în duh a unei moșteniri*, o ediție îngrij. de Arhim. Nathanael Neacșu, în col. *Duhovnicul*, vol. 6, Ed. Doxologia, Iași, 2021, p. 14.

[163] A se vedea: https://ro.wikipedia.org/wiki/Teofil_Roman.

[164] *Cf.* https://cuvinteleparintelui.ro/tag/cuvinte-duhovnicesti/page/2/.

Părintele Nicolae Tănase a spus într-o conferință publică: „Bărbații nu sunt atrași de femei comune, ci sunt atrași de o anumită femeie. Și sunt și exemple clare! Am întâlnit o fată de doi metri și un centimetru de înaltă, pe când el avea un metru 58. Și i-am zis: «Măi, fată, el s-a îndrăgostit de tine…Dar tu n-ai văzut?!» Și ea a zis: «Părinte, am văzut, dar mi-a plăcut de el!». Și asta arătată că un anumit ochi îl vede într-un anumit fel pe celălalt”[165].

*

Părintele Petru Moga l-a întâlnit de mai multe ori pe Sfântul Arsenie Boca și spunea despre el: „Îl simțeai că e foarte bogat, foarte puternic înăuntru. Și ultima întâlnire cu el a fost în 1975. El avea un vot al tăcerii. […] Fapt pentru care oamenii își spuneau păsurile în public, iar Părintele le răspundea pe un bilețel. Și făcea aceasta de față cu toată lumea! […] Și cineva citea aceste bilețele, pentru că dânsul nu vorbea [atunci]. […] Iar eu eram pe atunci student la Teologie. Și l-am găsit într-o zi singur și i-am pus trei întrebări. Iar prima mea întrebare a fost dură: «De ce acceptați să vă considere lumea un Sfânt?». Iar el mi-a răspuns pe bilet: «Nu pentru mine! Oamenii au nevoie de acest lucru». […] Și când mă privea, simțeam că mă cunoaște în detaliu. Pentru că el privea până în străfundurile sufletului și cunoștea totul. Pentru că nu erau secrete pentru el”[166].

*

[165] Minutele 34-35, *cf.* https://www.youtube.com/watch?v=Q9GuSVzX_MY.

[166] Minutele 17-19, *cf.* https://www.youtube.com/watch?v=oLu-meNzPko. Interviul cu Eugenia Vodă din 18 aprilie 2014.

O Maică din Moldova le spunea unor copii că rugăciunea înseamnă a da un telefon spre cer[167]. Pentru că rugăciunea înseamnă a vorbi cu cei cărora ne rugăm.

*

ÎPS Bartolomeu Anania spunea: „Eu nu cred în hazard, ci în rânduială”[168]. În rânduiala lui Dumnezeu cu fiecare dintre noi.

*

ÎPS Bartolomeu Anania ținea predici de 20 de minute la țeava de calorifer, prin codul morse, în pușcăria de la Aiud. În fiecare duminică și sărbătoare. A învățat codul morse în închisoarea de la Pitești de la medicul Pâslaru, care l-a învățat acest mod de comunicare pe cana de aluminiu cu care bea apă[169].

*

Pictorul bisericesc Grigore Popescu-Muscel spunea: „În cât timp faci o Icoană nu contează. Cel mai bine e să te gândești că n-o faci pentru tine. Și nu știi unde ajunge peste o sută de ani, pentru că Icoana nu e un obiect trecător. Și cât va exista, trebuie să aibă puterea credinței, trebuie să aibă o forță și o energie aparte. Ca să-l ajute pe cel ce o privește. Și trebuie să te ferești ca Icoana să fie prea atră-

---

[167] Minutul 21, *cf.* Ibidem.
[168] Minutul 30, *cf.* https://www.youtube.com/watch?v=13D8dHb6K88.
[169] Minutele 31, *cf.* Ibidem.

gătoare, ea trebuie să aibă privirea și fața bine făcute, pentru că acestea sunt cele mai importante. Iar în Icoană trebuie să existe și o trimitere către Sfântul Duh”[170]. Pentru că ea trebuie să fie un mediu viu al slavei lui Dumnezeu.

*

Același Iconar spunea: „Când faci o Icoană trebuie să-ți descoperi propria neputință”[171].

*

Același consideră că „picturile unei Biserici e bine să aibă culori luminoase, nu putrede ca frunzele de toamnă. Așa cum trebuie să mergi și la Rai, senin. Căci în Rai nu e nimic încruntat. În Rai nu există putrefacție. Iar noi trebuie să pregătim oamenii, să le arătăm că dacă într-o Biserică există armonie și culoare, înseamnă că în Rai e și mai frumos”[172].

*

Părintele Ioanichie Bălan a adormit la ora 2. 20 în ziua de 22 noiembrie 2007, pe când afară ningea. A adormit în pace, spune sora lui, Maica Maria Bălan, care l-a visat în veșminte preoțești și a binecuvântat-o[173].

---

[170] *Cf.*
http://arhiva.formula-as.ro/2017/1297/spiritualitate-39/nu-trebuie-sa-se-vada-ca-biserica-o-pictam-noi-ci-ingerii-de-vorba-cu-marele-pictor-de-biserici-grigore-popescu-muscel-23215.

[171] Ibidem.

[172] Ibidem.

[173] *Cf.*

*

Părintele Sofian Boghiu l-a încurajat pe un coleg de închisoare ca să nu dispere și să se roage Născătoarei de Dumnezeu. Și acela l-a ascultat și, când era odată schingiuit, a venit la el Stăpâna noastră, înveșmântată în alb, și l-a întărit și l-a făcut să fie plin de bucurie dumnezeiască[174].

*

Părintele Pantelimon Munteanu a fost cercetat de către Născătoarea de Dumnezeu, care a venit la el împreună cu mulți Sfinți Îngeri și aceia au cântat „Cu noi este Dumnezeu". Acest lucru s-a petrecut cu puțin timp înainte de adormirea sa[175].

*

Același Părinte Pantelimon a fost vindecat de către Preacurata Stăpână în pușcărie. Aceasta i-a îndreptat maxilarul și i-a vindecat ochiul, după ce fusese bătut foarte tare la anchete[176].

---

http://arhiva.formula-as.ro/2019/1349/spiritualitate-39/parintele-ioanichie-balan-in-evocarea-surorii-sale-maica-maria-balan-de-la-agapia-24716.

[174] *Cf.*

http://arhiva.formula-as.ro/2018/1329/spiritualitate-39/pr-visarion-alexa-biserica-sfantul-nicolae-bucuresti-maica-domnului-e-maica-noastra-24149.

[175] *Cf.*

http://arhiva.formula-as.ro/2018/1322/spiritualitate-39/mari-duhovnici-parintele-pantelimon-munteanu-de-la-manastirile-turnu-si-ghighiu-23947.

[176] *Cf.* Ibidem.

*

Medicul cardiolog Gheorghios Papazahos [Γεώργιος Παπαζάχος], unul dintre medicii Sfântului Porfirios Cavsocalivitul, a dat mărturie despre modul cum Sfântul Porfirios a văzut duhovnicește Revoluția Română din decembrie 1989 în timp ce ea avea loc: „A început să plângă și, cu lacrimi în ochi, mi-a descris luptele de stradă ce aveau loc în România. Era ziua în care poporul se ridicase împotriva lui Ceaușescu, iar Gheronda, cu harisma sa, vedea împușcăturile și oamenii care cădeau seceraţi pe străzi, lucruri pe care le-au confirmat ziarele de a doua zi. A continuat să plângă, iar eu l-am rugat să-I ceară lui Dumnezeu să-i ridice această vedenie. Inima lui nu mai putea suporta mult această tensiune. Ar fi putut să facă infarct. În aceeași tensiune mă aflam și eu, văzând fragilitatea inimii Sfântului din fața mea”[177].

*

Sfântul Preot Aed Jweinat, Făcătorul de minuni din Iordania, și-a atârnat rasa pe o rază de soare, crezând că ea este o sfoară întinsă[178].

*

„Prima și singura poruncă a lui Dumnezeu”, spunea ÎPS Atanasios de Lemesos, „este: «Să-L iubești pe Dum-

---

[177] *Cf.* https://www.pemptousia.ro/2015/11/cuviosul-porfirie-kavsokalivitul-si-revolutia-romana/.

[178] *Cf.*

https://www.pemptousia.ro/2012/11/parintele-aed-jweinat-si-raza-de-soare/.

nezeu cu toată ființa ta!»”[179]. Căci din iubirea de Dumnezeu vine iubirea tuturor oamenilor și a întregii creații.

*

Tot ÎPS Atanasios de Lemesos a spus că Sfântul Efrem s-a rugat lui Dumnezeu ca să îi descopere voia Sa și El i-a descoperit-o după 42 de ani de rugăciune[180]. Se referea la Sfântul Cuvios Efrem Catunachiotul[181].

*

Vorbind despre Sfântul Iosif Vatopedinul, Mitropolitul Atanasios de Lemesos spunea că l-a împărtășit de multe ori și că niciodată nu s-a împărtășit fără lacrimi. Și plângea îndelung atunci când se împărtășea[182]. Și cu toate că el era foarte dur și muncitor în viața lui, „înainte de a se împărtăși se smerea până la pământ”[183]. Și Mitropolitul aștepta ca el să bocească, pentru ca să îl poată împărtăși mai apoi[184]. Și astfel se împărtășea udându-și batista de lacrimi[185]. Dar lacrimile lui erau pline de bucurie, pentru că el era plin de

---

[179] Minutul 4, *cf.* https://www.youtube.com/watch?v=Hb4nd81UeSY&t=304s.

[180] Minutul 44, *cf.* https://www.youtube.com/watch?v=lQryGxbPfW0. O transmisie live din 4 februarie 2022.

[181] A se vedea: https://doxologia.ro/cuvinte-duhovnicesti/parintele-efrem-katunakiotul-27-februarie-1998.

[182] La minutele 1-2, *cf.* https://www.youtube.com/watch?v=6QuHREgd96g.

[183] Minutul 3, *cf.* Ibidem.

[184] Ibidem.

[185] Ibidem.

bucurie[186]. „Și atunci când a murit, a apărut imediat pe chipul său un zâmbet. [...] [Căci] a plâns o viață întreagă, iar la moartea lui a râs”[187].

*

Sfântul Paisios Aghioritul, dă mărturie tot ÎPS Atanasios, era ispitit mult de demoni în tinerețe și se enerva pentru acest lucru. Și când și-a dat seama că lucrurile se înrăutățesc în acest fel și își pierde rugăciunea, atunci a început să Îl laude pe Dumnezeu când era ispitit de către demoni[188].

*

Sfântul Cuvios Iosif Vatopedinul, cu puțin timp înainte de adormirea sa, ne învăța acestea: „Fără ascultare nu se face nimic! V-o spun din experiența mea. Ascultarea naște rugăciunea. Pentru că «fără Mine nu puteți face nimic» [In. 15, 5]. Domnul ne-a spus: «Deși Eu v-am dat prin Sfintele Taine și prin Patimile Mele toată libertatea, cu toate acestea, nu veți face nimic, dacă nu veți lucra cu fapta poruncile Mele». Așadar, și noi, urmând tradiției patristice, rămânem credincioși supunerii, ascultării desăvârșite și tăierii voii. Astfel se stârpește cu totul nesupunerea și Îl primim pe Părintele nostru, pe Mântuitorul nostru, pe Hristos. [Căci] cu toate acestea, El, Cel pe Care noi L-am lepădat, L-am trădat, L-am întristat, a plătit cu sângele Său păcatele noastre, S-a coborât la noi, în locul exilului nostru, deșertându-Se pe Sine și ne-a arătat cu fapta cum trebuie să ne întoarcem la

[186] Minutul 4, *cf.* Ibidem.
[187] Minutele 4-5, *cf.* Ibidem.
[188] *Cf.* https://www.youtube.com/watch?v=jP3hLKgkVYM.

El. Iar acest lucru l-au izbutit milioane de eroi [ai credinței noastre], Sfinții noștri”[189].

*

În aceeași filă video, unde el le-a răspuns „umaniștilor” zilei, Sfântul Iosif spunea: „Și acum trăim și păstrăm sfințenia! Suntem înconjurați de oameni Sfinți! Acum! Iată și rădăcina noastră! Rădăcina noastră, învățătorul nostru, Starețul nostru care ne-a îmbrăcat cu rasă, [este unul dintre Sfinții lui Dumnezeu]. Atunci când l-am zărit pentru prima dată, de cum m-a văzut, mi s-a adresat pe nume, mi-a spus originea și viitorul meu și ce voi deveni în viață. Iată că există Sfinți și în vremea noastră! [Iar] atunci când mergeam să-l vedem, nu ne lăsa să-i spunem ce ne frământă, [pentru că] el însuși ne-o spunea”[190].

*

Vorbind de același Sfânt Stareț al său, Sfântul Iosif spune că atunci când primea o scrisorică de la el, se umplea de har dumnezeiesc și nu își mai simțea greutatea trupului său. Și când o deschidea, el citea vederile înainte ale Sfântului său Stareț, cele referitoare la persoana sa[191].

*

ÎPS Neofitos de Morfu [Μόρφου], din Cipru[192], ne învață să ne împărtășim neliniștile noastre Sfinților pe care

---

[189] Minutele 1-2, *cf.* https://www.youtube.com/watch?v=PjPE4jQEmck.

[190] Minutul 3, *cf.* Ibidem.

[191] Minutul 4, *cf.* Ibidem.

[192] *Cf.* https://el.wikipedia.org/wiki/Μόρφου.

noi îi iubim. Și pe ei să îi rugăm să ne ajute în viața noastră[193].

*

Același Mitropolit Neofitos [Νεόφυτος] ne învață să ne facem Crucea dreaptă pe trup, atunci când ne închinăm, și nu ca și când am cânta la mandolină[194]. Lucru pe care îl fac mulți și prin care păcătuiesc înaintea lui Dumnezeu.

*

Părintele Profesor Daniel Benga ne învăța, în predica sa din 2 octombrie 2002, să ne punem mereu în situația celorlalți[195]. Căci asta ne-a învățat Domnul Iisus Hristos prin toată viața Sa. Pentru că El, „când a întâlnit un bolnav, S-a dus și l-a vindecat. Pentru că S-a pus în situația lui!...”[196].

*

Mitropolitul Atanasios de Lemesos, într-un dialog despre moarte, a spus: „Nu există nicio clipă în care să existe numai trup sau numai suflet, ci [există] trup și suflet în același timp. [Iar] voia lui Dumnezeu a fost ca omul să nu se scindeze niciodată, ci să rămână o unitate nedespărțită și inseparabilă. Însă, moartea – care este reușita diavolului – a dizolvat această unitate. De aceea, această despărțite [a

---

[193] Minutul 1, *cf.* https://www.youtube.com/watch?v=7YSNoH-5zuc.

[194] Minutul al 2-lea, cf. Ibidem.

[195] Minutul 5, *cf.* https://www.youtube.com/watch?v=E_As-Kif07Y.

[196] Minutul 6, *cf.* Ibidem.

sufletului de trup] este forțată. Omul nu o dorește, [pentru că] această despărțire nu este în firea sa. Însă, firește, că Dumnezeu este prezent și îl ajută pe om. [Dar moartea] este însă ceva în afara firii noastre”[197]. E un lucru nefiresc pentru noi și de aceea ne împotrivim ei.

[197] Minutul 1, *cf.* https://www.youtube.com/watch?v=xuJN4DPmv_k.

ВIВЬIОТЄСА
Teologie pentru azi

1. *Acatistul Nunții* (35 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/01/acatistul-nuntii/

2. *Troparul, Condacul și Acatistul Fericitului Serafim Rose al Platinei* (20 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/01/troparulcondacul-si-acatistul-fericitului-serafim-rose-al-platinei/

3. *Lumea postmodernă și depersonalizarea omului* (335 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/01/lumea-postmoderna-si-depersonalizarea-omului/

4. *Viața lui Adam și a Evei* (27 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/03/viata-lui-adam-si-a-evei/

5. *Teologia îndumnezeirii* (202 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/03/teologia-indumnezeirii/

6. *Twitter pentru azi (vol. 1)* (32 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/04/twitter-pentru-azi-vol-1-2009/

7. *Bucuria comuniunii (vol. 1)* (280 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/06/bucuria-comuniunii-vol-1/

8. *Pelerina Egeria și Cultul ortodox* (60 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/07/pelerina-egeria-si-cultul-ortodox/

9. *Biblia Satanică* (157 pagini), ca text auxiliar al cărții: *Lumea postmodernă și depersonalizarea omului*.
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/12/biblia-satanica-editie-exclusiv-online-ro/

10. *Traduceri patristice (vol. 1)* (73 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/19/traduceri-patristice-vol-1-2009/

11. *Bucuria comuniunii (vol. 2)* (309 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/26/bucuria-comuniunii-vol-2/

12. *Fragmentarium (vol. 1)* (126 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/26/fragmentarium-vol-1/

13. *Nichita Stănescu. Fenomenul limbii poezești* (disertație de master) (155 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/26/nichita-stanescu-fenomenul-limbii-poezesti/

14. Sfântul Sfințit Mucenic Irineu al Lyonului, *Contra ereziilor (vol. 1)* (341 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/03/sfantul-sfintit-mucenic-irineu-al-lyonului-contra-ereziilor-vol-1/

15. *Bucuria comuniunii (vol. 3)* (248 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/07/bucuria-comuniunii-vol-3/

16. *Teologia vederii lui Dumnezeu* (252 pagini): introducere la teza doctorală:
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/18/teologia-vederii-lui-dumnezeu/

17. *Vederea lui Dumnezeu în teologia Sfântului Simeon Noul Teolog* (teză doctorală) (287 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/18/vederea-lui-dumnezeu-in-teologia-sfantului-simeon-noul-teolog/

18. Sfântul Sfințit Mucenic Irineu al Lyonului, *Contra ereziilor (vol. 2)* (457 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/23/sfantul-sfintit-mucenic-irineu-al-lyonului-contra-ereziilor-vol-2/

19. *Bucuria comuniunii (vol. 4)* (449 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2009/12/12/bucuria-comuniunii-vol-4/

20. *Bucuria comuniunii (vol. 5)* (366 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/01/02/bucuria-comuniunii-vol-5/

21. *Fragmentarium (vol. 2)* (270 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/01/13/fragmentarium-vol-2/

22. *Cuvinte cu amândouă mâinile* (82 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2010/01/21/cuvinte-cu-amandoua-mainile-2010/

23. *Bucuria comuniunii (vol. 6)* (144 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/02/11/bucuria-comuniunii-vol-6/

24. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 1)* (377 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/03/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-1/

25. *Antim Ivireanul: avangarda literară a Paradisului. Viața și Opera (teză doctorală)* (561 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/10/antim-ivireanul-avangarda-literara-a-paradisului-viata-si-opera-2010/

26. *Aspecte dogmatice ale imnologiei ortodoxe. Săptămâna Patimilor și Săptămâna Luminată* (teză de licență) (212 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/23/saptamana-patimilor-si-saptamana-luminata-teza-de-licenta-2010/

27. *Bucuria comuniunii (vol. 7)* (315 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/04/01/bucuria-comuniunii-vol-7/

28. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 2)* (128 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/04/12/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-2/

29. *Bucuria comuniunii (vol. 8)* (382 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/04/29/bucuria-comuniunii-vol-8/

30. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 3)* (191 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/06/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-3/

31. *Epilog la lumea veche (I. 1)* (506 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/14/epilog-la-lumea-veche-i-1/

32. *Twitter pentru azi (vol. 2)* (35 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/25/twitter-pentru-azi-vol-2-2010/

33. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 4)* (388 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/30/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-4/

34. *Epilog la lumea veche (I. 2)* (378 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/04/epilog-la-lumea-veche-i-2/

35. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 5)* (175 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/06/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-5/

36. *Teologia mântuirii la Sfântul Marcu Ascetul* (disertație de master) (154 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/09/teologia-mantuirii-la-sfantul-marcu-ascetul-2010/

37. *Bucuria comuniunii (vol. 9)* (188 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/20/bucuria-comuniunii-vol-9/

38. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 6)* (130 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/27/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-6/

39. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 7)* (76 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/30/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-7/

40. Sfântul Epifanie al Salaminei, *Despre măsuri și greutăți și numere și alte lucruri care sunt în Dumnezeieștile Scripturi* (100 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/07/16/sfantul-epifanie-al-salaminei-despre-masuri-si-greutati-2010/

41. PS. Acad. Melchisedec Ștefănescu, *Viața și Scrierile lui Grigorie Țamblac* (adaptare a textului ed. din 1884) (138 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/08/21/ps-acad-melchisedec-stefanescu-viata-si-scrierile-lui-grigorie-tamblac-versiune-adaptata2010/

42. Sfântul Sfințit Mucenic Antim Ivireanul, *Sfătuiri creștine-politice* (text adaptat) (33 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2010/08/29/sfantul-antim-ivireanul-sfatuiri-crestine-politice-2010/

43. Sfântul Varlaam al Moldovei, *Răspunsul împotriva Catehismului calvin* (text adaptat) (52 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/09/22/sfantul-varlaam-al-moldovei-raspunsul-impotriva-catehismului-calvin-2010/

44. *Traduceri patristice (vol. 2)* (347 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/10/06/traduceri-patristice-vol-2/

45. PS Damaschin Dascălul, *Învățături pentru șapte Taine* (text transliterat și adaptat) (27 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/10/26/ps-damaschin-dascalul-invataturi-pentru-sapte-taine-2010/

46. Dorin Streinu, *Opere alese, vol. I, Despre mine însumi (Jurnal de scriitor. Fragmente)* (526 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2010/12/12/dorin-streinu-opere-alese-vol-i-2010/

47. *Traduceri patristice (vol. 3)* (288 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/01/02/traduceri-patristice-vol-3/

48. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 2)* (160 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/01/07/dorin-streinu-opere-alese-vol-2/

49. *Epilog la lumea veche (I. 3)* (256 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2011/01/08/epilog-la-lumea-veche-i-3/

50. *Studii de Teologie Dogmatică Ortodoxă (vol. 1)* (237 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/01/31/studii-de-teologie-dogmatica-ortodoxa-vol-1/

51. *Cuvintele duhovnicești (vol. 1)* (390 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/02/12/cuvintele-duhovnicesti-vol-1/

52. *Bucuria vine de departe* (carte dialogică cu Prof. Otilia Kloos) (55 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/03/21/bucuria-vine-de-departe-2011/

53. *Cuvintele duhovnicești (vol. 2)* (558 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/03/26/cuvintele-duhovnicesti-vol-2/

54. *A vedea și a fi văzut (vol. 1)* (460 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/04/16/a-vedea-si-a-fi-vazut-vol-1/

55. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 8)* (549 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/06/06/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-8/

56. *Praedicationes (vol. 1)* (199 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/06/20/praedicationes-vol-1/

57. *Twitter pentru azi (vol. 3)* (26 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/07/31/twitter-pentru-azi-vol-3/

58. *Evanghelia după Matei* (112 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/08/11/evanghelia-dupa-matei/

59. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 3)* (214 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/10/30/dorin-streinu-opere-alese-vol-3/

60. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 4)* (129 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/11/05/dorin-streinu-opere-alese-vol-4/

61. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 5)* (283 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/11/21/dorin-streinu-opere-alese-vol-5/

62. *Studii de poezie pașoptistă* (82 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/11/28/studii-de-poezie-pasoptista-2011/

63. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 9)* (225 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2011/12/16/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-9/

64. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 6)* (209 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2012/01/14/dorin-streinu-opere-alese-vol-6/

65. *Statistici. Concluzii. Sublinieri. Lucruri văzute de-aproape* (121 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2012/02/18/statistici-concluzii-sublinieri-lucruri-vazute-de-aproape/

66. *Predicile din Săptămâna Mare* (25 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2012/04/13/predicile-din-saptamana-mare/

67. *Despre omul Împărăției* (190 pagini). Este al 10-lea volum și ultimul al *Operelor complete* ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu.

https://www.teologiepentruazi.ro/2012/05/29/despre-omul-imparatiei/

68. *Țiganiada: tradiție și inovație. Aventura scriiturii și canonul literar românesc* (111 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2012/07/19/tiganiada-traditie-si-inovatie/

69. *Praedicationes (vol. 2)* (253 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2012/08/07/praedicationes-vol-2/

70. *Twitter pentru azi (vol. 4)* (30 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2012/10/10/twitter-pentru-azi-vol-4/

71. *Istoria începe de oriunde o privești (vol. 1)* (251 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2012/11/21/istoria-incepe-de-oriunde-o-privesti-vol-1/

72. *Praedicationes (vol. 3)* (337 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2012/12/10/praedicationes-vol-3/

73. *Epilog la lumea veche (I. 4)* (247 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2012/12/22/epilog-la-lumea-veche-i-4/

74. *Praedicationes (vol. 4)* (352 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2013/01/09/praedicationes-vol-4/

75. *Praedicationes (vol. 5)* (366 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2013/01/27/praedicationes-vol-5/

76. *Istoria începe de oriunde o privești (vol. 2)* (261 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2013/03/07/istoria-incepe-de-oriunde-o-privesti-vol-2/

77. *Praedicationes (vol. 6)* (308 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2013/03/29/praedicationes-vol-6/

78. *Creatori de limbă și de viziune poetică în literatura română (vol. 1)* (228 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2013/06/15/creatori-de-limba-si-de-viziune-poetica-in-literatura-romana-vol-1/

79. *Istoria începe de oriunde o privești (vol. 3)* (308 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2013/07/31/istoria-incepe-de-oriunde-o-privesti-vol-3/

80. *Bucuria comuniunii (vol. 10)* (356 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2013/09/21/bucuria-comuniunii-vol-10/

81. Dorin Streinu, *Opere alese* (vol. 7) (241 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2013/09/23/dorin-streinu-opere-alese-vol-7/

82. *Vorbiri de Facebook (vol. 1)* (508 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2013/10/20/vorbiri-de-facebook-vol-1/

83. *Epilog la lumea veche I. 1 (ediția a doua)* (862 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/01/11/epilog-la-lumea-veche-i-1-editia-a-doua/

84. *Praedicationes (vol. 7)* (619 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/01/16/praedicationes-vol-7/

85. *Bucuria comuniunii (vol. 11)* (361 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/01/31/bucuria-comuniunii-vol-11/

86. *Atenție teologică* (216 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/03/04/atentie-teologica/

87. *Interviuri de conștiință [vol. 1]* (367 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2014/04/21/interviuri-de-constiinta-vol-1/

88. *Twitter pentru azi (vol. 5)* (59 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/05/21/twitter-pentru-azi-vol-5/

89. *Vezi ceea ce ești (vol. 1)* (80 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/05/24/vezi-ceea-ce-esti-vol-1/

90. *Fragmentarium (vol. 3)* (388 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/05/26/fragmentarium-vol-3/

91. *Vezi ceea ce ești (vol. 2)* (94 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/02/vezi-ceea-ce-esti-vol-2/

92. *Trei poeți și-un început de secol* (280 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/13/trei-poeti-si-un-inceput-de-secol/

93. *Vezi ceea ce ești (vol. 3)* (99 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/20/vezi-ceea-ce-esti-vol-3/

94. *Studii de Teologie Dogmatică Ortodoxă (vol. 2)* (305 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/25/studii-de-teologie-dogmatica-ortodoxa-vol-2/

95. *Studii literare (vol. 1)* (447 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/29/studii-literare-vol-1/

96. *Vezi ceea ce ești (vol. 4)* (101 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/07/05/vezi-ceea-ce-esti-vol-4/

97. *Traduceri patristice (vol. 4)* (427 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/07/10/traduceri-patristice-vol-4/

98. *Praedicationes (vol. 8)* (510 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/08/15/praedicationes-vol-8/

99. *The Sight of God in the Theology of Saint Symeon the New Theologian* (first book in english; my doctoral thesis) (499 pages)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/09/15/the-sight-of-god-in-the-theology-of-saint-symeon-the-new-theologian/

100. *Vorbiri de Facebook (vol. 2)* (393 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/07/vorbiri-de-facebook-vol-2/

101. *Istoria începe de oriunde o privești (vol. 4)* (441 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/20/istoria-incepe-de-oriunde-o-privesti-vol-4/

102. *Mâncăruri românești cu gust* (27 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/27/mancaruri-romanesti-cu-gust/

103. *Acatistul Sfinților pomeniți pe 31 octombrie* (27 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/29/acatistul-sfintilor-pomeniti-pe-31-octombrie/

104. *Studiu despre Viața Sfântului Macarie Romanul* (68 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/31/studiu-despre-viata-sfantului-macarie-romanul/

105. *Fragmentarium [vol. 4]* (502 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/11/29/fragmentarium-vol-4/

106. *Luceafărul. Comentariu literar* (156 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/12/18/luceafarul-comentariu-literar/

107. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 8)* (216 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2014/12/30/dorin-streinu-opere-alese-vol-8/

108. *Creatori de limbă și de viziune poetică [vol. 2. 1]* (283 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/08/creatori-de-limba-si-de-viziune-poetica-vol-2-1/

109. Pr. Prof. Acad. Dr. Dumitru Popescu, *Dumnezeu e viu și prezent în lume prin slava Sa* (132 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/15/dumnezeu-e-viu-si-prezent-in-lume-prin-slava-sa/

110. Sfântul Apostol Pavel, *Epistola către Efeseni* (26 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/20/epistola-catre-efeseni/

111. *Cartea Sfântului Profet Ionas* (13 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/21/cartea-sfantului-profet-ionas/

112. *Cele 3 Epistole catolice ale Sfântului Apostol Ioannis* (25 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/23/cele-3-epistole-catolice-ale-sfantului-apostol-ioannis/

113. *Epistola catolică a Sfântului Apostol Iacovos, fratele Domnului* (20 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/30/epistola-catolica-a-sfantului-apostol-iacovos-fratele-domnului/

114. *Cartea Sfântului Profet Ioil* (17 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/02/04/cartea-sfantului-profet-ioil/

115. *Cărțile Sfinților Profeți Avdiu și Angheos* (16 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/02/10/cartile-sfintilor-profeti-avdiu-si-angheos/

116. *Epistola către Filippeni a Sfântului Apostol Pavlos* (19 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2015/02/13/epistola-catre-filippeni-a-sfantului-apostol-pavlos/

117. *Cântarea Cântărilor* (40 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/02/18/cantarea-cantarilor/

118. *Evanghelia după Marcos* (130 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/03/22/evanghelia-dupa-marcos/

119. *Epilog la lumea veche I. 2 (ediția a doua)* (952 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/05/16/epilog-la-lumea-veche-i-2-editia-a-doua/

120. *Teologia Dogmatică Ortodoxă (vol. 1)* (397 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/06/12/teologia-dogmatica-ortodoxa-vol-1/

121. *Praedicationes (vol. 9)* (675 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/06/29/praedicationes-vol-9/

122. *Creatori de limbă și de viziune poetică [vol. 2. 2]* (303 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/07/07/creatori-de-limba-si-de-viziune-poetica-vol-2-2/

123. *Cartea Sfântului Profet Naum* (14 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/09/09/cartea-sfantului-profet-naum/

124. *Epistola către Galatei* (25 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/10/10/epistola-catre-galatei/

125. *Cartea Sfântului Profet Amvacum* (14 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/10/21/cartea-sfantului-profet-amvacum/

126. *Epistola către Colossei* (20 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/11/08/epistola-catre-colossei/

127. *Eminescu: între modernitate și tradiție. Importanța tradiției literare și spirituale românești pentru viziunea romantică eminesciană* (teză postdoctorală) (884 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/11/16/eminescu-intre-modernitate-si-traditie/

128. *Traduceri patristice (vol. 5)* (455 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2015/12/06/traduceri-patristice-vol-5/

129. *Istoria începe de oriunde o privești (vol. 5)* (289 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/01/12/istoria-incepe-de-oriunde-o-privesti-vol-5/

130. *Praedicationes (vol. 10)* (627 de pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/01/23/praedicationes-vol-10/

131. *Twitter pentru azi (vol. 6)* (100 de pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2016/03/22/twitter-pentru-azi-vol-6/

132. *Vorbiri de Facebook (vol. 3)* (190 de pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/03/22/vorbiri-de-facebook-vol-3/

133. *Evanghelia după Ioannis* (129 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/05/10/evanghelia-dupa-ioannis/

134. *Cartea Sfântului Profet Sofonias* (32 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/05/10/cartea-sfantului-profet-sofonias/

135. *11 elegii (comentariu literar)* (157 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/06/15/11-elegii-comentariu-literar/

136. *Epistola întâia către Timoteos* (41 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/06/15/epistola-intaia-catre-timoteos/

137. *Epistola a doua către Timoteos* (37 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/06/15/epistola-a-doua-catre-timoteos/

138. *Despre nimic* (conferință online) (54 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/07/27/despre-nimic-conferinta-online/

139. *Cântările* (57 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2016/08/12/cantarile/

140. Sfântul Sfințit Mucenic Antim Ivireanul, *Didahiile* (prima ediție actualizată) (350 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/08/25/sfantul-sfintit-mucenic-antim-ivireanul-didahiile-prima-editie-actualizata/

141. *Praedicationes (vol. 11)* (698 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/10/19/praedicationes-vol-11/

142. *Parimiele lui Salomon* (117 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/10/29/parimiele-lui-salomon/

143. *Studii literare* (vol. 2) (162 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/11/05/studii-literare-vol-2/

144. *Epilog la lumea veche, vol. I. 5. Emil Botta* (239 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/11/21/epilog-la-lumea-veche-vol-i-5-emil-botta/

145. Sfântul Împărat Salomon, *Ecclisiastis* (59 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2016/11/23/ecclisiastis/

146. *Mântuirea este eclesială* (conferință online) (54 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2016/12/19/mantuirea-este-eclesiala-conferinta-online/

147. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 9)* (270 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/01/20/dorin-streinu-opere-alese-vol-9/

148. *Praedicationes (vol. 12)* (571 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/02/11/praedicationes-vol-12/

149. *Psalmii* (ediția LXX) (329 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/03/04/psalmii-editia-lxx/

150. *Psalmii liturgici* (299 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/03/05/psalmii-liturgici/

151. *Epilog la lumea veche (vol. I. 6). Nichita Stă- nescu* (759 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/06/01/epilog-la-lumea-veche-vol-i-6-nichita-stanescu/

152. *Praedicationes (vol. 13)* (530 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/07/10/praedicationes-vol-13/.

153. *Twitter pentru azi (vol. 7)* (254 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/08/30/twitter-pentru-azi-vol-7/.

154. *Epilog la lumea veche, vol. I. 3* (ediția a doua) (699 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/10/02/epilog-la-lumea-veche-vol-i-3-editia-a-doua/.

155. *Cartea Sfântului Profet Iov* (144 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/10/03/cartea-sfantului-profet-iov/.

156. *Studii literare* (vol. 3) (157 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/10/23/studii-literare-vol-3/.

157. *Maturizarea poeziei* (173 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/11/05/maturizarea-poeziei/.

158. *Înțelepciunea lui Salomon* (86 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2017/12/16/intelepciunea-lui-salomon/.

159. *Viețile Sfinților (vol. I)* (461 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/03/16/vietile-sfintilor-vol-i/

160. *Vorbiri de Facebook (vol. 4)* (337 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/03/22/vorbiri-de-facebook-vol-4/

161. *Praedicationes (vol. 14)* (658 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/05/02/praedicationes-vol-14/

162. *Întrebări și răspunsuri teologice (vol. 1)* (319 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/06/18/intrebari-si-raspunsuri-teologice-vol-1/

163. *Studii literare (vol. 4)* (326 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/07/01/studii-literare-vol-4/

164. *Înțelepciunea lui Sirah* (192 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/10/04/intelepciunea-lui-sirah/

165. *Înțelepciunea lui Sirah (ediția liturgică)* (151 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/12/08/intelepciunea-lui-sirah-editia-liturgica/

166. *În ajutorul tău* (151 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/12/10/in-ajutorul-tau/

167. *Twitter pentru azi (vol. 8)* (127 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/12/16/twitter-pentru-azi-vol-8/

168. *Studii literare (vol. 5)* (184 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2018/12/16/studii-literare-vol-5/

169. *Psalmii lui Salomon (ediția științifică)* (71 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/01/20/psalmii-lui-salomon-editia-stiintifica/

170. *Psalmii lui Salomon (ediția liturgică)* (62 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2019/01/22/psalmii-lui-salomon-editia-liturgica/

171. *Studii literare (vol. 6)* (105 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/03/21/studii-literare-vol-6/

172. *Evanghelia după Lucas* (173 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/04/11/evanghelia-dupa-lucas/

173. *Evanghelia după Lucas (ediția liturgică)* (133 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/05/22/evanghelia-dupa-lucas-editia-liturgica/

174. *Epistola către Evrei* (69 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/05/24/epistola-catre-evrei/

175. *Cartea Sfântului Profet Osie* (59 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/05/27/cartea-sfantului-profet-osie/

176. *Vorbiri de Facebook (vol. 5)* (423 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/05/29/vorbiri-de-facebook-vol-5/

177. *Cartea Sfântului Profet Amos* (49 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/06/05/cartea-sfantului-profet-amos/

178. *Geneza creștină în opera lui Eminescu* (157 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2019/06/15/geneza-crestina-in-opera-lui-eminescu/

179. *Cartea Sfântului Profet Miheas* (45 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/07/02/cartea-sfantului-profet-miheas/

180. *Praedicationes (vol. 15)* (741 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/07/11/praedicationes-vol-15/

181. *Cartea Sfântului Profet Zaharias* (63 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/08/31/cartea-sfantului-profet-zaharias/

182. *Cartea Sfântului Profet Malahias* (37 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/09/06/cartea-sfantului-profet-malahias/

183. *Teologia Dogmatică Ortodoxă (vol. 2)* (289 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2019/12/23/teologia-dogmatica-ortodoxa-vol-2/

184. *Istoria literaturii române (vol. 1)* (642 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2020/02/02/istoria-literaturii-romane-vol-i/

185. *Istoria literaturii române (vol. 2)* (429 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2020/03/29/istoria-literaturii-romane-vol-2/

186. *Rămâne să ne vedem* (174 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2020/04/04/raman e-sa-ne-vedem/

187. *Sfântul Ilie văzătorul de Dumnezeu († 4 mai). Acatistul și Predici întru pomenirea sa* (129 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2020/05/03/sfantul -ilie-vazatorul-de-dumnezeu-4-mai-acatistul-si-predici-intru-pomenirea-sa/

188. *Vorbiri de Facebook (vol. 6)* (480 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2020/05/16/vorbiri -de-facebook-vol-6/

189. *Istoria literaturii române (vol. 3)* (785 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2020/08/20/istoria -literaturii-romane-vol-3/

190. *Cartea Sfântului Profet Isaias* (ediția științifică) (217 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2020/10/12/cartea-sfantului-profet-isaias-editia-stiintifica/

191. *Istoria literaturii române (vol. 4)* (232 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2020/11/10/istoria-literaturii-romane-vol-4/

192. *Praedicationes (vol. 16)* (744 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2020/11/16/praedic ationes-vol-16/

193. *Bucuria de Dumnezeu (vol. 1)* (255 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2021/01/08/bucuria -de-dumnezeu-vol-1/.

194. *Istoria literaturii române (vol. 5)* (452 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2021/01/20/istoria-literaturii-romane-vol-5/

195. *Vorbiri de Facebook (vol. 7)* (621 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2021/02/15/vorbiri-de-facebook-vol-7/

196. *Vorbiri de Facebook (vol. 8)* (594 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2021/07/02/vorbiri-de-facebook-vol-8/

197. *Istoria literaturii române (vol. 6)* (910 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2021/08/14/istoria-literaturii-romane-vol-6/

198. *Praedicationes (vol. 17)* (603 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2021/09/18/praedicationes-vol-17/

199. *Twitter pentru azi (vol. 9)* (342 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2021/09/26/twitter-pentru-azi-vol-9/

200. *Cartea Sfântului Profet Daniil* (107 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2021/10/05/cartea-sfantului-profet-daniil/

201. *Vorbiri de Facebook (vol. 9)* (478 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2021/11/23/vorbiri-de-facebook-vol-9/

202. *Drumul spre Icoană. Despre cum am pictat Icoana Sfântului Ilie văzătorul de Dumnezeu* (59 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2021/12/30/drumul-spre-icoana-despre-cum-am-pictat-icoana-sfantului-ilie-vazatorul-de-dumnezeu/

203. *Istoria literaturii române (vol. 7)* (587 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2022/02/07/istoria-literaturii-romane-vol-7/

204. *Cartea Sfântului Profet Ieremias* (212 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2022/02/21/cartea-sfantului-profet-ieremias/

205. *Cartea Sfântului Profet Ieremias (ediția liturgică)* (185 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2022/02/21/cartea-sfantului-profet-ieremias-editia-liturgica/

206. *Cartea Sfântului Profet Baruh* (53 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2022/02/24/cartea-sfantului-profet-baruh/

207. *Cartea Sfântului Profet Baruh (ediția liturgică)* (49 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2022/02/24/cartea-sfantului-profet-baruh-editia-liturgica/

208. *Cartea Sfântului Profet Iezechiil* (246 pagini)
https://www.teologiepentruazi.ro/2022/03/15/cartea-sfantului-profet-iezechiil/

209. *Cartea Sfântului Profet Iezechiil (ediția litur- gică)* (197 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2022/03/15/cartea-sfantului-profet-iezechiil-editia-liturgica/

210. *Plângerile lui Ieremias* (53 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2022/03/16/plangerile-lui-ieremias/

211. *Epistola lui Ieremias* (41 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2022/03/16/epistola-lui-ieremias/

212. *Vorbiri de Facebook (vol. 10)* (563 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2022/07/25/vorbiri-de-facebook-vol-10/

213. *Psaltirea în versuri a Sfântului Dosoftei al Moldovei (în formă actualizată)* (434 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2022/08/10/psaltirea-in-versuri-a-sfantului-dosoftei-al-moldovei-in-forma-actualizata/

214. *Praedicationes (vol. 18)* (655 pagini)

https://www.teologiepentruazi.ro/2022/09/12/praedicationes-vol-18/

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

© *Teologie pentru azi*
Toate drepturile rezervate